

Ontwerp-besluit detailhandel en ambachtsbedrijven milieubeheer

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer maakt bekend dat ten aanzien van het onderstaande ontwerp van een algemene maatregel van bestuur gedurende acht weken na dagtekening van deze Staatscourant opmerkingen te harer kennis kunnen worden gebracht.

Adres: Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, DGM/directie IBPC, ipc 650, Postbus 30945, 2500 GX 's-Gravenhage.

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Besluit van
No.

houdende regels voor inrichtingen voor de uitoefening van detailhandel of van een ambachtsbedrijf (Besluit detailhandel en ambachtsbedrijven milieubeheer)

Op de voordracht van Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van , nr. MJZ , Centrale Directie Juridische Zaken, Afdeling Wetgeving; Gelet op de artikelen 8.40, 8.41 en 8.42 van de Wet milieubeheer en richtlijn nr. 91/689/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 12 december 1991 betreffende gevaarlijke afvalstoffen (PbEG L 377) en de richtlijn nr. 91/271/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 21 mei 1991 betreffende stedelijk afvalwater (PbEG L 135);

De Raad van State gehoord (advies van , nr.); Gezien het nader rapport van Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van , nr. MJZ , Centrale Directie Juridische Zaken, Afdeling Wetgeving;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1

1. In dit besluit en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:
a. *bevoegd gezag*: het bestuursorgaan dat bevoegd is of zou zijn een vergunning krachtens artikel 8.1 van de Wet

milieubeheer voor een inrichting als bedoeld in artikel 2 te verlenen;
b. *goederen*: roerende zaken, met uitzondering van binnenlandse en buitenlandse wettige betaalmiddelen;
c. *particulier*: degene die een goed koopt of huurt anders dan in de uitoefening van een beroep of bedrijf;
d. *uitoefening van detailhandel*: het bedrijfsmatig verkopen of verhuren van goederen of diensten aan particulieren;
e. *ambachtsbedrijf*: een onderneming of instelling voor de uitoefening van een ambachtsbedrijf als omschreven in bijlage 1;
f. *bijlage 1*: de bij dit besluit behorende bijlage 1;
g. *bijlage 2*: de bij dit besluit behorende bijlage 2.

2. Voor de toepassing van dit besluit wordt onder de uitoefening van detailhandel mede verstaan het verrichten van ambachtelijke of dienstverlenende activiteiten voor zover deze, gelet op de aard daarvan, geschieden in rechtstreeks verband met de uitoefening van detailhandel.

Artikel 2

1. Dit besluit is van toepassing op een inrichting die uitsluitend of in hoofdzaak is bestemd voor een of meer vormen van de uitoefening van detailhandel of voor de uitoefening van een of meer vormen van een ambachtsbedrijf.

2. Dit besluit is niet van toepassing op een inrichting als bedoeld in het eerste lid indien:

- in de inrichting een of meer stookinstallaties voor verwarming of warmtekrachtopwekking aanwezig zijn met een thermisch vermogen of een gezamenlijk thermisch vermogen van 2500kW of meer;
- in de inrichting voor de stookinstallaties andere brandstoffen dan aardgas, propaanogas, butaanogas of gasolie worden gebruikt;
- in de inrichting een of meer koelinstallaties aanwezig zijn die ammoniak bevatten;
- de inrichting beschikt over een capaciteit van meer dan 35m³ voor de opslag van afvalstoffen dan wel meer dan 5m³ voor de opslag van gevaarlijk

afvalstoffen, of in de inrichting per jaar meer dan 1000m³ afvalstoffen wordt overgeslagen, voor zover de genoemde afvalstoffen van buiten de inrichting afkomstig zijn;
e. de inrichting of een onderdeel daarvan is ingericht voor:
1° het onderhouden, herstellen, verkopen of verhuren van voertuigen met een verbrandingsmotor met een cilinderinhoud van meer dan 50 cm³, of onderdelen daarvan;
2° het parkeren van meer dan 500 motorvoertuigen;
3° het slachten van vee;
4° het afleveren van brandstoffen voor motorvoertuigen door middel van een pompinstallatie;
5° het toepassen van zeefdruktechnieken;
f. het totale electromotorische en verbrandingsmotorische vermogen ten behoeve van het vervaardigen of herstellen van goederen, meer is dan 20 kW.

Artikel 3

Degene die een inrichting drijft als bedoeld in artikel 2, eerste lid, neemt voldoende zorg voor het milieu in acht.

Artikel 4

- Degene die een inrichting drijft als bedoeld in artikel 2, eerste lid, leeft de voorschriften na die zijn opgenomen in bijlage 2.
- Indien een voorschrift dat is opgenomen in bijlage 2, hoofdstukken 1 tot en met 3, inhoudt dat daarbij aangegeven middelen ter bescherming van het milieu moeten worden toegepast, kan degene die de inrichting drijft ook andere middelen toepassen mits hij aan het bevoegd gezag kan aantonen dat met de door hem gekozen middelen een ten minste gelijkwaardige bescherming voor het milieu wordt bereikt.
- Indien bij of krachtens een gemeentelijke verordening een concentratiegebied voor detailhandel en ambachtsbedrijven is aangewezen, leeft degene die de inrichting drijft die gelegen is in dat gebied, met betrekking tot geluid de voorschriften van bijlage 2 na die betrekking hebben op dat gebied.

Artikel 5

1. Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen met betrekking tot:

- a. de in bijlage 2 opgenomen voorschriften ten aanzien van geluid, trilling, energie, afvalstoffen, afvalwater, lucht en verlichting voor zover dat in hoofdstuk 4 van die bijlage is aangegeven, of
- b. het voldoen aan artikel 3, voor zover het onderwerpen betreft die in de in bijlage 2 opgenomen voorschriften niet aan de orde komen, indien dat bijzonder aangewezen is in het belang van de bescherming van het milieu.

2. Degene die een inrichting drijft als bedoeld in artikel 2, eerste lid, leeft de nadere eisen na die door het bevoegd gezag krachtens dit besluit zijn gesteld.

Artikel 6

1. Degene die voornemens is een inrichting op te richten als bedoeld in artikel 2, eerste lid, meldt dit ten minste vier weken voor het oprichten aan het bevoegd gezag.

2. Het eerste lid is van overeenkomstige toepassing met betrekking tot het uitbreiden of veranderen van een inrichting als bedoeld in artikel 2, eerste lid, dan wel met betrekking tot het veranderen van de werking daarvan. Deze melding is niet vereist, indien eerder een melding overeenkomstig het bepaalde in dit artikel is gedaan en door dit uitbreiden of veranderen van de werking van de inrichting geen afwijking ontstaat van de bij die melding verstrekte gegevens.

3. In of bij de melding wordt vermeld:

- a. de naam en het adres van de inrichting en de natuurlijke persoon of de rechtspersoon die de inrichting opricht, uitbreidt of verandert dan wel de werking daarvan verandert;
- b. de aard van de inrichting en de activiteiten of processen in de inrichting;
- c. het tijdstip waarop de inrichting of de uitbreiding of de verandering daarvan in werking zal worden gebracht, dan wel de verandering van de werking daarvan verwezenlijkt zal zijn.

Artikel 7

1. In gevallen waarin een inrichting als bedoeld in artikel 2, eerste lid, reeds is opgericht voor het tijdstip waarop dit besluit op die inrichting van toepassing wordt en voor die inrichting een vergunning krachtens artikel 8.1 van de Wet milieubeheer gold:

a. gelden de voorschriften die zijn opgenomen in bijlage 2 voor die inrich-

ting eerst met ingang van een jaar na dat tijdstip; gedurende dat jaar blijven de vergunningvoorschriften zoals die golden tot de inwerkingtreding van dit besluit, van toepassing;

b. geldt het in die vergunningvoorschriften bepaalde als nadere eis, bedoeld in artikel 5, behoudens eerdere wijziging of intrekking, gedurende drie jaar na het tijdstip waarop de voorschriften die zijn opgenomen in bijlage 2 ingevolge onderdeel a voor die inrichting gaan gelden, mits voor het onderwerp waarop het vergunningvoorschrift betrekking heeft in hoofdstuk 4 van die bijlage de bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen door het bevoegd gezag is opgenomen.

2. In gevallen waarin een inrichting als bedoeld in artikel 2, eerste lid, reeds is opgericht voor de inwerkingtreding van dit besluit en op deze inrichting het Besluit detailhandel milieubeheer, het Besluit brood- of banketbakkerijen milieubeheer, het Besluit doe-het-zelf-bedrijven milieubeheer of het Besluit slagerijen milieubeheer van toepassing was:

a. gelden de voorschriften die zijn opgenomen in bijlage 2 voor die inrichting eerst met ingang van een jaar na dat tijdstip; gedurende dat jaar blijven de voorschriften van die algemene maatregel van bestuur zoals die golden tot de inwerkingtreding van dit besluit, van toepassing;

b. gelden de nadere eisen, gesteld krachtens dat besluit, behoudens eerdere wijziging, als nadere eis, bedoeld in artikel 5, met ingang van het tijdstip waarop de voorschriften die zijn opgenomen in bijlage 2 ingevolge onderdeel a voor die inrichting gaan gelden, mits voor het onderwerp waarop de nadere eisen, gesteld krachtens dat besluit, betrekking hebben in hoofdstuk 4 van die bijlage de bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen door het bevoegd gezag is opgenomen.

3. In gevallen waarin een inrichting als bedoeld in artikel 2, eerste lid, reeds is opgericht voor het tijdstip waarop dit besluit op die inrichting van toepassing wordt en het eerste of tweede lid niet op die inrichting van toepassing is, meldt degene die de inrichting drijft, ten hoogste twaalf weken na het de inwerkingtreding van dit besluit aan het bevoegd gezag dat hij de inrichting in werking heeft. De melding geschiedt overeenkomstig artikel 4, derde lid.

Artikel 8

Het Besluit detailhandel milieubeheer, het Besluit brood- of banketbakkerijen milieubeheer, het Besluit doe-het-zelf-bedrijven milieubeheer en het Besluit slagerijen milieubeheer worden ingetrokken.

Artikel 9

Dit besluit treedt in werking met ingang van de eerste dag van de vierde kalendermaand na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst.

Artikel 10

Dit besluit wordt aangehaald als: Besluit detailhandel en ambachtsbedrijven milieubeheer.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,

Bijlage 1

Onder ambachtsbedrijven als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onderdeel e, worden verstaan:

1. Inrichtingen voor het op ambachtelijke wijze:

a. vervaardigen of bakken van brood, banket, chocoladeproducten, beschuit, koek of biscuit, voor zover het gezamenlijk bakoppervlak van de ovens niet groter is dan 20 m²;

b. bewerken of verwerken van vlees of het vervaardigen, bewerken of verwerken van vleeswaren, voor zover niet meer dan twee rookkasten en vier kookketels aanwezig zijn;

c. bewerken of verwerken van vis, weekdieren of schaaldieren of het vervaardigen, bewerken of verwerken van producten daarvan, voor zover niet meer dan twee rookkasten en vier kookketels aanwezig zijn;

d. vervaardigen, bewerken of verwerken van melkproducten;

e. vervaardigen van consumptie-ijs.

2. Inrichtingen voor het op ambachtelijke wijze vervaardigen, bewerken, verwerken, onderhouden of herstellen van:

a. juwelen, geplatineerde, vergulde of verzilverde voorwerpen of van voorwerpen van edel metaal;

b. blaas-, snaar-, elektronische of mechanische muziekinstrumenten;

c. rijwielen, bromfietsen of andere toe-

stellen met een verbrandingsmotor met een cilinderinhoud van niet meer dan 50 cc;

d. uurwerken, sloten of sleutels;

e. huishoudelijke machines of apparatuur;

f. orthopedische instrumenten.

3. Inrichtingen voor het op ambachtelijke wijze vervaardigen, bewerken, verwerken, onderhouden of herstellen van installaties of voorzieningen voor gas, licht of water.

4. Inrichtingen voor het op ambachtelijke wijze vervaardigen, bewerken, verwerken of onderhouden van textiel, bont, leer, kunstleer, kunststof, vlas of produkten hiervan, voor zover het betreft:

a. het vervaardigen of herstellen van maatschoenen of orthopedische schoenen, of het herstellen van schoenen;

b. het vervaardigen, herstellen of verichten van onderhoudswerkzaamheden aan zadels;

c. het vervaardigen of veranderen van hoeden;

d. het vervaardigen van appendages voor textielgoederen;

e. het anders dan met behulp van automatische weef- of knoopgetouwen vervaardigen of herstellen van textielstoffen, kleden of lopers;

f. het vervaardigen van textielgoederen met handbreimachines;

g. het vervaardigen naar maat of herstellen van textielgoederen of steuntextiel;

h. het bewerken van textielgoederen of het met de hand bedrukken van textielstoffen, anders dan door middel van zeefdruktechnieken;

i. het vervaardigen of herstellen van persoonlijke draag- of beschermingsartikelen.

5. Inrichtingen voor het op ambachtelijke wijze vervaardigen, bewerken, verwerken of herstellen van glas, glazen voorwerpen dan wel het behandelen van de oppervlakte van glas of glazen voorwerpen.

6. Inrichtingen voor het op ambachtelijke wijze vervaardigen of bewerken van:

a. aardewerk of voorwerpen daarvan;

b. kaarsen.

7. Inrichtingen voor het op ambachtelijke wijze vervaardigen of herstellen van voorwerpen van beeldende kunst van textiel, hout, steen, metaal of kunststoffen.

8. Inrichtingen voor het op ambachtelijke wijze:

a. maken of bedrukken van papier

door middel van handdrukpersen, print-, kopieer- of o/setsapparatuur, of het leveren van ondersteunende diensten of produkten in de grafische sector;

b. binden of herstellen van boeken.

9. Inrichtingen voor de uitoefening van het bedrijf van vakfotograaf.

10. Inrichtingen voor het aanmeten, aanpassen, assembleren of herstellen van gehoorapparaten of visuele hulpmiddelen, met inbegrip van het onderzoeken of doen van metingen van de ogen of het gehoor.

11. Inrichtingen voor de uitoefening van het kappersbedrijf of van gelaats- of lichaamsverzorging.

Bijlage 2

A. Begripsbepalingen

In deze bijlage wordt verstaan onder:

Algemeen:

- NEN: een door het Nederlands Normalisatie Instituut (NNI) uitgegeven norm;
- ten minste gelijkwaardige instelling: instelling in een andere lid-staat van de Europese Unie, in een andere staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte of in een andere staat waarmee de Europese Unie een wederzijdse erkenningsovereenkomst met betrekking tot het in het voorschrift bedoelde onderwerp heeft afgesloten;
- hout: hout, houten en houtachtige voorwerpen, alsmede kurk en kurken voorwerpen;
- gasfles: een cilindrische metalen drukhouder, voorzien van één aansluiting met klep- of naaldafsluiter, die bedoeld is voor meermalig gebruik en een waterinhoud heeft van ten hoogste 150 l;
- vloeistofdicht: lekdicht voor de te gebruiken vloeistoffen
- woning: een gebouw of gedeelte van een gebouw dat voor bewoning wordt gebruikt of daartoe is bestemd, met uitzondering van een dienst- of bedrijfs-woning

Geluid:

- equivalent geluidsniveau (LAeq): het gemiddelde van de afwisselende niveaus van het ter plaatse optredende geluid, gemeten in de loop van een bepaalde periode en vastgesteld overeenkomstig de 'Handleiding meten en rekenen industrielawaai, IL-HR-13-01', Ministe-

rie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, 1981;

- geluidsgevoelige bestemmingen: gebouwen of objecten aangewezen bij algemene maatregel van bestuur krachtens de artikelen 49 en 68 van de Wet geluidhinder;
- geluidsniveau: het niveau van het ter plaatse optredende geluid, uitgedrukt in dB(A), overeenkomstig de door de Internationale Electrotechnische Commissie (IEC) opgestelde regels, zoals neergelegd in de IEC-publikatie nr. 651, uitgave 1979;
- piekniveau L_{max} : maximale geluidsniveau gemeten in de meterstand 'F' of 'fast';
- referentieniveau: de hoogste waarde van de onder a. en b. genoemde niveaus, bepaald overeenkomstig het Besluit bepaling referentieniveauperiode (Stert. 1982, 162)

a. het geluidsniveau, uitgedrukt in dB(A), dat gemeten overeen bepaalde periode, gedurende 95% van de tijd wordt overschreden, exclusief de bijdrage van de inrichting zelf;

b. het optredende equivalente geluidsniveau (LAeq), veroorzaakt door wegverkeersbronnen minus 10 dB, met dien verstande dat voor de nachtperiode van 23.00 tot 07.00 uur alleen wegverkeersbronnen in rekening mogen worden gebracht met een intensiteit van meer dan 500 motorvoertuigen gedurende die periode;

Veiligheid:

- CPR: Commissie Preventie van Rampen door Gevaarlijke Stoffen;
- CPR 9-6: Richtlijn 9-6 van de CPR, getiteld 'Buiten-opslag van K_3 -produkten in bovengronds stalen tanks (0,2 tot 150 m³), eerste druk, uitgave 1994;
- CPR 15-1: Richtlijn 15-1 van de CPR, getiteld 'Opslag van gevaarlijke stoffen in emballage; Opslag van vloeistoffen en vaste stoffen (0 tot 10 ton)', tweede druk, uitgave 1990;
- gevaarlijke stof: stof of preparaat, waarop de Wet milieugevaarlijke stoffen van toepassing is;
- zeer licht ontvlambare stof: stof of preparaat in vloeibare toestand met een vlamspunt van minder dan 0° C en een kookpunt van 35° C of minder, alsmede gasvormige stof die of gasvormig preparaat dat bij normale temperatuur en druk aan de lucht blootgesteld, kunnen ontbranden;
- licht ontvlambare: stof die of preparaat dat:
 - . bij normale temperatuur aan de lucht

blootgesteld, zonder toevoer van energie in temperatuur kan stijgen en ten slotte ontbranden;

- . in vaste toestand, door kortstondige inwerking van een ontstekingsbron, gemakkelijk kan worden ontstoken en na verwijdering van de ontstekingsbron blijft branden of gloeien;
- . in vloeibare toestand een vlampunt beneden 21°C heeft;
- . in gasvormige toestand, bij normale druk, met lucht ontvlambaar is;
- . bij aanraking met water of vochtige lucht, licht ontvlambaar gassen in een gevaarlijke hoeveelheid ontwikkelt;

– ontvlambare stof: stof of preparaat in vloeibare toestand met een vlampunt van ten minste 21°C en ten hoogste 55°C;

– brandbare vloeistof: stof in vloeibare toestand die een vlampunt heeft dat hoger ligt dan 55°C;

– veiligheidsinformatieblad: een veiligheidsinformatieblad als bedoeld in artikel 2 van het Veiligheidsinformatiebladenbesluit Wet milieugevaarlijke stoffen;

– brandwerendheid: het aantal minuten dat een constructie haar functie moet kunnen blijven vervullen bij verhitting; de brandwerendheid wordt bepaald volgens NEN 6069, 1e druk, oktober 1991, inclusief correctieblad, maart 1992;

Lozingen:

- bedrijfsriolering: voorziening voor de afvoer van bedrijfsafvalwater vanuit de inrichting naar een openbaar riool of naar een andere voorziening voor de inzameling en het transport van afvalwater;
- openbaar riool: gemeentelijke voorziening voor de inzameling en het transport van afvalwater;
- riolering: bedrijfsriolering of voorziening voor de inzameling en het transport van afvalwater.

B. Voorschriften

Hoofdstuk 1. Algemene voorschriften

Paragraaf 1.1 Geluid en trilling

1.1.1 – Geluidhinder wordt voorkomen. Voor zover dit niet mogelijk is, wordt de geluidhinder zoveel mogelijk beperkt.

1.1.2 – Het equivalente geluidsniveau (LAeq) en piekniveaus L_{max} , veroorzaakt door de in de inrichting aanwezige installaties en toestellen, alsmede door de in de inrichting verrichte werkzaamheden en activiteiten, mogen op

de in tabel I genoemde plaatsen en tijdstippen niet meer bedragen dan de in die tabel aangegeven waarden.

Tabel I

	07.00-19.00	19.00-23.00	23.00-07.00
LAeq, ter plaatse van woningen	50 dB(A)	45 dB(A)	40 dB(A)
LAeq, in in- of aanpandige woning	35 dB(A)	30 dB(A)	25 dB(A)
Piekniveau ter plaatse van woningen	70 dB(A)	65 dB(A)	60 dB(A)
Piekniveau in in- of aanpandige woning	55 dB(A)	50 dB(A)	45 dB(A)

In de periode tussen 07.00 uur en 19.00 uur zijn de in tabel I opgenomen piekniveaus niet van toepassing op het laden en lossen.

Waarden voor woningen gelden ook voor andere geluidsgevoelige bestemmingen. De waarden gelden:

- a. op enig punt te meten 50 m van de inrichting;
 - b. op de gevel van woningen, anders dan een woning die wordt bewoond door degene die de inrichting drijft, die op een kortere afstand dan 50m van de inrichting liggen, of
 - c. tot de grens van de zone bedoeld in artikel 41 van de Wet geluidhinder.
- Waarden binnen in- of aanpandige woningen, anders dan een woning die wordt bewoond door degene die de inrichting drijft, gelden niet indien de gebruiker van deze woningen aan degene die de inrichting drijft, geen toestemming geeft voor het in redelijkheid uitvoeren of doen uitvoeren van geluidmetingen.

1.1.3 – Bij het bepalen van de geluidniveaus, bedoeld in voorschrift 1.1.2:

- a. blijft het stemgeluid van bezoekers

op een onoverdekt terrein, dat onderdeel is van de inrichting, buiten beschouwing, tenzij dit terrein kan worden aangemerkt als een binnenterrein;

- b. wordt voor muziekgeluid geen bedrijfsduurcorrectie toegepast.

1.1.4 – Voorschrift 1.1.2 is niet van toepassing op inrichtingen die zijn gelegen in een concentratiegebied voor detailhandel en ambachtsbedrijven dat bij of krachtens een verordening als zodanig is aangewezen.

In een dergelijk gebied mag het equivalente geluidsniveau (LAeq), veroorzaakt door de in de inrichting aanwezige installaties en toestellen, alsmede door de in de inrichting verrichte werkzaamheden en activiteiten, in ieder geval:

- a. het in dat gebied heersende referentieniveau niet overschrijden, en
- b. binnen een andere woning dan de woning die wordt bewoond door degene die de inrichting drijft, op de volgende tijdstippen niet meer bedragen dan de in tabel II aangegeven waarden:

Tabel II

	07.00-19.00	19.00-23.00	23.00-07.00
L _{Aeq}	35 dB(A)	30 dB(A)	25 dB(A)
Piekniveau	55 dB(A)	50 dB(A)	45 dB(A)

1.1.5 – Continue trillingen zijn niet voelbaar in woningen of geluidsgevoelige bestemmingen. Discontinue, intermitterende of sporadisch optredende, voelbare trillingen worden voorkomen, of, voor zover voorkomen niet mogelijk is, zoveel mogelijk beperkt. De eerste volzin geldt niet ten aanzien van geluidsgevoelige bestemmingen of in- of aanpandige woningen, anders dan een woning die wordt bewoond door degene die de inrichting drijft, indien de gebruiker van deze woningen of geluidsgevoelige bestemmingen aan degene die de inrichting drijft, geen toestemming geeft voor het in redelijkheid uitvoeren of doen uitvoeren van trillingmetingen.

1.1.6 – In gevallen waarin op de inrichting de voorschriften 3.2, 7.2, 11.2 of 7.2 van bijlage 1 van het Besluit detailhandel milieubeheer, het Besluit brood- of banketbakkerijen milieubeheer, het Besluit doe-het-zelf-bedrijven milieubeheer onderscheidenlijk het Besluit slagerijen milieubeheer van toepassing was, worden de waarden van het equivalente geluidsniveau ter plaatse van woningen in tabel I van voorschrift 1.1.2 met 5 dB verhoogd, tenzij in de vergunning verleend krachtens artikel 8.1 van de Wet milieubeheer lagere waarden waren vastgelegd.

1.1.7 – In gevallen waarin op de inrichting het voorschrift 3.6 van de paragraaf Geluid- en trillingsvoorschriften van Bijlage 1 van het Besluit detailhandel milieubeheer van toepassing was, zijn de piekniveaus, genoemd in tabel I van voorschrift 1.1.2 niet van toepassing op het laden en lossen in de periode tussen 6.00 uur en 19.00 uur, tenzij in de vergunning verleend krachtens artikel 8.1 van de Wet milieubeheer een andere periode was vastgelegd.

Paragraaf 1.2 Energie

1.2.1 – Indien het energieverbruik binnen de inrichting in enig kalenderjaar meer bedraagt dan 50.000 kWh elektriciteit of 25.000 m³ aardgas geeft degene die de inrichting drijft op verzoek van het bevoegd gezag aan welke

maatregelen of voorzieningen hij heeft getroffen of zal treffen welke ertoe bijdragen dat binnen de inrichting een zo zuinig als redelijkerwijs mogelijk gebruik van energie wordt gemaakt.
1.2.2 – Binnen een inrichting, als bedoeld in voorschrift 1.2.1, worden die energiemaatregelen of -voorzieningen uitgevoerd, die rendabel zijn.

Paragraaf 1.3 Afvalstoffen en afvalwater

1.3.1 – Het ontstaan van afvalstoffen wordt zoveel mogelijk voorkomen.
1.3.2 – De binnen de inrichting aanwezige afvalstoffen worden zodanig opgeslagen dat nadelige gevolgen voor het milieu zoveel mogelijk worden voorkomen.
1.3.3 – Gevaarlijke afvalstoffen, die van buiten de inrichting afkomstig zijn, worden gescheiden gehouden van elkaar alsmede van de binnen de inrichting ontstane afvalstoffen.
1.3.4 – Bedrijfsafvalwater dat in een openbaar riool wordt gebracht:
a. belemmert niet de doelmatige werking daarvan, van een door een bestuursorgaan beheerd zuiveringstechnisch werk, of van de bij een zodanige openbaar riool of zuiveringstechnisch werk behorende apparatuur;
b. belemmert niet de verwerking van slib, verwijderd uit een openbaar riool of een door een bestuursorgaan beheerd zuiveringstechnisch werk;
c. heeft geen of zo beperkt mogelijke nadelige gevolgen voor de kwaliteit van het oppervlaktewater.
Daartoe wordt in ieder geval voldaan aan de voorschriften 1.3.6 tot en met 1.3.17.

1.3.5 – Voorschrift 1.3.4 is van overeenkomstige toepassing op bedrijfsafvalwater dat wordt gebracht in een andere voorziening voor de inzameling en het transport van afvalwater.

1.3.6 – Bedrijfsafvalwater dat:
a. bedrijfsafvalstoffen bevat, die door versnijpende of vermalende apparatuur zijn versneden of vermalen;
b. bedrijfsafvalstoffen bevat, waarvan kan worden voorkomen dat ze in het bedrijfsafvalwater terecht komen;
c. een gevaarlijke afvalstof is, waarvan

kan worden voorkomen dat deze in de riolering terecht komt;
d. stankoverlast buiten de inrichting veroorzaakt,

wordt niet in een riolering gebracht.

1.3.7 – Bedrijfsafvalwater dat bevat:

a. chroom- of zinkhoudende correctiemiddelen, afkomstig van het bijwerken van oVset-platen;

b. meer dan 30 mg/l aan onopgeloste bestanddelen in enig steekmonster, bepaald volgens NEN 6621 met het daarop in 1992 uitgegeven correctieblad aan onopgeloste bestanddelen, afkomstig van het slijpen van glazen;

c. meer dan 1 mg/l zilver, bepaald volgens NEN 6462, uitgave 1995, afkomstig van een fotografisch proces, wordt niet in een riolering gebracht.

1.3.8 – Voor zover jaarlijks meer dan 700 liter gebruiksklare fixeer wordt gebruikt, wordt in-line zilverterugwinning toegepast. Alle binnen de inrichting aanwezige ontwikkelmachines zijn op de in-line zilverterugwininstallatie aangesloten.

1.3.9 – Bedrijfsafvalwater dat grove of snel bezinkende bedrijfsafvalstoffen bevat, wordt niet in een openbaar riool gebracht.

1.3.10 – Bedrijfsafvalwater dat afkomstig is van:

a. een opslagplaats van zand of van een parkeergarage en zand bevat met een gemiddelde korrel diameter van meer dan 0,5 mm, bepaald volgens de door het Deutsches Institut für Normung e.V. uitgegeven publicatie DIN 4188, wordt niet in een openbaar riool gebracht;

b. het reinigen van rubberdoeken en drukvormen van oVsetpersen, waarvan de concentratie aan minerale olie hoger is dan 200 mg/l in enig steekmonster, bepaald volgens NEN 6675 met het daarop in 1992 uitgegeven correctieblad, wordt niet in een openbaar riool gebracht;

c. een ruimte waar grafische processen plaatsvinden en dat vrijkomt bij het reinigen van vochtrollen, wordt slechts in een openbaar riool gebracht nadat het door een filter is geleid dat deeltjes groter dan 75 micron daaruit verwijdert.

1.3.11 – Aan voorschrift 1.3.4 wordt ten aanzien van het in een openbaar riool brengen van plantaardige of dierlijke oliën of vetten in elk geval voldaan, indien:

a. het bedrijfsafvalwater afkomstig uit een ruimte voor het vervaardigen, bewerken of verwerken van voedingsmiddelen voor vermenging met bedrijfsafvalwater afkomstig uit andere

ruimten, door een slibvangput en een vetafscheider is geleid, of

b. de concentratie aan plantaardige of dierlijke oliën of vetten in het bedrijfsafvalwater, afkomstig uit een ruimte voor het vervaardigen, bewerken of verwerken van voedingsmiddelen voor vermenigving met bedrijfsafvalwater afkomstig uit andere ruimten, niet hoger is dan 300 mg/l in enig steekmonster, bepaald volgens NEN 6671, uitgave 1994, dan wel NEN 6672, uitgave 1994.

1.3.12 – In de vloer van een werkplaats waar minerale olie wordt gebruikt, is geen schrobput aanwezig die in verbinding staat met een riolering.

1.3.13 – De slibvangput en de vetafscheider, bedoeld in voorschrift 1.3.11, onderdeel a, worden gedimensioneerd, geplaatst, gebruikt en onderhouden overeenkomstig NEN 7087, uitgave 1990 en de daarbij behorende bijlage met het daarop in 1992 uitgegeven correctieblad.

1.3.14 – Ten aanzien van de toepassing van NEN 7087, bedoeld in voorschrift 1.3.13, kunnen bij ministeriële regeling voorschriften worden gegeven. Daarbij kunnen van die NEN afwijkende voorschriften worden vastgesteld.

1.3.15 – Bedrijfsafvalwater afkomstig uit

- een ruimte als bedoeld in voorschrift 1.3.11, onder a, dat niet is geleid door een slibvangput en een vetafscheider als bedoeld in dat voorschrift;
- een ruimte waar grafische processen plaatsvinden;
- een opslagplaats voor zand, of
- een parkeergarage,

wordt, alvorens vermenigving met bedrijfsafvalwater afkomstig uit andere ruimten plaatsvindt, door een doelmatige, goed toegankelijke controlevoorziening geleid.

1.3.16 – Van bedrijfsafvalwater afkomstig van een ontwikkelmachine of een ander fotografisch proces kunnen op eenvoudige wijze steekmonsters worden genomen.

1.3.17 – In afwijking van voorschrift 1.3.15 kan worden volstaan met een doelmatige controlevoorziening op een andere plaats dan bedoeld in dat voorschrift. Voordat een controlevoorziening op een andere plaats wordt geplaatst, worden aan het bevoegd gezag gegevens verstrekt waaruit blijkt dat plaatsing van de controlevoorziening overeenkomstig voorschrift 1.3.15 niet mogelijk is.

Paragraaf 1.4 Lucht

1.4.1 – Emissies naar de lucht van stoffen of gassen waardoor nadelige gevolgen voor het milieu ontstaan of kunnen ontstaan worden voorkomen.

Voor zover deze emissies niet kunnen worden voorkomen worden deze zoveel mogelijk beperkt.

1.4.2 – Verwarmings- en stookinstallaties zijn zo afgesteld dat een optimale verbranding plaatsvindt.

1.4.3 – De uit een meelsilo of een motopslagruimte ontwijkende of de bij machinaal bewerken van hout mechanisch afgezogen lucht passeert een stofafscheidingsinstallatie. De stofconcentratie in de naar buiten afgevoerde gereinigde lucht bedraagt niet meer dan 10 mg/m³.

1.4.4 – Dampen die vrijkomen in een ruimte waarin brood of banket wordt vervaardigd of bewaard, of voedingsmiddelen worden bereid, worden afgezogen bij het grillen, frituren, bakken in olie dan wel vet, worden alvorens in de buitenlucht te worden afgevoerd, geleid door een verwisselbaar of reinigbaar vetvangend filter. De afvoerleiding voor de dampen is gasdicht uitgevoerd. De afgezogen dampen:

- worden ten minste 1 m boven de hoogste daklijn van de binnen 25 m van de uitmonding gelegen gebouwen afgevoerd, of
- passeren voor zij naar de buitenlucht worden afgevoerd een ontgeuringsinstallatie.

De onderdelen a en b zijn niet van toepassing indien naar het oordeel van het bevoegd gezag de afvoerleiding zodanig is gesitueerd dat een afdoende verspreiding van de dampen in de buitenlucht is gewaarborgd en geurhinder wordt voorkomen.

1.4.5 – Bij een mechanische ventilatie in een parkeergarage, die deel uitmaakt van de inrichting, met tenminste 20 parkeerplaatsen:

- zijn de aanzuigopeningen ten behoeve van de ventilatie aangebracht: – in een verkeersluwe omgeving of, indien dat niet mogelijk is, op tenminste 5 m boven het straatniveau, en – buiten de beïnvloeding van de uitblaasopeningen;
- wordt de uit de parkeergarage afgezogen lucht verticaal uitgeblazen op tenminste 5 m boven het straatniveau of, indien binnen 25 m van de uitblaasopening een gebouw is gelegen met een hoogste daklijn die meer dan 5 m boven het straatniveau is gelegen, ten-

minste boven de hoogste daklijn van dat gebouw.

De snelheid van de uitgeblazen lucht, gemeten bij de rand van de uitblaasopening, bedraagt tenminste 10 m/s.

Paragraaf 1.5 Verlichting

1.5.1 – Hinder door verlichting, met inbegrip van terreinverlichting en reclameverlichting, wordt voorkomen. Voor zover voorkomen niet mogelijk is, wordt deze hinder zoveel mogelijk beperkt.

Paragraaf 1.6 Veiligheid

1.6.1 – In ruimten waar stofontploYngsgevaar bestaat dan wel waar zeer licht ontvlambare, licht ontvlambare of ontvlambare stoffen worden opgeslagen of gebruikt, is roken en open vuur verboden. Het verbod is duidelijk zichtbaar aangegeven door middel van tekst of een symbool.

1.6.2 – Gasflessen zijn:

- tijdig goedgekeurd door het Stoomwezen B.V. of een ten minste gelijkwaardige instelling, dan wel door een door een dergelijke instelling erkende deskundige; deze goedkeuring blijkt uit de op de gasfles ingeponste datum;
- zodanig opgesteld dat zij niet gemakkelijk kunnen omvallen, steeds gemakkelijk bereikbaar zijn en niet in de onmiddellijke nabijheid van brandgevaarlijke stoffen staan;
- voor zover zij een brandbare inhoud hebben, zodanig opgeslagen dat zij zijn afgescheiden van flessen met zuurstof; de in de eerste volzin bedoeld afscheiding geschiedt door middel van het aanbrengen van een ten minste 60 minuten brandwerende scheidingswand, dan wel door middel van ten minste drie meter tussen de verschillende gasflessen en zuurstofflessen;
- voor zover zij een gezamenlijke inhoud van meer dan 115 l hebben, opgeslagen buiten een voor het publiek toegankelijke ruimte;
- voor zover zij een individuele inhoud hebben die groter is dan 0,01 m³, opgeslagen in een buitenopslag dan wel een binnenopslag overeenkomstig conceptpublicatie CP 16-3 van de Arbeidsinspectie, eerste druk 1989, getiteld 'Laboratoria, samengeperste, opgeloste of tot vloeistof verdichte gassen', welke opslagplaatsen niet voor het publiek toegankelijk zijn.

1.6.3 – Afsluiters in vaste gasleidingen zijn goed bereikbaar en aangebracht:

a. direct voor of na binnenkomst van de leiding in een gebouw;
b. aan het einde van elk aftakking van een vaste leiding naar een gebruiks-toestel;

c. in de leidingen op plaatsen waar de leiding geheel of gedeeltelijk kan worden gespoeld met een inert gas.

1.6.4 – Acculaders en accumulatorbatterijen zijn tijdens het laden opgesteld in een goed geventileerde ruimte.

1.6.5 – Buiten een stookruimte, waarin verwarmingsinstallaties zijn opgesteld met een individueel vermogen van meer dan 130 kW, is een goed bereikbare brandschakelaar aanwezig en een afsluiter waarmee de brandstoftoevoer kan worden afgesloten.

Nabij de stookruimte is de plaats van de brandschakelaar en de afsluiter duidelijk aangegeven. Bij de afsluiter is duidelijk het doel en de wijze van sluiten aangegeven.

1.6.6 – Het verwisselen van een LPG-wisselreservoir van een intern transportmiddel of transporthulpmiddel mag alleen in de buitenlucht geschieden.

1.6.7 – Mot- of meelsilo's en meelbevattende installaties, alsmede ruimten of apparatuur, die met de silo of installatie in directe verbinding staan, zijn tijdens las-, slijp- en soldeerwerkzaamheden voldoende vrij van stof om stofontploffing te voorkomen.

1.6.8 – Een frituurtoestel is thermisch zodanig beveiligd dat de temperatuur van het bakmedium niet boven 200°C kan oplopen. Nabij een frituurtoestel is voor iedere frituurbak een passend metalen deksel aanwezig waarmee de bakken ingeval van brand worden afgedekt.

Hoofdstuk 2. Bijzondere voorschriften met betrekking tot activiteiten die in de inrichting worden verricht

Paragraaf 2.1 Opslag, overslag, bewerking of verwerking van gevaarlijke stoffen

2.1.1 – De opslag of overslag, bewerking of verwerking van gevaarlijke stoffen geschiedt op een zodanige wijze dat nadelige gevolgen voor het milieu worden voorkomen. Voor zover voorkomen van deze gevolgen niet mogelijk is, worden zij zoveel mogelijk beperkt.

2.1.2 – De opslag, overslag, bewerking of verwerking van gevaarlijke stoffen geschiedt overeenkomstig de aanwijzingen, waarschuwingen of gegevens op de

verpakking of het bij de desbetreffende stoffen behorende veiligheidsinformatieblad.

2.1.3 – De opslag, overslag, bewerking of verwerking van gevaarlijke stoffen geschiedt boven een vloestofdichte vloer of vloestofdichte lekbak.

Bewerking of verwerking van gevaarlijke stoffen in vaste of pasteuze toestand vindt plaats boven een vloestofdichte vloer.

Bewerking of verwerking van gevaarlijke stoffen in vloeibare of gelatineachtige toestand vindt plaats boven een vloestofdichte lekbak.

Indien boven de lekbak zeer licht ontvlambare, licht ontvlambare of ontvlambare vloeistoffen worden opgeslagen, moet de lekbak 100% van deze vloeistoffen kunnen opvangen. Indien boven de lekbak andere gevaarlijke vloeistoffen worden opgeslagen, is de inhoud van de bak ten minste gelijk aan de inhoud van het grootste opgeslagen vat, vermeerderd met 10% van de inhoud van de overige emballage. Er is een voorziening aanwezig, waardoor de lekbak permanent tegen inregenen is beschermd.

2.1.4 – Gevaarlijke stoffen worden opgeslagen in verpakkingsmaterialen, houders of insluitsystemen die naar hun aard en functie geschikt zijn voor de opslag van de desbetreffende stoffen. De opslag van gevaarlijke stoffen vindt plaats in een of meer speciaal hiervoor bestemde ruimten die afgescheiden zijn van een voor het publiek toegankelijke verkoopruimte. De constructie van de opslagruimte en de wijze van opslag in die ruimte voldoen aan de richtlijn CPR 15-1. In de inrichting mag in totaal ten hoogste 10 ton gevaarlijke stoffen worden opgeslagen.

2.1.5 – In afwijking van voorschrift

2.1.4 kunnen gevaarlijke stoffen in een voor het publiek toegankelijke verkoopruimte worden opgeslagen mits:
a. de gezamenlijke hoeveelheid van de in de verkoopruimte opgeslagen gevaarlijke stoffen de hoeveelheid van 1 m³ niet overschrijdt, of,
b. indien het zeer licht ontvlambare, licht ontvlambare of ontvlambare stoffen betreft: de gezamenlijke hoeveelheid van deze in de verkoopruimte opgeslagen stoffen de hoeveelheid van 0,3 m³ niet overschrijdt.

Indien boven de verkoopruimte een ruimte aanwezig is die niet tot de inrichting behoort, worden de onder a en b opgenomen waarden gehalveerd.

2.1.6 – Voor de toepassing van voor-

schrift 2.1.5 blijven buiten beschouwing:

a. verfproducten in metalen blikken tot een gezamenlijke hoeveelheid van 5000 liter;

b. waterverdunbare verven.

2.1.7 – De opslag in bovengrondse tanks van brandbare vloeistoffen of verfproducten, waarvan het vlammpunt is gelegen op of boven de 55° C, voldoet aan de richtlijn CPR 9-6.

Paragraaf 2.2 Opslag, overslag, bewerking of verwerking van fijnkorrelige stoffen

2.2.1 – Een silo is voorzien van een overvulsignalering.

Het vullen van een silo vanuit een bulktransportwagen mag alleen pneumatisch geschieden. Verbindingen tussen de silo en de aanvoerende auto zijn stofdicht. De uit een meelsilo ontvijkende lucht passeert een stofafscheidingsinstallatie.

2.2.2 – Alle metalen onderdelen van een meelbevattende installatie of silo zijn geaard. Een buitensilo is tegen blikseminslag beschermd.

2.2.3 – Onverpakt zand en ander fijnkorrelig materiaal, dat in een niet afgesloten ruimte is opgeslagen, wordt vochtig gehouden, afgedekt of op een zodanige andere wijze opgeslagen dat zand- of stofverspreiding wordt voorkomen.

Paragraaf 2.3 Opslag, overslag, bewerking of verwerking van hout en houtachtige stoffen

2.3.1 – Verduurzaamd hout, bestemd voor de verkoop, bewerking of verwerking, dat niet is voorzien van een kwaliteitsverklaring afgegeven door een door de Raad voor Accreditatie erkende instelling of een ten minste gelijkwaardige instelling, is zodanig opgeslagen dat het permanent tegen regen of andere vormen van neerslag is beschermd.

2.3.2 – Een motopslagruimte is voorzien van een overvulsignalering. Bij het machinaal bewerken van hout wordt de lucht mechanisch afgezogen. De uit een motopslagruimte ontvijkende lucht of de bij het machinaal bewerken van hout mechanisch afgezogen lucht passeert een stofafscheidingsinstallatie.

Hoofdstuk 3. Bijzondere voorschriften met betrekking tot de bedrijfsvoering van de inrichting

Paragraaf 3.1 Onderhoud en keuring

3.1.1 – De inrichting is ordelijk en wordt regelmatig schoongemaakt.

3.1.2 – Een stook- of verwarmingsinstallatie wordt zo vaak als voor de goede werking noodzakelijk is, onderhouden en afgesteld. Een verwarmingsinstallatie en een verbrandingsgasafvoersysteem worden ten minste een maal per jaar gereinigd en beoordeeld op noodzakelijke afstelling, onderhoud en reparaties.

3.1.3 – Een vetafscheider en een slibvangput waardoor bedrijfsafvalwater wordt geleid:

- werken doelmatig, en
- zijn te allen tijde voor controle bereikbaar.

3.1.4 – Een vetafscheider en een slibvangput worden zo vaak als voor een goede werking noodzakelijk is, gereinigd. Van het ledigen en reinigen van de slibvangput en de vetafscheider wordt een logboek bijgehouden.

3.1.5 – Brandblusmiddelen worden jaarlijks gecontroleerd door een instantie die is erkend op basis van de Regeling voor de erkenning van onderhoudsbedrijven kleine blusmiddelen of een ten minste gelijkwaardige instelling gecontroleerd.

3.1.6 – Van een afzuiginstallatie, als bedoeld in voorschrift 1.4.4, wordt:

- een vetvangend filter zo vaak als voor een goede werking nodig is, vervangen of schoongemaakt;
- een ontgeuringsinstallatie zo vaak als voor een goede werking nodig is, vervangen of geregenereerd.

3.1.7 – Insekten, knaagdieren en ander ongedierte worden zo vaak als nodig is, bestreden.

3.1.8 – Opslagplaatsen voor gevaarlijke stoffen, olie of afgewerkte olie worden regelmatig gecontroleerd op lekkages.

3.1.9 – Afvalstoffen worden regelmatig afgevoerd. Gemorst gevaarlijke stoffen en olie of afgewerkte olie worden direct opgeruimd. Uit de inrichting afkomstig zwerfvuil wordt verwijderd. Meelstof wordt regelmatig verwijderd zodanig dat voetstappen niet zichtbaar zijn.

3.1.10 – Beenderen en andere dierlijke afvalstoffen worden opgeslagen in een afgesloten ruimte. Indien de temperatuur in deze ruimte meer bedraagt dan 0°C en minder is dan of gelijk aan 10°C, worden beenderen en andere dierlijke afvalstoffen ten minste weke-

lijks afgevoerd. Indien de temperatuur in deze ruimte meer bedraagt dan 10°C, worden beenderen en andere dierlijke afvalstoffen ten minste dagelijks afgevoerd.

3.1.11 – Indien bij de werkzaamheden van een ambachtsbedrijf specifiek bedrijfsafvalwater vrij kan komen, stelt degene die de inrichting drijft hierover gedragsvoorschriften op die binnen de inrichting dienen te worden nageleefd en die zijn gericht op het voldoen aan voorschrift 1.3.4. De gedragsvoorschriften zijn binnen een inrichting zodanig aanwezig dat een ieder daarvan op een eenvoudige wijze kennis kan nemen.

Paragraaf 3.2 Bewaren van documenten

3.2.1 – Voor zover zij voor de inrichting zijn afgegeven, zijn de onderstaande documenten op een centrale plaats binnen de inrichting aanwezig:

- de resultaten van op basis van voorschrift 1.1.4 uitgevoerde geluidmetingen en het op basis van de voorschriften 4.3.1 en 4.5.1 verrichte onderzoek naar de mogelijkheden tot beperking van het ontstaan van afvalstoffen respectievelijk hinder van licht;
- onderhoudscontracten met betrekking tot in de inrichting aanwezige installaties;
- certificaten of bewijzen van:
 - de installatie van tanks, filters en andere voorzieningen;
 - periodiek onderhoud of keuring van in de inrichting aanwezige installaties;
 - niet-periodieke keuringen van elektrische of bouwkundige voorzieningen of installaties;
- jaarlijkse overzichten van nutsbedrijven van het verbruik van gas en electriciteit;
- de veiligheidsinformatiebladen, die behoren bij de in de inrichting aanwezige gevaarlijke stoffen;
- afgiftebewijzen van bedrijfsafvalstoffen of gevaarlijke afvalstoffen.

3.2.2 – De documenten genoemd in voorschrift 3.2.1, onder a tot en met e, of een kopie daarvan worden ten minste vijf jaar in de inrichting bewaard.

Hoofdstuk 4. Nadere eisen

Paragraaf 4.1 Geluid en trilling

4.1.1 – In gevallen waarin de in voorschrift 1.1.2, 1.1.6 of 1.1.7 opgenomen waarden voor equivalente geluidniveaus en piekniveaus naar het oordeel van het bevoegd gezag te hoog of te laag zijn

om te voldoen aan voorschrift 1.1.1, kan het bevoegd gezag voor een inrichting bij nadere eis waarden vaststellen die lager of hoger zijn dan de in voorschrift 1.1.2, 1.1.6 of 1.1.7 opgenomen waarden.

4.1.2 – Het bevoegd gezag kan slechts hogere waarden vaststellen als bedoeld in voorschrift 4.1.1 indien binnen woningen, anders dan een woning die wordt bewoond door degene die de inrichting drijft, die zijn gelegen binnen de akoestische invloedssfeer van de inrichting, een etmaalwaarde van 35 dB(A) wordt gewaarborgd. De in de vorige volzin bedoelde etmaalwaarde geldt niet indien de gebruiker van deze woningen aan degene die de inrichting drijft, geen toestemming geeft voor het in redelijkheid uitvoeren of doen uitvoeren van geluidmetingen.

4.1.3 – Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen met betrekking tot de voorzieningen die binnen de inrichting moeten worden aangebracht en gedragsregels die in acht moeten worden genomen teneinde aan de voorschriften 1.1.1, 1.1.2, 1.1.6 of 1.1.7 te voldoen.

4.1.4 – Het bevoegd gezag kan bij nadere eis voor discontinue, intermitterende of sporadisch optredende trillingen, als bedoeld in voorschrift 1.1.5, een trillingnorm voorschrijven overeenkomstig de streefwaarden die zijn gedefinieerd in de Richtlijn 2 'Hinder voor personen in gebouwen door trillingen' van de Stichting Bouwresearch, Rotterdam, uitgave 1993.

Paragraaf 4.2 Energie

4.2.1 – Het bevoegd gezag kan met betrekking tot de rendabele maatregelen of voorzieningen, bedoeld in voorschrift 1.2.2, nadere eisen stellen.

4.2.2 – Een nadere eis, als bedoeld in voorschrift 4.2.1, kan niet betreffen de verplichting tot het treffen van maatregelen of voorzieningen tot beperking van het energiegebruik die een terugverdientijd hebben van meer dan vijf jaar voor gebouwen en faciliteiten, en drie jaar voor processen.

Paragraaf 4.3 Afvalstoffen en afvalwater

4.3.1 – Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen met betrekking tot:

- het doen van onderzoek naar de mogelijkheden tot het treffen van maatregelen of voorzieningen ten behoeve van het voorkomen of het beperken

van het ontstaan van afvalstoffen binnen de inrichting,

b. de ten behoeve van het voorkomen of het beperken van het ontstaan van afvalstoffen binnen de inrichting te treffen maatregelen of voorzieningen. Het in onderdeel a bedoelde onderzoek kan niet vaker dan een maal in de vijf jaar worden voorgeschreven, tenzij de omstandigheden in de inrichting naar het oordeel van het bevoegd gezag zodanig zijn gewijzigd dat dit ter uitvoering van voorschrift 1.3.1 noodzakelijk is.

4.3.2 – Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen met betrekking tot de samenstelling, eigenschappen of hoeveelheid van bedrijfsafvalwater dat in een openbaar riool als bedoeld in voorschrift 1.3.4, of in een andere voorziening voor de inzameling en het transport van afvalwater als bedoeld in voorschrift 1.3.5, wordt gebracht.

4.3.3 – Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen met betrekking tot de andere situering van een controlevoorziening als bedoeld in voorschrift 1.3.15.

Paragraaf 4.4 Lucht

4.4.1 – Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen met betrekking tot de aanwezigheid, de uitvoering en het onderhoud van een ontgeuringsinstallatie als bedoeld in voorschrift 1.4.4, alsmede met betrekking tot de situering van de uitmonding van de afvoerleiding voor dampen voorzover aan het bepaalde in voorschrift 1.4.4, onderdeel a, niet kan worden voldaan.

Paragraaf 4.5 Verlichting

4.5.1 – Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen met betrekking tot:
a. het doen van onderzoek naar de mogelijkheden tot het treffen van maatregelen of voorzieningen ten behoeve van het voorkomen of het beperken van hinder door de in voorschrift 1.5.1 bedoelde verlichting, of
b. de ten behoeve van het voorkomen of het beperken van hinder door de in voorschrift 1.5.1 bedoelde verlichting te treffen maatregelen of voorzieningen. Het in onderdeel a bedoelde onderzoek kan niet vaker dan een maal in de vijf jaar worden voorgeschreven, tenzij de omstandigheden in de inrichting naar het oordeel van het bevoegd gezag zodanig zijn gewijzigd dat dit ter uitvoering van voorschrift 1.5.1 noodzakelijk is.

Nota van toelichting

1. Algemene toelichting

1.1 Terugblik en ontwikkelingen ten aanzien van de milieuregelgeving voor inrichtingen

1.1.1 Van vergunningen naar algemene regels

Medio jaren tachtig is begonnen met het opstellen van algemene regels voor bedrijven in het kader van de toenmalige dereguleringsoperatie 'Actieprogramma Deregulering Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer'. Deze operatie is erop gericht de vergunningplicht – toen nog op basis van de Hinderwet – te vervangen door een stelsel van algemene regels of standaardvoorschriften. De algemene opvatting was dat voor bepaalde categorieën van bedrijven een stelsel van algemene regels voor bedrijven en de uitvoerende overheidsinstanties efficiënter was dan het relatief dure vergunningstelsel. Met algemene regels kon de regulering van de milieuaspecten van veel bedrijven gestalte krijgen en kon de achterstand in de vergunningverlening binnen een korte tijd snel worden geëlimineerd. Inmiddels zijn 25 algemene maatregelen van bestuur met algemene regels voor inrichtingen in werking getreden voor diverse bedrijfs-categorieën. Deze besluiten zijn gebaseerd op artikel 8.40 van de Wet milieubeheer (Wm). Daarmee is bewerkstelligd dat in totaal ongeveer 55% van de bedrijven, waarop de Wm van toepassing is, geen vergunning behoeven.

1.1.2 De ervaringen met algemene regels

Het ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer heeft onderzoek gedaan naar de praktijkervaringen met de algemene maatregelen van bestuur, die de vergunningplicht opheffen. Daarbij zijn de ervaringen van een groot aantal gemeenten verzameld. Ook de betrokken branches hebben op uiteenlopende wijze informatie ingebracht over de ervaringen van de betrokken bedrijven met besluiten op grond van artikel 8.40 Wm (hierna: de 8.40-besluiten). Op grond daarvan is er nu een redelijk compleet landelijk beeld van de praktijkervaringen.

De 8.40-besluiten worden in het algemeen positief gewaardeerd door ge-

meenten. Ook het bedrijfsleven oordeelt overwegend positief over de besluiten.

De besluiten besparen tijd en geld en bieden vooraf duidelijkheid over de verplichtingen. De keuze voor algemene regels binnen de oorspronkelijke dereguleringsdoelstelling blijkt een juiste te zijn geweest. Er bestaat een goed draagvlak voor een verdere ontwikkeling van het instrument. Vooral begrippen als eenduidigheid en rechtsgelijkheid worden in positieve zin geassocieerd met de 8.40-besluiten. Ondanks het algemeen positieve beeld van de 8.40-besluiten blijken ook verbeteringen mogelijk en noodzakelijk. Daarop gericht onderzoek geeft de richting aan op welke wijze de besluiten verbeterd kunnen worden. De aanbevelingen zijn:

. Geef de besluiten een dynamischer karakter:

Laat de besluiten beter aansluiten bij de verruimde reikwijdte en de nieuwe beginselen van de Wet milieubeheer (bijv. het ALARA-beginsel).

. Heroverweeg de meldingen op grond van artikel 8.41 Wm:

De verplichte meldingen blijken inhoudelijk een geringe waarde te hebben. De daarbij verstrekte informatie blijkt vaak summier, onvolledig en daardoor weinig bruikbaar. Ook de bij de melding te voegen plattegrondtekening is veelal schetsmatig en van slechte kwaliteit, waardoor deze weinig bruikbaar blijkt in de uitvoering van het toezicht. Het kost gemeenten in eerste instantie de nodige inspanning om meldingen 'binnen' te krijgen en vervolgens vaak de nodige tijd om de melding te laten beantwoorden aan de doelstellingen van de wetgever. Meldingen dienen op basis van artikel 8.41 Wm te worden gepubliceerd. Deze publicatie levert extra administratief werk en daarmee kosten op, doch blijkt doorgaans zeer weinig reacties uit de omgeving te genereren.

. Breng meer inrichtingen onder het bereik van de afzonderlijke 8.40-besluiten:

De werkingssfeer van 8.40-besluiten wordt als te behoudend ervaren. De te gedetailleerde en te scherpe werkingssfeercriteria sluiten veel bedrijven uit van de toepassing van het besluit waardoor deze vergunningplichtig zijn. Worden evenwel de verleende vergunningen bezien dan blijkt dat de voorschriften van die vergunningen niet tot een meer adequate bescherming van het milieu leiden dan het

geval zou zijn geweest indien het betreffende besluit op het bedrijf van toepassing zou zijn geweest.

. Breng een zekere flexibiliteit aan in de besluiten:

Het ontbreken van enige flexibiliteit in de toepassing van 8.40-besluiten wordt gezien als een belangrijke tekortkoming. Hierbij wordt met name gedoeld op de mogelijkheid om 8.40-besluiten naast elkaar op een inrichting toe te passen.

. Verbeter de voorschriften:

Het pakket voorschriften is bij veel 8.40-besluiten omvangrijk, mede door de vergaande mate van detaillering. De voorschriften zijn sterk geënt op de standaardvergunning uit de jaren tachtig. De handhavingspraktijk wordt geconfronteerd met voor de concrete situatie weinig of niet relevante voorschriften, die – zouden deze onverkort worden gehandhaafd – de geloofwaardigheid van de handhaver ondergraaft.

. Hef de onnodige beperkingen tot het stellen van nadere eisen op:

De procedure voor nadere eisen wordt onduidelijk en arbeidsintensief gevonden. De toepassingsmogelijkheden worden bovendien als te beperkt ervaren.

1.1.3 – De herziening van de besluiten op grond van artikel 8.40 Wm en de MDW-operatie

In zijn brief van 19 december 1994 aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal presenteerde het kabinet het plan van aanpak 'Marktwerving, deregulering en wetgevingskwaliteit' (MDW) (Kamerstukken II 1994/95, 24 036, nr. 1). Doel daarvan is regels die het bedrijfsleven onnodig belasten, te verminderen en te vereenvoudigen en de wetgevingskwaliteit te verbeteren. Ter uitwerking van het Regeerakkoord kreeg in december 1994 de projectorganisatie MDW gestalte. In dat kader stelde het kabinet de MDW-werkgroep Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer in met de opdracht te onderzoeken in hoeverre het stelsel van milieuregelgeving, met name het stelsel van vergunningen en algemene regels voor inrichtingen, kon worden verbeterd. Daarbij sloot het kabinet aan bij de ervaringen, zoals hierboven in § 1.2.2 zijn beschreven. De volgende criteria hebben als leidraad gediend voor de beoordeling van de huidige situatie en van de gedane voorstellen: (1) noodzaak voor de bescherming van het milieu, (2) doeltref-

fendheid tot bescherming van het milieu, (3) vermindering administratieve lasten bedrijven en overheid, (4) duidelijkheid en eenvoud en (5) handhaafbaarheid.

Het kabinet informeerde bij brief van 10 juli 1995 de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal over het standpunt dat het naar aanleiding van het rapport van de MDW-werkgroep van 20 juni 1995 had ingenomen (Kamerstukken II 1994/95, 24 036, nr. 6).

Het standpunt van het kabinet terzake van de besluiten op grond van artikel 8.40 Wm kan aldus worden weergegeven:

. Meer inrichtingen onder het bereik van algemene regels:

De vergunning is voor veel inrichtingen niet efficiënt. Het betreft hier voornamelijk inrichtingen die doorgaans bij een normale bedrijfsvoering weinig milieubelasting veroorzaken en waarvoor een individuele benadering niet noodzakelijk blijkt. Een adequate bescherming van het milieu kan ten aanzien van deze inrichtingen ook worden bereikt door middel van algemene regels die in de plaats treden van de vergunning. Het is mogelijk veel meer inrichtingen dan thans onder het stelsel van algemene regels te brengen, zo mogelijk ongeveer 75%.

. Globalisering, bundeling en groter bereik algemene regels:

De 8.40-besluiten zouden globaler opgezet moeten worden, waar mogelijk gebundeld en met een groter bereik. Waar nodig dienen algemene regels te worden aangevuld met maatregelen die recht doen aan plaatselijke omstandigheden. Een dergelijke nieuwe opzet van de algemene regels sluit beter aan bij de doelstellingen van de Wet milieubeheer en zal inhoudelijk voor zowel de ondernemer als de overheid beter herkenbaar, duidelijk en werkbaar zijn.

. Voorschriften:

De wetgever dient zich te beperken tot wat strikt noodzakelijk is met het accent op het aangeven van de doelstellingen in plaats van op de wijze waarop die kunnen worden bereikt. Middelvoorschriften kunnen worden gebruikt, met name waar bedrijfsmatige behoeften hebben aan zekerheid over de geschikte methode dan wel uit handhavingsoogpunt, maar dienen zo veel mogelijk een niet-limitatief karakter te hebben. Doelvoorschriften zijn direct gerelateerd aan registratieverplichtingen om te kunnen aantonen dat de gestelde normen

worden gehaald of nageleefd. Ter voorkoming van ongewenste administratieve lasten moet worden aangesloten bij bestaande bedrijfsadministraties.

. Flexibilisering:

Globalisering van de algemene regels noopt in incidentele gevallen wellicht tot aanvulling of aanscherping daarvan. In dergelijke incidentele gevallen kan het instrument van nadere eisen kan daarvoor dienstig zijn. Variatiebehoefte of -noodzaak kan zich voordoen bij milieukwesties van plaatselijke aard, terwijl maatwerk in de vorm van een vergunning niet nodig is. Introductie van op centraal niveau gestelde bandbreedtes of differentiatiemogelijkheden in de regels bieden eveneens mogelijkheden om deze toe te spitsen op de lokaal-specifieke omstandigheden.

. Meldingen volgens artikel 8.41 Wm: Een voorstel tot wijziging van de Wet milieubeheer zal worden bevorderd waarbij de meldingsplicht op grond van artikel 8.41 Wm wordt gediifferentieerd en vereenvoudigd.

1.2 De nieuwe opzet van het besluit

1.2.1 Algemeen

Deze principiële keuze van het kabinet heeft geleid tot een nieuwe opzet voor het onderhavige besluit, dat het eerste is in de reeks van nieuwe 8.40-besluiten. Het voorschriftenpakket is beter toegankelijk gemaakt en vereenvoudigd, waarbij zorgvuldig is gekeken naar de mogelijkheden tot reductie van het aantal voorschriften. Het besluit beperkt zich tot wat strikt noodzakelijk is en legt het accent meer op het aangeven van de doelstellingen dan op de wijze waarop die kunnen worden bereikt. De eigen inbreng en verantwoordelijkheid van de bedrijven bij de bescherming van het milieu is zoveel mogelijk centraal gesteld. Detailvoorschriften voor situaties die niet vaak voorkomen of met weinig of geen milieurelevantie zijn niet opgenomen. Het besluit biedt meer ruimte om de wijze van uitvoering en toepassing van de voorschriften af te stemmen op de concrete omstandigheden. Daarmee wordt tevens meer beleidsruimte geboden aan de lokale overheden, die met de uitvoering en de handhaving zijn belast.

Onderkend is dat de voorschriften in incidentele gevallen kunnen nopen tot concretisering, aanvulling of aanscherping. In het bovenbedoelde kabinets-

standpunt is aangegeven dat het instrument nadere eisen daarvoor dienstig kan zijn en dat een ruimere mogelijkheid tot het stellen van nadere eisen mogelijkheden biedt om de normering toe te spitsen op lokaal-specifieke omstandigheden.

De milieukern van het besluit is vastgelegd in artikel 3 van het besluit. De in artikel 3 opgenomen zorgplicht voor het milieu vormt het generale uitgangspunt voor de uitwerking van milieuvoorschriften voor de diverse specifieke milieu-aspecten. Meer uitgewerkt omvat de zorg voor het milieu in ieder geval:

- het voorkomen van geluid- en trillinghinder
- het voorkomen van lichthinder
- het voorkomen van geurhinder
- zuinig gebruik van energie
- het voorkomen van het ontstaan van afvalstoffen
- het voorkomen van luchtverontreiniging
- het zorgvuldig opslaan van afvalstoffen
- de zorgvuldige opslag of overslag, bewerking of verwerking van milieugevaarlijke stoffen
- de zorg voor een ordentelijke en schone inrichting.

De milieuvoorschriften opgenomen in de bijlage geven meer concreet het gewenste beschermingsniveau per milieu-aspect, waarbij de mate van diepgang afhankelijk is van de aard van dat aspect. De inhoudelijke diepgang neemt toe naarmate voorschriften vanuit een algemene formulering meer zijn uitgewerkt in doelvoorschriften en/of middelvoorschriften. In het besluit is een aantal mogelijkheden opgenomen voor nadere besluitvorming door het bevoegd gezag in de vorm van nadere eisen. Deze zekere mate van beleidsvrijheid is beperkt tot die zaken die relevant worden geacht voor de doelgroep die het besluit betreft. Naast de mogelijkheid tot het stellen van nadere eisen voor individuele gevallen, is de mogelijkheid voor een gebiedsgerichte invulling opgenomen voor het onderdeel geluid. Met de gekozen opbouw van het besluit wordt tevens beoogd het bevoegd gezag aangrijpingspunten te verschaffen ten aanzien van de prioriteitsstelling bij de handhaving van het besluit.

Verder is de melding vereenvoudigd voor wat betreft de te overleggen gegevens. Zo zullen naam en adres en de aanduiding van wat voor een soort bedrijf het betreft voldoende zijn.

De zorg voor de handhaving van dit besluit houdt allereerst in dat het bevoegd gezag in eerste instantie verantwoordelijk is voor het toezicht op de naleving van het besluit en voor het zonedig toepassen van sancties bij (dreigende) overtreding van dit besluit of de nadere eisen die op grond van dit besluit zijn gesteld.

Die verantwoordelijkheid houdt tevens in dat het bevoegd gezag bepaalt op welke wijze zij invulling aan deze taak geeft. Het ligt daarbij in de rede dat bedrijven die normaal gesproken geen overlast veroorzaken en voor het overige geen milieu-relevantie hebben, niet dan wel minder preventief worden gecontroleerd. Gestreefd moet worden naar een verantwoord evenwicht tussen de inzet voor preventieve handhaving en de inzet voor repressieve handhaving. Op basis van het stellen van prioriteiten kan een dergelijk evenwicht worden gerealiseerd. In overleg met de VNG zal nog worden gezien hoe het ontwikkelen van een methodische en landelijk uniforme benadering mogelijk is.

1.2.2 Eigen verantwoordelijkheid en zorgplicht

Verantwoordelijkheid van het bedrijf

In het afgelopen decennium is zowel bij de overheden als bij het bedrijfsleven het inzicht gegroeid dat elk bedrijf zelfstandig verantwoordelijk is voor het milieu. Ondernemers blijken steeds meer met voortvarendheid te zoeken naar adequate procesgeïntegreerde milieumaatregelen, waarmee zij op kortere of langere termijn ook aanmerkelijke financiële voordelen kunnen behalen. Deze voordelen doen zich met name voor in de vorm van verlaagde produktiekosten door het beperken van het gebruik van grondstoffen en energie, minder afvalstoffen en een efficiëntere verwijdering daarvan.

Aan de milieuregelgeving voor inrichtingen ligt de kerngedachte ten grondslag dat iedereen, die een bedrijf wenst te beginnen of drijft, verantwoordelijk is voor de gevolgen daarvan voor het leefmilieu. De ondernemer moet nagaan wat de mogelijke nadelige milieugevolgen zouden kunnen zijn als de inrichting in werking wordt gebracht of in bedrijf is. Op hem rust ook de verantwoordelijkheid na te gaan op welke wijze deze gevolgen kunnen worden voorkomen of, indien dat niet kan, zoveel mogelijk beperkt. Dat vergt

meer dan 'end-of-pipe'-technieken om uitstoot of verliezen van bijv. stoffen of stank te beperken. Het noopt tot een zorgvuldige analyse hoe de inrichting en de bedrijvigheid daarbinnen zo worden vormgegeven dat de mogelijke nadelige gevolgen worden voorkomen of zodanig beperkt dat deze zo klein mogelijk zijn.

De zorgplicht

In artikel 3 van het besluit is een algemene zorgvuldigheidsnorm neergelegd. Deze zorgplichtbepaling richt zich op degene die de inrichting drijft: wat deze weet of, onder meer gezien zijn specifieke kennis of hoedanigheid, had moeten weten is bepalend voor de reikwijdte van de norm in het bijzondere geval. Bij het beoordelen van de vraag welke maatregelen noodzakelijk zijn om aan de zorgplicht te voldoen is onder meer van belang wat de stand van de kennis of wetenschap is bij vergelijkbare personen of bedrijven.

Het is van belang te onderkennen dat de zorgplichtbepaling ook is gericht op het voorkomen van nadelige gevolgen voor het milieu. Deze preventieve werking van de zorgplichtbepaling is afdwingbaar: het bevoegd gezag kan reeds handhavend optreden als geen preventieve maatregelen genomen worden om dreigende milieuschade te voorkomen. Dit is geheel in de lijn van het preventiebeginsel, zoals dat in verschillende bepalingen in de Wm is neergelegd. De preventieve werking van de zorgplichtbepaling draagt er dan ook toe bij dat men verder kijkt dan het eventuele specifieke voorschrift en steeds nagaat of bepaalde gedragingen of voorzieningen, gelet op de nadelige gevolgen voor het milieu, toelaatbaar zijn.

1.2.3 Verbreding reikwijdte en vernieuwing

Algemeen

Op 1 maart 1993 trad de Wet milieubeheer in de plaats van de oude Hinderwet. De Wm kent een andere werking en reikwijdte dan de Hinderwet. De aloude invalshoek van gevaar, schade en hinder is door de Wm vervangen door het uitgangspunt dat een zo groot mogelijke bescherming van het milieu geboden is. Alle mogelijk nadelige gevolgen voor het milieu moeten daarbij worden betrokken. Het begrip 'bescherming van het milieu' van de Wm omvat, naast de klassieke hiervoor

genoemde Hinderwet-thema's, onder meer de zorg voor een doelmatige verwijdering, preventie en hergebruik van afvalstoffen, de zorg voor een zuinig gebruik van energie en grondstoffen, en het beperken van de gevolgen van de verkeersaantrekkende werking van een inrichting. De noodzaak tot het aanbrengen van deze veranderingen in de algemene regels voor inrichtingen sloot in de tijd aan bij een bredere maatschappelijk discussie tot herziening van de wet- en regelgeving.

Overeenkomstig artikel 1.1 Wm zijn bij de totstandkoming van dit besluit de aspecten afvalpreventie, energie- en waterbesparing, grondstoffenextensivering en de het verkeer van personen en goederen van en naar de inrichting bezien.

Gebelen is dat het probleem van grondstofgebruik en waterbesparing nauwelijks relevant is voor het overgrote deel van de inrichtingen dat onder het besluit valt. Die aspecten komen in het besluit dus niet aan de orde.

Afvalpreventie en energiebesparing wijken in essentie af van de meer klassieke milieuaspecten uit de Hinderwet. In tegenstelling tot bijvoorbeeld stank of lawaai leveren tekortkomingen of nalatigheden van een bedrijf ten aanzien van afvalpreventie en energiebesparing geen onmiddellijk benadeelden op. Het gaat om de bescherming van het milieu in ruime zin zonder dat direct een directe relatie kan worden gelegd met de (woon)omgeving. Juist vanwege dat bijzondere karakter is het wenselijk en mogelijk voorschriften op te nemen die meer ruimte bieden voor specifieke invulling naar omstandigheden, mogelijkheden of anderszins.

Energiebesparing

Overwogen is op welke wijze het aspect van energiegebruik in het besluit vorm zou kunnen krijgen. Het huidige beleidskader voor het Rijk inzake energiebesparing is in belangrijke mate gebaseerd op stimulering van energiebesparing door middel van andere instrumenten dan directie regulering. Daarbij kan worden gewezen op de meerjarenafspraken die voor enkele bedrijfssectoren, waaronder de supermarkten, zijn of worden gemaakt, het NOVEM-programma voor de lichte industrie, het convenant met de installateursbranche, en de introductie van energiediensten. Deze instrumenten gaan uit van een grote verantwoordelijkheid van het bedrijfsleven zelf.

Daarnaast krijgt de energiebesparing gestalte in thema's als duurzaam bouwen en de ontwikkeling van energieprestatie-normen. Recent is ook de zogenaamde regulerende energiebelasting (REB) van kracht geworden. In het licht van deze benadering en ter voorkoming van overregulering is de regeling van de energiebesparing in dit besluit terughoudend opgezet. De energieparagraaf richt zich op die detailhandelbedrijven en ambachtsbedrijven die een relatief groot energieverbruik kennen.

Van middelvoorschriften is afgezien omdat een dergelijke keuze tot een complex en gedetailleerd en daarmee moeilijk uitvoerbaar pakket aan voorschriften zou hebben geleid. Niet alle denkbaar voor te schrijven voorzieningen liggen immers in alle gevallen voor de hand. Bovendien sluiten de verplichtingen slechts in geringe mate aan bij 'natuurlijke veranderingsmomenten', zoals een renovatie, verbouwing of een vervangingsinvestering. Ook bestaat bij middelvoorschriften geen mogelijkheid voor het bedrijf om op een andere dan de voorgeschreven wijze zuinig met energie om te gaan. Dit kan er zelfs toe leiden dat bepaalde alternatieve mogelijkheden met een gelijkwaardig effect niet kunnen worden gerealiseerd. Doelvoorschriften bleken eveneens niet mogelijk, gelet op de zeer uiteenlopende bedrijfssituaties. Daarom is gekozen voor een regeling die uitgaat van de eigen verantwoordelijkheid van de betrokken inrichtingen. Een inrichting, die meer dan de in dit besluit aangegeven hoeveelheid energie verbruikt moet op verzoek van het bevoegd gezag aangeven welke maatregelen of voorzieningen zijn of zullen worden getroffen welke ertoe bijdragen dat binnen de inrichting een zo zuinig mogelijk gebruik van energie wordt gemaakt. Het bedrijf bepaalt in beginsel zelf op welke wijze aan het voorschrift zal worden voldaan. Indien het bevoegd gezag van oordeel is dat aan het voorschrift niet is voldaan, kan het op dat punt een nadere eis stellen.

Opgemerkt wordt dat in het Bouwbesluit, gebaseerd op de Woningwet, de energiezuinigheid van gebouwen ook als uitgangspunt is gehanteerd. De voorschriften in dat kader zijn gegeven op basis van levensduur, kosten en milieu-aspecten. Bij de besluitvorming tot het stellen van nadere eisen ten aanzien van voorzieningen aan gebouwen zal het gaan om voorzieningen die niet

worden gedekt door het Bouwbesluit en die kunnen worden aangebracht zonder dat een bouwvergunning is vereist.

Afvalstoffen

In het Nationaal Milieubeleidsplan zijn doelstellingen geformuleerd voor het realiseren van een belangrijke reductie van de hoeveelheid afvalstoffen. Om hiervoor de juiste condities te creëren, wordt het 'Actieprogramma afvalpreventie bij bedrijfsmatige activiteiten' uitgevoerd, dat zowel betrekking heeft op regulerende als stimulerende instrumenten. In het kader van het actieprogramma is onderzoek gedaan naar de mogelijkheden tot het opnemen van regels voor afvalpreventie in 8.40-besluiten. Het afvalpreventiepotentieel binnen de bedrijfstakken waarop het besluit van toepassing is, is vastgesteld aan de hand van de volgende criteria:

- hoeveelheid afval in de branche;
- soort afval: belangrijkste afvalstromen zijn verpakkingsafval en produktafval; in diverse branches komen ook gevaarlijke afvalstoffen vrij;
- informatie over preventietechnieken en preventie-opties.

Onder afvalpreventie wordt hier verstaan: 'het voorkomen of beperken van het ontstaan van afval door reductie aan de bron, door intern hergebruik of door de vermindering van de totale milieuschadelijkheid daarvan.'

Middelvoorschriften bleken onhaalbaar in verband met het brede scala aan technische mogelijkheden voor afvalpreventie bij individuele bedrijven.

Daarnaast bleek dat dergelijke voorschriften zodanig gedetailleerd zouden worden dat zij de realisatie van bepaalde ontwikkelingen zouden kunnen gaan belemmeren. Daarom is ten aanzien van afvalpreventie gekozen voor een open normering.

Welke maatregelen redelijkerwijs kunnen worden gevegd, wordt bepaald door de stand van de techniek, en door de technische en financiële mogelijkheden van het betrekende bedrijf.

Informatie over toepasbare maatregelen en technieken gericht op afvalpreventie zijn in ruime mate voorhanden bij overkoepelende branche- en bedrijfsorganisaties.

Het verkeer van personen en goederen van en naar de inrichting

Bij de totstandkoming van het besluit zijn de gevolgen betrokken die verband houden met het verkeer van personen of goederen van en naar de inrichting.

Problemen en overlast voortkomend uit de verkeersstroom verbonden aan een inrichting, hangen sterk samen met de specifieke situering van die inrichting in zijn omgeving. Indien een inrichting is gevestigd aan of in de nabijheid van verkeersaders zal het verkeer van en naar de inrichting al snel opgaan in het algemene verkeersbeeld en weinig effect hebben op de heersende geluidsbelasting en luchtverontreiniging. Dit zal veranderen naar mate de omgeving minder stedelijk is en verkeersintensiteiten lager zijn. De hinder die wordt ondervonden is sterk afhankelijk van de situering van de inrichting en het karakter van de omgeving. De lokatie-afhankelijkheid stond eraan in de weg om specifieke middel- of doelvoorschriften in het besluit op te nemen met betrekking tot het voorkomen van de gevolgen van het verkeer van personen of goederen van en naar de inrichting. Wel kunnen meer algemene voorschriften – zoals op het gebied van geluid – van toepassing zijn op het verkeer van en naar de inrichting. Voorts kan het bevoegde gezag in knellende situaties, waarbij de zorg voor het milieu nadrukkelijk in het geding is, eventueel nadere eisen stellen met betrekking tot het verkeer van personen en goederen van en naar de inrichting.

Indirecte lozing van afvalwater

De zorg voor de doelmatige verwijdering van afvalstoffen (daaronder valt ook de afvoer van afvalwater via het openbaar riool) vormt een onderdeel van de bescherming van het milieu. Indirecte lozingen, d.w.z. lozingen op het riool, kunnen nadelige gevolgen voor het milieu veroorzaken onder meer door het in het milieu geraken van verontreinigende stoffen. Dit kan ten gevolge van overstorten vanuit hemelwaterriolen als een gescheiden stelsel aanwezig is en ten gevolge van lozingen van afvalwater van rioolwaterzuiveringsinrichtingen voor zover daaruit de verontreinigende stoffen niet volledig zijn verwijderd. De lozingen via het openbaar riool kunnen verder nadelige gevolgen voor het milieu hebben, indien deze de doelmatige werking van de riolering of het zuiveringstechnisch werk belemmeren, bijvoorbeeld door aantasting van de riolering of de daarbij behorende apparatuur. Ook verontreinigende stoffen in rioolslib en zuiveringsslib hebben bij de verwijde-

ring daarvan nadelige gevolgen voor het milieu.

Tot 1 maart 1996 kreeg de aanpak voor indirecte lozingen die niet zijn aangewezen op grond van de Wet verontreiniging oppervlaktewater (Wvo), gestalte via de gemeentelijke lozingsverordeningen. Vanaf de genoemde datum zijn de Wm en de Wvo zo aangepast, dat alle milieu-aspecten van indirecte lozingen – voor zover het niet gaat om indirecte lozingen die zijn aangewezen op grond van artikel 1, tweede lid, Wvo – in milieuvergunningen of bij algemene regels op grond van de Wm worden geregeld. Op die datum werden de op dat moment bestaande 8.40-besluiten aangevuld met lozingsvoorschriften. In het onderhavige besluit is die regeling in belangrijke mate overgenomen.

1.2.4 Nadere eisen

Artikel 8.42 Wm biedt de mogelijkheid in een 8.40-besluit de verplichting op te leggen te voldoen aan nadere eisen van een bestuursorgaan met betrekking tot daarbij aan te geven onderwerpen. Door het stellen van nadere eisen kunnen de betreffende voorschriften worden toegesneden op concrete gevallen. Artikel 5 van het besluit biedt aan het bevoegd gezag de mogelijkheid tot het stellen van nadere eisen. In de fase van de voorbereiding van het onderhavige besluit is van verschillende zijden een zekere bezorgdheid uitgesproken over de wijze waarop en de mogelijke mate waarin de bevoegde gezagsorganen van de mogelijkheid tot het stellen van nadere eisen gebruik zullen gaan maken.

De figuur van nadere eisen is niet nieuw. Ook in tot op heden geldende 8.40-besluiten is op diverse plaatsen de mogelijkheid gecreëerd dat het bevoegd gezag nadere eisen stelt. Van de mogelijkheden tot het stellen van nadere eisen wordt niet veelvuldig gebruik gemaakt. Nadere eisen worden kennelijk terughoudend en afgewogen toegepast in die situaties waarbij lokale omstandigheden een specifieke benadering noodzakelijk maken. Het komt zelden voor dat een nadere eis wordt gesteld zonder voorafgaand overleg met degene die de inrichting drijft. In de praktijk blijkt dat in de meeste gevallen in goed overleg tussen het bedrijf en het lokale gezag eventuele onduidelijkheden worden weggenomen over de wijze waarop de regelgeving in het concrete geval moet worden nageleefd of

welke activiteiten of voorzieningen kunnen bijdragen tot een juiste bescherming van het milieu. Dan kan ook van het stellen van een formele nadere eis worden afgezien.

De inhoudelijke en procedurele eisen die ons recht aan de beschikking, houdende nadere eisen, stelt dragen ertoe bij dat de bevoegde instanties niet anders dan weloverwogen daartoe overgaan. De nadere eis is een ambtshalve beschikking, die niet kan worden genomen dan nadat het bevoegd gezag zorgvuldig zich een beeld heeft gevormd van de relevante feiten en de betrokken belangen. Daarbij zijn niet alleen de milieubelangen en de belangen van derden-belanghebbenden aan de orde maar ook de bedrijfseconomische belangen. Er moet een duidelijke verhouding zijn tussen het met de nadere eis beoogde doel en de kosten of inspanningen die het bedrijf moet maken om aan de eis te kunnen voldoen.

In het geval dat tot een nadere eis wordt besloten, kan het voorstel daartoe aan het bedrijf kenbaar worden gemaakt. Het bedrijf wordt dan in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze over het voornemen naar voren te brengen. De beschikking, bevattende een nadere eis, moeten worden gemotiveerd overeenkomstig de eisen die de Algemene wet bestuursrecht daaraan stelt. De mogelijke angst dat de nadere eisen, zoals in dit besluit geregeld, tot een soort 'verkapt vergunning' zou leiden, is op grond van het bovenstaande ongegrond. Overigens zal de minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer de ontwikkeling op dit punt in overleg met het bedrijfsleven en de Vereniging van Nederlandse Gemeenten monitoren.

1.3 Relatie met andere beleidsterreinen

1.3.1 Algemeen

Bij de opzet van dit besluit is getracht geen aspecten te regelen die reeds in andere kaders worden gereguleerd.

1.3.2 Ruimtelijke ordening

Er is een sterke verwantschap tussen milieubeleid en ruimtelijk beleid. Het bestemmingsplan is op gemeentelijk niveau het afstemmingskader tussen beide beleidsvelden. Een optimaal samenspel tussen milieu en ruimtelijke ordening zou moeten leiden tot een juiste afweging van milieubelastende en milieugevoelige bestemmingen, die vervolgens wordt vastgelegd in bestem-

gen en (gebruiks)voorschriften. Deze zijn vanwege hun normerend karakter bindend voor een ieder en dienen tevens als toetsingskader bij bouw- en aanlegvergunningen.

Bestemmingsplannen kunnen normen bevatten ter bescherming van het milieu zoals vestigingsnormen en collectieve normen (geluidszones, veiligheidszones etc.). Op grond daarvan kan de toelaatbaarheid van individuele bedrijven binnen het bestemmingsplankader worden beoordeeld. Een goed ruimtelijke orderingsbeleid kan diverse milieugebonden knelpunten van inrichtingen voorkomen.

Met het onderhavige besluit kunnen de gevolgen van een onjuist gebleken vestigingsbeleid niet in alle gevallen worden gecorrigeerd. Ten aanzien van de relatie tussen milieu en ruimtelijke ordening zijn de volgende uitgangspunten gehanteerd:

- a. De ruimtelijke ordening is het primaire kader om vestiging van (milieubelastende) activiteiten te kanaliseren. Het bestemmingsplan fungeert als primaire beslissingsgrondslag om de vestiging van bedrijven te reguleren. Het besluit gaat uit van een zorgvuldig gemeentelijke planologische afwegingsproces en vestigingsbeleid. Een milieutoets in een vroeg stadium kan milieuproblemen tijdig signaleren en toekomstige knelpunten voorkomen.
- b. De situering van een bedrijf is geen criterium geweest bij de uitsluitingsgronden met betrekking tot de toepasselijken van het besluit, tenzij er een aantoonbaar milieuprobleem of risico voor de omgeving mee gemoeid is. Er zijn in het besluit geen uitsluitingsgronden op basis van afstandsnormen opgenomen.
- c. Het besluit biedt de ruimte om in te spelen op lokale situaties. Het gaat zowel om een aanscherpende als om een verruimende mogelijkheid ten opzichte van de standaard-norm. De noodzaak tot toepassing is afhankelijk van de aard en kenmerken van omgeving van een inrichting.

1.3.3 *Bouwvergunning en Bouwbesluit*

In het Bouwbesluit op grond van de Woningwet zijn vier uitgangspunten gehanteerd: veiligheid, gezondheid, bruikbaarheid en energiezuinigheid. De voorschriften zijn gegeven op basis van levensduur, kosten en milieu-aspecten. Daarnaast dient de gemeenteraad nog een Bouwverordening vast te stellen, waarin met name de brandveiligheid

(brandwerende en blusvoorzieningen) binnen gebouwen wordt gegarandeerd. Bij het verlenen van de bouwvergunning bij nieuwbouw wordt getoetst aan het Bouwbesluit en de bouwverordening. Dat geldt ook voor bestaande bouw. Afwijking moet worden vastgesteld door controle. Door middel van een aanschrijving kan het treffen van voorzieningen tot nieuwbouwniveau worden afgedwongen.

In de 8.40-besluiten, waarvoor het onderhavige besluit in de plaats treedt, zijn diverse voorschriften opgenomen die betrekking hebben op bouwkundige scheidingsconstructies, brandwerendheid, ventilatie van ruimten etcetera. Veelal bleek er sprake van overlap met de eisen die voortvloeien uit het Bouwbesluit en de bouwverordening. Bij de totstandkoming van het onderhavige besluit is gekozen voor een meer zuivere afbakening tussen milieu- en bouwvoorschriften. Voorschriften die betrekking hebben op bouwtechnische elementen van een inrichting, zijn zoveel mogelijk gemeden. Omdat niet uitgesloten is dat er in sommige gevallen behoefte bestaat aan het alsnog stellen van bouwkundige voorschriften die strekken ter bescherming van het milieu, biedt het besluit de mogelijkheid hiertoe door middel van een nadere eis.

1.3.4 *Verordenende bevoegdheid provincies en gemeenten*

a. Provinciale milieuverordening
Artikel 1.2 Wm regelt de provinciale milieuverordening (PMV). De verordening is het regelend kader voor tal van onderwerpen waarvan is geoordeeld dat deze beter op provinciaal niveau kunnen worden geregeld. Naast het aanwijzen van bijzondere gebieden, is in hoofdstuk 10 van de wet vastgelegd dat zaken met betrekking tot de verwijdering van afvalstoffen op provinciaal niveau geregeld kunnen worden. De wet zelf bepaalt reeds dat de provinciale regels ook betrekking hebben op categorieën van inrichtingen waarvoor een algemene maatregel van bestuur op grond van artikel 8.40 geldt. Het onderhavige besluit bevat daarom op dit punt geen voorschriften.

b. Gemeentelijke verordening
Artikel 121 van de Gemeentewet biedt de gemeenten een verordenende bevoegdheid zolang deze niet in strijd is of komt met een hogere wettelijke regeling. In verband hiermee kan zich de vraag voordoen of gemeenten de bevoegdheid hebben bij Algemene

plaatselijke verordening (Apv) voorzieningen te treffen die bepaalde vormen van nadelige gevolgen, veroorzaakt door inrichtingen, (bijv. hinder) reguleren. Ten aanzien daarvan kan het volgende worden opgemerkt.

Bepaalde vormen van milieugevolgen, zoals geluid, en de beleving daarvan zijn sterk afhankelijk van de specifieke situering van een inrichting in zijn omgeving. Het omgevingsgeluid is hierbij een belangrijke factor. Dit kan aanleiding zijn voor een lokatie-specifieke benadering. Mede in het licht van het zogenaamde gebiedenbeleid bestaat de mogelijkheid dat gemeenten een lokaal-specifiek beleid voeren. In het besluit is hierbij aangesloten met de onderkenning dat de gemeente bij Apv een concentratiegebied voor detailhandel of ambachtsbedrijven kan aanwijzen, waarvoor zij een specifiek beleid ontwikkelt.

Voor het geluidsaspect bevat het besluit de voorziening dat in zo'n gebied niet de standaard geluidsvoorschriften voor inrichtingen gelden. Het ligt voor de hand dat de gemeente bij de vaststelling van de verordening goed motiveert waarom zij tot zo'n aanwijzing overgaat en aangeeft wat de consequenties daarvan zijn voor de bewoners van dat gebied en de overige belanghebbenden. Die verordening zal inhoudelijk een sterke koppeling hebben met het gemeentelijk milieubeleidsplan, waarin de gemeentelijke overheid haar milieubeleidsdoelen heeft verwoord, of voor zover zo'n plan niet aanwezig is, een anderszins geformuleerde geluidsbeleidsnota waarin de doelstellingen ten aanzien van de ontwikkeling ten aanzien van de geluidhinder zijn geformuleerd, al dan niet gebiedsgerelateerd. Daarin kan de gemeenten aangeven welke geluidnormen zij in dat gebied wil hanteren, hoe groot het aantal gehinderden is, hoe dit zich zal ontwikkelen en welke voorzieningen of beleidsmaatregelen de gemeente voorstaat om de plaatselijke doelstellingen ten aanzien van het terugdringen van de geluidsoverlast of de compensatie daarvoor te realiseren. Overigens wordt opgemerkt dat in het besluit (voorschrift 1.1.4 van bijlage 2) is vastgelegd dat het referentieniveau niet mag worden overschreden.

De Apv biedt ook mogelijkheden om aspecten betreffende de openbare orde te reguleren. Hierbij kan met name gedacht worden aan overlast door bezoekers van horeca-gelegenheden, de

gebruikers en bezoekers van sport- en recreatie-inrichtingen, geluidhinder door vrachtwagens, bromfietsen. Gestreefd is naar een heldere afbakening tussen het besluit en de mogelijkheden om regels te stellen bij een Apv. Met de VNG zal nader overleg worden gevoerd over een eventuele aanpassing van de model-Apv in het licht van het bovenstaande.

1.3.5 Regels vanuit nutsbedrijf

De levering van gas, water en licht en de daarvoor gebruikte installaties door nutsbedrijven, alsmede de daarvoor in inrichtingen in gebruik zijnde toestellen en voorzieningen, moeten voldoen aan diverse specifieke normen (NEN, KOMO) en (periodieke) keuringen door erkende installateurs. De levering en het gebruik is vanwege veiligheids- en gezondheidsredenen met grote waarborgen omgeven. De verwijzing naar deze normen vereist bij controle een zeer specifieke kennis, deskundigheid en ervaring. Bij de nutsbedrijven en de erkende installateurs is deze aanwezig. In de thans van kracht zijnde 8.40-besluiten zijn doorgaans voorschriften opgenomen die betrekking hebben op het gebruik van toestellen en installaties voor gas, water en licht. In veel gevallen is er sprake van een overlap met de eisen van de nutsbedrijven. In specifieke situaties kunnen de eisen van nutsbedrijven en voorschriften krachtens de 8.40-besluiten zelfs conflicteren. Bij de opzet van het onderhavige besluit is gekozen voor een meer zui-vere afbakening tussen milieuvorschriften en bepalingen van de nutsbedrijven. Voorschriften die betrekking hebben op het gebruik van toestellen en installaties voor gas, water en licht, zijn zoveel mogelijk vermeden. Deze aspecten vallen reeds onder de leverings- en veiligheidsvoorschriften van de nutsbedrijven. Waar uit een oogpunt van de bescherming van het milieu dat noodzakelijk is geoordeeld, is de mogelijkheid geopend om een nadere eis te stellen.

1.3.6 Specifieke algemene regels

In dit besluit zijn geen onderwerpen opgenomen, waarvoor reeds op basis van besluiten krachtens artikel 8.44 Wm regels zijn gesteld. Deze regels bestaan zelfstandig naast, en zijn additioneel aan dit besluit. In de oorspronkelijke 8.40-besluiten waren diverse richtlijnen zoals die van de Commissie voor Preventie van Rampen (CPR) uit-

gewerkt in diverse voorschriften. De grotere reikwijdte van het onderhavige besluit bewerkstelligt dat het aantal gevallen, waarin deze onderwerpen niet van toepassing zullen zijn, toeneemt. Daarom is ervoor gekozen deze richtlijnen niet in het besluit uit te werken doch deze van toepassing te verklaren.

1.3.7 Handhaving

In gevolge artikel 18.2, eerste lid, onder a, Wm is het bestuursorgaan waaraan de melding als bedoeld in artikel 4 van dit besluit wordt gericht het bestuursorgaan dat heeft zorg te dragen voor de bestuurlijke handhaving van hetgeen bij of krachtens dit besluit is gesteld. Gezien onder meer de aard van de activiteiten waarop dit besluit van toepassing is, zullen in nagenoeg alle gevallen burgemeester en wethouders van de gemeente waarin de inrichting zich bevindt het bevoegde gezag zijn voor de bestuurlijke handhaving van dit besluit.

De zorg voor de handhaving van dit besluit houdt allereerst in dat het bevoegde gezag in eerste instantie verantwoordelijk is voor het toezicht op de naleving van het besluit.

De zorg voor de bestuurlijke handhaving omvat voorts de plicht voor het bevoegde gezag om gegevens die van belang zijn met het oog op de uitoefening van de bestuurlijke handhaving te verzamelen en te registreren. Dit volgt uit artikel 18, eerste lid, onder b, Wm. Op basis van het genoemde artikel 18.2, eerste lid, onder a, Wm is het betreffende bestuursorgaan overigens niet alleen belast met de bestuurlijke handhaving van dit besluit en eventuele nadere eisen die op grond van dit besluit zijn gesteld, maar ook met de bestuurlijke handhaving van andere regels die met betrekking tot de inrichting zijn gesteld. Het gaat dan om regels ingevolge de Wet milieubeheer en andere regelgeving voor zover artikel 18.2, eerste lid onder a, op die bepalingen van toepassing is verklaard. Dat laatste heeft plaatsgevonden ten aanzien van de Wet bodembescherming, de Wet milieugevaarlijke stoffen, de Wet inzake de luchtverontreiniging en de Wet geluidhinder en hetgeen krachtens deze wetten zijn gesteld. Voor zover deze wetten en besluiten die hierop zijn gebaseerd derhalve regels bevatten met betrekking tot inrichtingen heeft het bevoegde gezag de zorg voor de bestuurlijke handhaving. Het betreft hier regels die zien op de milieubelas-

ting die kan ontstaan bij het vervaardigen, invoeren, opslaan etc. van producten of toestellen. Regels waarbij aan de samenstelling of eigenschappen van een produkt of toestel eisen worden gesteld, zijn geen regels die met betrekking tot de inrichting zijn gesteld. Het inrichtingenregime biedt niet de mogelijkheid om zulke eisen te stellen.

Naast een bestuurlijke aanpak kan ook via het strafrecht worden opgetreden ingeval van overtreding van dit besluit en de nadere eisen die hierop zijn gebaseerd. De grondslag hiervoor ligt in de Wet op de economische delicten (WED). Zie artikel 1.a. onder 1 en 2 van de WED. Indien er een reële keuzemogelijkheid bestaat tussen een bestuursrechtelijke en een strafrechtelijke aanpak zal per individueel geval in overleg tussen de betrokken instanties moeten worden besloten welke aanpak het meest aangewezen is.

1.4 Toetsing van het ontwerp-besluit

1.4.1 Algemeen

Elke vorm van regelgeving heeft neveneffecten. Het is noodzakelijk ook deze duidelijk in beeld te hebben zodat de beoogde effecten en de bijkomende effecten (positief en negatief) van de regelgeving gezamenlijk kunnen worden gewogen. Deze paragraaf bevat een analyse van de bedrijfseffecten, de effecten voor het milieu en de effecten voor de handhaving en uitvoering, overeenkomstig de afspraken die zijn gemaakt in het kader van het project MDW. De Winkeltijdenwet verruimt de openstelling voor winkels aanzienlijk ten opzichte van de huidige Winkelsluitingswet. De reguliere openingstijd voor alle vormen van detailhandel wordt opgerekt tot 22.00 uur; deze regeling treedt op 1 juni 1996 in werking. Naar de huidige inschatting van de geluidhinder, veroorzaakt door winkelbedrijven verwacht VROM op voorhand dat de standaardnormering uit het ontwerp-besluit de beoogde ruimere openstelling in het algemeen niet beperkt. Op dit moment is er dan ook geen aanleiding in het verlengde van de nieuwe openstellingstijden, een generieke verruiming van de standaardgeluidnormen te overwegen. Wel zullen op korte termijn de te verwachten consequenties van het ontwerp-besluit voor de winkeltijden nader in beeld worden gebracht in termen van bedrijfsvoering en geluidbelasting van winkels. Een praktisch gericht onderzoek, uit te voe-

ren in een representatieve gemeente, zal een objectief beeld opleveren over feitelijke situaties en de gevolgen van de Winkeltijdenwet in de praktijk. Het onderzoek zal op initiatief van VROM plaatsvinden in nauwe samenwerking met de betrokken departementen, de VNG en een aantal relevante vertegenwoordigers uit de detailhandelsbranche zoals het Hoofdbedrijfschap Detailhandel en het Centraal Bureau voor Levensmiddelenhandel. Indien uit dit onderzoek blijkt dat de systematiek van de geluidsnormering van het ontwerp-besluit in het algemeen een knelpunt oplevert voor de avondopenstelling, zal in nader overleg worden gezocht naar een op deze problematiek afgestemde oplossing, dit voorafgaand aan de toezending aan de Raad van State.

1.4.2 EVecten voor het bedrijfsleven

Aantal bedrijven waarop het besluit van toepassing zal zijn

Niet alle bedrijven in de onderscheiden bedrijfscategorieën komen te vallen onder het bereik van het besluit. Artikel 2, tweede lid, van het besluit beperkt de reikwijdte. Bedrijven die voldoen aan de in dit lid genoemde nadere specifieke kenmerken, zijn of vergunningplichtig of vallen onder het bereik van een ander besluit, gebaseerd op art 8.40 Wm.

Het totaal aantal bedrijven dat tot de detailhandel, dienstverlening en ambachten behoort, kan worden geschat op 90.000. Vooralsnog kan worden gesteld dat ongeveer 75% daarvan moeten worden aangemerkt als inrichting in de zin van de Wm en dus ook valt onder het bereik van de Wm. Zouden er geen besluiten op grond van artikel 8.40 Wm voor bedrijven uit deze sectoren gelden, dan zouden dus 65.000 inrichtingen vergunningplichtig zijn. De thans ingetrokken Besluiten 'Detailhandel milieubeheer', 'Slagerijen milieubeheer', 'Brood- of banketbakkerijen milieubeheer' en 'Doe-het-zelf-bedrijven milieubeheer' gelden bij benadering voor 24.000, 5.500, 5.000 en 500 inrichtingen, in totaal ongeveer 35.000. Hieruit kan worden afgeleid dat voor het moment van inwerkingtreding van het onderhavige besluit naar benadering 30.000 inrichtingen uit de genoemde bedrijfssecties formeel een Wm-vergunning nodig heeft.

Bij de inwerkingtreding van het besluit zullen naar verwachting 65.000 inrich-

tingen niet langer een vergunning krachtens de Wm nodig hebben. Dat is een stijging van 30.000 (absoluut), of wel 45%.

Aard en omvang van de kosten en baten van het besluit

a. Structurele en eenmalige EVecten

Zonder vergunning is het verboden een inrichting op te richten, in werking te hebben of een wijziging in de aard of de werkzaamheden aan te brengen. Het vervallen van de vergunningplicht is een structureel EVect voor alle bedrijven waarop het besluit van toepassing is. Het betreft niet alleen oprichtingsvergunningen doch ook wijzigingsvergunningen.

Het is niet bekend hoe hoog de totale kosten van de vergunningverlening jaarlijks zijn voor bedrijven, die vallen onder het bereik van het besluit. De volgende berekening kan daar wel een beter zicht op geven. Op grond van een daartoe verrichte steekproef zou kunnen worden gesteld dat de kosten die een gemiddelde detailhandel of gemiddeld ambachtsbedrijf kwijt is aan een Wm-vergunningprocedure liggen tussen de f 2000 en f 15.000. In die kosten zijn opgenomen de op geld waardeerbare inzet van het bedrijf (loonkosten), externe adviseurs, out of pocket-kosten en leges.

Zou worden aangenomen dat gemiddeld eens per 10 jaar een dergelijke procedure moet worden doorlopen (oprichtings- en wijzigingsvergunningen) en deze gemiddeld f 7.500 kost, dan zou voor de betreffende sector het totaal aan jaarlijkse procedurekosten gesteld kunnen worden op ongeveer f 22,5 miljoen (30.000 inrichtingen x 10% x f 7.500).

Het meldingsstelsel is voor een bedrijf veel minder kostbaar dan het vergunningstelsel. De kosten voor het doen van een melding op grond van de oude 8.40-besluiten worden op basis van een steekproef gemiddeld gesteld op f 500 tot f 2.500 per melding. In die kosten zijn opgenomen de op geld waardeerbare inzet van het bedrijf (loonkosten), externe adviseurs en out of pocket-kosten.

De kosten voor het doen van de vereenvoudigde melding (een kort briefje), die in het onderhavige besluit is voorzien, zijn voor het bedrijf minimaal. Naar schatting belooft de op geld waardeerbare moeite voor het bedrijf voor het doen van de nieuwe melding f 10 tot f 50.

Aangetekend wordt dat bestaande bedrijven die reeds in bezit zijn van een vergunning op het moment dat dit besluit op de inrichting van toepassing wordt, niet genoodzaakt zijn zich te melden bij het bevoegd gezag.

b. Rechten

De wijze waarop de gemeentelijk overheden rechten (leges) voor Wm-vergunningen in rekening brengen, is binnen het in de Gemeentewet gestelde kader, vrijgelaten aan de gemeenten. Het gebrek aan uniformiteit naar hoogte en naar systematiek leidt ertoe dat geen echt betrouwbaar beeld kan worden gegeven van de hoogte van de legesbedragen per jaar die de betrokken bedrijven thans voor de vergunningverlening aan het bevoegde gezag betalen.

Met het in werking treden van het besluit vervalt de verplichting tot het aanvragen van vergunningen op grond van hoofdstuk 8 van de Wm. Het bedrijf is slechts gehouden de oprichting of de wijziging van de inrichting aan het bevoegd te melden. Het bevoegd gezag kan geen rechten in rekening brengen voor dergelijke meldingen.

Ervan uitgaande dat een vergunningplichtige inrichting voor de uitoefening van detailhandel of een ambachtsbedrijf gemiddeld 1 x per 10 jaar een oprichtings-, wijzigings- of revisievergunning nodig heeft, waarvoor leges moet worden betaald, zou kunnen worden gesteld dat de huidige omvang aan rechten, die de betrokken sectoren daarvoor jaarlijks aan de overheid betalen, bij benadering op f 10 miljoen kunnen worden begroot. Met het vervallen van de vergunningplicht is dat het bedrag aan de legesbesparingen voor de betrokken sectoren per jaar. Er zijn in het algemeen geen extra kosten te voorzien. Voor die gevallen waarin bestaande bedrijven voor het eerst onder het bereik van dit pakket van algemene regels komen te vallen, is het denkbaar dat kosten moeten worden gemaakt om aan de regelgeving te voldoen. Voor dergelijke gevallen is een overgangsregime gecreëerd. Overigens moet worden verwacht dat het aantal van dergelijke gevallen laag ligt. De thans bestaande bedrijven, die voor het eerst onder het bereik van het besluit komen te vallen, zijn momenteel vergunningplichtig. Aangenomen moet worden dat aan het merendeel van die

bedrijven een vergunning met voorwaarden en beperkingen is afgegeven.

c. De gevolgen voor de omvang van de administratieve lasten

Onder het begrip administratieve lasten wordt in dit kader verstaan de kosten om te voldoen aan informatieverplichtingen die voortvloeien uit dit besluit.

Het gaat om het verzamelen, bewerken, registreren, bewaren en ter beschikking stellen van informatie aan de overheid. Het besluit bevat de volgende informatieverplichtingen:

a. vaste informatieverplichtingen:

– melding op grond van artikel 6 van het besluit

b. voorwaardelijke informatieverplichtingen:

– onderzoek op verzoek van het bevoegd gezag:

. voorschrift 4.3.1 (onderzoek naar het voorkomen of beperken van ontstaan van afvalstoffen)

. voorschrift 4.5.1 (onderzoek naar beperking van lichthinder)

Paragraaf 3.2 bevat regels voor de bewaring van uiteenlopende documenten.

Buiten het besluit vallen onderzoeken naar bodemverontreiniging en geluidsmetingen.

Ten aanzien van de melding op grond van artikel 6 van het besluit kan het volgende worden opgemerkt. In de lijn van het kabinetsstandpunt inzake de MDW-operatie voor inrichtingen is de melding sterk vereenvoudigd ten opzichte van de regeling die gold. De administratieve lasten zijn in dit kader tot een minimum gereduceerd.

Het is op dit moment onmogelijk om vast te stellen in hoeveel gevallen (percentueel of absoluut) het bevoegd gezag gebruik zal maken van de bevoegdheid uit artikel 4.3.1 en 4.5.1. Ook de hoogte van het bedrag dat per onderzoek moet worden besteed is afhankelijk van veel uiteenlopende factoren.

1.4.3 Bescherming van het milieu

Bij de beslissing tot het vaststellen van dit besluit zijn verder de volgende milieurelevante aspecten betrokken.

a. De gevolgen voor het milieu die de detailhandel en ambachtsbedrijven kunnen veroorzaken en de bestaande toestand van het milieu

De grote mate van diversiteit van de betrokken inrichtingen en het vestigingspatroon van de betrokken bedrijven leiden ertoe dat geen directe corre-

latie kan worden aangegeven met de algemene bestaande toestand van het milieu in Nederland. Een directe doorvertaling van milieudoelstellingen is moeilijk realiseerbaar, zoals ook reeds in het NMP 2 is aangegeven (Kamerstukken II, 1993-94, 23 560, nr. 2, pag 20). De detailhandel heeft in toenemende mate aandacht voor de milieuaspecten van de bedrijfsvoering. Daarbij is onderkend dat de sector tezamen met de sector van de ambachtsbedrijven op dit moment een geringe kennis heeft van de belasting die zij op het milieu legt. Het besluit richt zich dan ook met name op de beheersing en terugdringing van nadelige gevolgen die individuele inrichtingen veroorzaken.

Van de belangrijkste branches is in de onderstaande tabel een globaal overzicht gegeven van de milieu-aspecten die bij de verschillende activiteiten kunnen optreden. Het aspect 'aan- en afvoer van goederen en personen' is niet in de tabel opgenomen, daar dit onlosmakelijke verbonden is met de onder dit besluit vallende inrichtingen.

Branches	verbruik	brand, chemie	afvalstoffen	lucht	geluid	geluid	doel
voedsel- en genotmiddelen	opslag, verkoop, productie, verbruik		productie		alleen bij groothandelige productie	opslag en productie	opslag
huishoudelijke apparaten en meubelstukken						verkoop	
rijtuigen en benzinestations			reparatie	verkoop en reparatie	verkoop en reparatie	verkoop en reparatie	reparatie
leer en media	productie en reparatie			productie en reparatie	productie en reparatie	productie en reparatie	
glas en aardewerk, kunststoffen kunst	productie		productie				productie
kleuren, bouwmaterialen en verven	productie			productie	productie	productie	aan- of afvoer
textielhandels en organele producten				reparatie en onderhoud			reparatie en onderhoud
kantoorartikelen en vrijetijdartikelen		opslag					
foto's, bedrukte van papier, boekbinden en -handel			productie	productie	productie		productie
woninginrichting o.d.				productie en reparatie	productie en reparatie		
drogisterijen, apotheken, kappers, orthopedische instrumenten		productie en reparatie					

b. De mogelijkheden tot bescherming van het milieu, meer in het bijzonder het energieverbruik, de verzuring, het verbruik van voorraden en grondstoffen en het transport
 In het NMP 2 is vastgelegd dat de sector van de detailhandel tot taak heeft de eigen milieubelasting te verminderen op het gebied van energie, verzuring, afval en transport. De daartoe te treffen maatregelen betreffen onder andere het energieverbruik, de verzuring, het verbruik van voorraden en grondstoffen en het transport.
 In de vier besluiten, waarvoor het besluit in de plaats is getreden, zijn geen voorschriften of beperkingen gesteld ten aanzien van het energieverbruik of het verbruik van voorraden en grondstoffen. De bevordering van

energiebesparing loopt voor een belangrijk deel via andere wegen dan inrichtingsgebonden regulering. De wijze waarop in dit besluit de regulering van het energieverbruik heeft vormgekregen is reeds toegelicht in onderdeel 1.2.3 van deze nota.
 In afwachting van de uitkomsten van het onderzoek naar het watergebruik en de mogelijkheden voor waterbesparing in de betrokken sector zijn in het besluit geen concrete voorschriften opgenomen.
 De detailhandel kan een belangrijke rol vervullen bij de uitvoering van de diverse beleidsplannen voor verschillende afvalstoffen. Het gaat hierbij met name om het treffen van voorzieningen om afvalstromen te verwijderen. De stand van de beleidsontwikkeling is nog

niet zodanig dat in het besluit andere of verdergaande inrichtingsgebonden verplichtingen kunnen worden gesteld, dan nu in het besluit zijn opgenomen. De terugdringing van de bijdrage van de betrokken sectoren aan de uitstoot van NOx geschiedt door middel van het Besluit emissie-eisen stookinstallaties milieubeheer B (Bees B).
 De beperking van de milieubelasting door transport bij de detailhandel moet in het bijzonder worden bereikt door milieuefficiëntere logistieke distributiesystemen. Ook de terugdringing van het verkeer van klanten van en naar de detailhandelinrichtingen kan alleen worden bewerkstelligd door nieuwe ontwikkelingen terzake van haal- en brengsystemen en initiatieven op lokaal niveau van gemeenten en winkeliers.

Het is niet mogelijk om ten aanzien hiervan voorschriften in dit besluit op te nemen.

c. De milieukwaliteitseisen, vastgesteld krachtens artikel 5.1 Wm, waarvoor de betrokken categorieën van inrichtingen gevolgen kunnen hebben

De detailhandel en de ambachtsbedrijven kunnen in het kader van hun normale bedrijfsvoering gevolgen hebben voor de milieukwaliteit. Van de op landelijk niveau vastgestelde milieukwaliteitseisen (zwaveldioxide, zwevende deeltjes, stikstofdioxide, koolstomonoxyde, lood en benzeen) zijn die voor benzeen en stikstofdioxide voor de onderhavige sectoren het meest van belang. Voor de verspreiding of concentraties van die stoffen zijn veel emissiebronnen aanwijsbaar. In veruit de meeste gebieden en binnen de steden in Nederland overschrijden de achtergrondconcentraties niet de gestelde normen. Wel komt het voor dat op bepaalde locaties op straatniveau de normen worden overschreden. Voor benzeen is de belangrijkste oorzaak het verkeer. Voor stikstofdioxide zijn meer bronnen, waarbij de ruimteverwarming van bedrijven, kantoren en huishoudens van belang is.

De luchtkwaliteitseisen richten zich tot overheden. Deze hebben tot taak maatregelen te nemen bij een (dreigende) overschrijding door de diverse bronnen. De milieukwaliteitseisen zijn in eerste instantie bedoeld als toetsingskader voor bestuursbeslissingen. Voor zover in een bepaald gebied in een gemeente de milieukwaliteitsnormen (dreigen te) worden overschreden is het aan de gemeentelijke overheid om te bezien in welke vorm en met welke maatregelen een verbetering van de milieukwaliteit kan worden gerealiseerd. Daarbij kan ook het vestigingsbeleid worden betrokken. Daarom is het onmogelijk om de algemene luchtkwaliteitseisen direct om te zetten in concrete normstelling voor de bedrijfssectoren, waarop het onderhavige besluit betrekking heeft. Wel zijn ten aanzien van parkeergarages, voorzover deze een onderdeel vormen van een detailhandelbedrijf, normen gesteld die er toe bijdragen dat de milieukwaliteitseisen voor benzeen op straatniveau niet worden overschreden.

1.4.4 *Uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid*

a. Tot wie richt zich het besluit?

Het besluit richt zich primair op de bedrijven binnen de detailhandelbranche en de branche van de ambachtsbedrijven. Degene die de inrichting drijft, draagt ervoor zorg dat de voorschriften worden nageleefd.

b. *Uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid*
Gedurende reeds vele jaren is ervaring opgedaan met de besluiten, waarvoor het onderhavige besluit in de plaats treedt. Het toegenomen milieubewustzijn, de toename van de professionalisering binnen de sectoren, onder meer tot uitdrukking komend in de bereidheid uit eigen beweging externe adviezen te vragen, en de maatschappelijke druk, leiden tot een hoge graad van spontane naleving van de tot op heden bestaande besluiten. Waar belemmeringen in het verleden zijn geconstateerd, zijn deze thans zo veel mogelijk weggenomen. Er is geen aanleiding om aan te nemen dat zich belangrijke negatieve veranderingen in de naleving zullen voordoen.

Bij de totstandkoming van dit besluit is veel aandacht besteed aan een goede uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid van het besluit en de voorschriften. Ook in het overleg met derden over het (ontwerp)besluit speelden deze thema's een belangrijke rol. Over het besluit is met vertegenwoordigers van de meest betrokken branches en van gemeenten overleg gevoerd over de uitvoerbaarheid. De in dat kader gedane suggesties zijn waar mogelijk meegenomen bij de redactie van het besluit. Het besluit is wat betreft het aspect handhaafbaarheid onder andere van commentaar voorzien door vertegenwoordigers van het Openbaar Ministerie. Een en ander heeft – in vergelijking met de 'oude' 8.40-besluiten – onder meer geleid tot een grotere toegankelijkheid van het besluit en een eenvoudiger en duidelijker redactie van de voorschriften. Verwacht mag worden dat dit een positief effect heeft op de uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid van het besluit.

In dit besluit is, zoals al eerder opgemerkt, een belangrijke plaats toegekend aan doelvoorschriften en open normen. Bij de vraag of er al dan niet sprake is van overtreding van een dergelijk voorschrift is, (nog) sterker dan bij andersoortige voorschriften, de specifieke situatie van het betreffende geval bepalend. Dergelijke voorschriften geven aan het bevoegde gezag, maar ook aan degenen die de inrichting

drijft, derhalve relatief veel beoordelingsvrijheid. Tegelijkertijd leggen deze bepalingen aan de betrokkenen een grote verantwoordelijkheid op voor een juiste invulling ervan.

De verruimde werking van dit besluit (zie artikel 1.1, tweede lid, onder b, Wm) komt vooral tot uitdrukking in de bepalingen over energie en afvalpreventie. Deze bepalingen zijn in vergelijking met de voorgaande amvb's nieuw en zullen daarom wellicht enige extra aandacht vragen van het bevoegde gezag.

Dit besluit is tevens van toepassing op een groot aantal inrichtingen dat voorheen niet onder een 8.40-besluit viel, maar waarvoor een vergunning gold. Naar mag worden aangenomen zal dit gegeven een structurele vermindering van de werkbelasting en inkomsten voor het bevoegd gezag met zich meebrengen. Dit betreft in het bijzonder het vervallen van procedures voor de eventuele verlening (bij nieuwe gevallen) of wijziging van een vergunning op grond van de Wm. In dit verband mag tevens worden verwacht dat het aantal bezwaar- en beroepsprocedures zal verminderen. Niet alleen voor het bestuur, maar ook voor de rechterlijke macht is er wat dat betreft sprake van een te verwachten vermindering van de werklast.

c. *Uitvoeringskosten*

De kosten voor het bedrijfsleven om naleving van de in het besluit gestelde regels te bewerkstelligen, hangen sterk af van het 'milieugedrag' van dit moment. Bedrijven die tot op heden nauwelijks aandacht aan het milieu besteedden, zullen voor grotere inspanningen komen te staan dan bedrijven die reeds voldeden aan nu geldende milieueisen (via vergunning of algemene regels). Voor de onderwerpen die nieuw zijn in de Wm zullen vrijwel alle bedrijven met dezelfde inspanningen geconfronteerd worden. Over de hoogte van die kosten zijn geen inschattingen te maken. De verschillen tussen de bedrijven naar aard, complexiteit, stadium van interne milieuzorg zijn te groot om hierover zinvolle uitspraken te doen. Wel kan worden opgemerkt dat de inspanningen die bedrijven zich getroosten om bijvoorbeeld het energiegebruik of het ontstaan van afvalstoffen terug te dringen veelal direct of op korte termijn financieel voordeel opleveren.

d. Omvang en mogelijkheden van controle

Gemeenten hebben een zelfstandige verantwoordelijkheid bij de bepaling van de mate van toezicht en controle op de naleving van het besluit. In de huidige praktijk werken veel gemeenten met zogenaamde stappenschema's, waarin een getrapte aanpak voor de handhaving van de 8.40-besluiten en vergunningen voor inrichtingen is neergezet. De mate waarin (vervolg)controle plaatsvindt wordt voor een belangrijk deel bepaald door de prioriteiten die in de gemeentelijke milieutaakstelling zijn aangegeven.

In paragraaf 1.3.7 inzake de handhaving van 8.40-besluiten is hierop reeds nader ingegaan.

1.5 Reacties naar aanleiding van de inspraakprocedure

P.M.

2. Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1, eerste lid

Onderdeel a

Voor de inrichtingen voor de uitoefening van detailhandel of voor ambachtsbedrijven zijn burgemeester en wethouders van de gemeente waarin de inrichting geheel of in hoofdzaak is of zal zijn gelegen in de regel het bevoegde gezag.

Onderdelen d en e

Voor de definitie van het begrip 'uitoefening van detailhandel' is aangesloten bij de begripsomschrijving die was opgenomen in de (op 1 januari 1996 vervallen) Vestigingswet detailhandel, met dien verstande dat deze is uitgebreid met het bedrijfsmatig verkopen van diensten en het bedrijfsmatig verhuren van goederen en diensten. Ook activiteiten binnen een detailhandel die een zekere relatie hebben met de horeca, zoals de exploitatie van een lunchroom bij een banketbakkerij, een restaurantgedeelte binnen bijvoorbeeld een grootwinkelbedrijf, een eethoekje in een viswinkel etcetera, worden geacht onder dit besluit te vallen. Immers de uitoefening van detailhandel blijft in dat soort gevallen de maatgevende bedrijfsactiviteit; het horeca-onderdeel is ondergeschikt aan de hoofdactiviteit. Ook kan daarbij het exploiteren van een terras aan de orde zijn. Uit het oogpunt van overlast is het van belang

dat de horeca-activiteit doorgaans wordt beëindigd op het moment dat de detailhandel sluit. Dit is anders, indien de horeca-activiteit onafhankelijk functioneert van de winkelsluitings-tijden. In dergelijke gevallen is het raadzaam de primaire bedrijfsvoering nader te toetsen aan het besluit.

Tot de ambachtsbedrijven worden gerekend de inrichtingen voor het vervaardigen, bewerken, verkopen, herstellen en onderhouden van goederen of van het verlenen van diensten die zijn omschreven in bijlage 1. Er is gekozen voor een limitatieve opsomming van ambachtsbedrijven waarop het besluit van toepassing is, omdat het niet goed mogelijk bleek om het begrip 'ambachtsbedrijf' te definiëren. In tegenstelling tot een detailhandel, kunnen de activiteiten van een ambachtsbedrijf zich richten zowel op particulieren als op bedrijven.

Deze begripsomschrijvingen laten uiteraard de in artikel 2 genoemde criteria onverlet.

Artikel 1, tweede lid

In dit artikellid is aangegeven dat de ambachtelijke of dienstverlenende activiteiten die in rechtstreeks verband staan met een detailhandel, vallen onder het begrip 'uitoefening van detailhandel'. Hierbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de werkzaamheden die worden uitgevoerd in een werkplaats of werkruimte behorende bij de detailhandel.

Artikel 2, eerste lid

Het begrip inrichting is in artikel 1.1, eerste lid, van de Wet milieubeheer gedefinieerd als 'elke door de mens bedrijfsmatig of in een omvang alsof zij bedrijfsmatig was, ondernomen bedrijvigheid die binnen een zeker begrenzing pleegt te worden verricht'. Om onder de werking van dit besluit te vallen, moet de detailhandel of het ambachtsbedrijf in de eerste plaats behoren tot een in het Inrichtingen- en vergunningbesluit milieubeheer genoemde categorie. Dit houdt in dat de inrichting op basis van artikel 1.1, derde lid, Wm is aangewezen als inrichting die nadelige gevolgen voor het milieu kan veroorzaken en dat de inrichting vergunningplichtig is. In artikel 1.1, vierde lid, Wm is bepaald dat daarbij als één inrichting wordt beschouwd de tot eenzelfde onderneming of instelling behorende installaties die onderling technische, organisatorische of functionele

bindingen hebben en in elkaars onmiddellijke nabijheid zijn gelegen. Niet locatiegebonden activiteiten zullen veelal niet onder het begrip inrichting vallen. Het is echter, afhankelijk van de omstandigheden, mogelijk dat een ambulante handelaar valt onder het begrip inrichting in de zin van de Wm. Voorts moet de inrichting uitsluitend of in hoofdzaak is bestemd voor de uitoefening van detailhandel of een ambachtsbedrijf. In artikel 1 is aangegeven wat hieronder wordt verstaan. Het is mogelijk dat de goederen die in de detailhandel aanwezig zijn, worden verhuurd of verkocht aan bedrijven. Dat staat de toepasselijkheid van dit besluit niet in de weg, mits de hoofdactiviteit blijft het verkopen of verhuren van goederen aan particulieren. Wanneer slechts een onderdeel van de inrichting daartoe bestemd is, maar de hoofdactiviteit is een andere, is het besluit dus niet van toepassing. De term 'een of meer vormen' geeft aan dat het ook kan gaan om combinaties van verschillende soorten detailhandelsbedrijven of ambachtsbedrijven. De werkingssfeer van het besluit is verruimd ten opzichte van de werkingssfeer van het Besluit detailhandel milieubeheer, het besluit brood- of banketbakkerijen milieubeheer, het Besluit doe-het-zelf-bedrijven milieubeheer en het Besluit slagerijen milieubeheer. Het besluit is van toepassing op de inrichtingen die reeds vielen onder deze besluiten en voorts op een groot aantal inrichtingen die daar niet onder vielen. Op het gebied van de detailhandel kunnen bijvoorbeeld worden genoemd viswinkels, poeliers, boekwinkels, bibliotheken, videotheken, cd-winkels, foto- of printshops, drogisterijen, apotheken en dierenpeciaalzaken. De werkingssfeer omvat nu ook de ambachtsbedrijven. Welke bedrijven daartoe worden gerekend is aangegeven in bijlage 1 bij het besluit. Zowel bij de overheid als bij het bedrijfsleven is de behoefte gegroeid naar algemene regels voor meer en andere bedrijfssoorten dan die waarop de hierbovengenoemde besluiten betrekking hadden. Ten gevolge van de gedetailleerde werkingssfeercriteria in deze besluiten vielen nogal eens inrichtingen buiten de werking van het besluit, terwijl daar uit milieuhygiënisch oogpunt geen reden voor was. Deze inrichtingen waren daardoor vergunningplichtig. De voorwaarden in de voor deze inrichtingen afgegeven

milieuvergunningen bleken echter vrijwel identiek te zijn aan de voorschriften opgenomen in de voornoemde besluiten. Materieel dienden de vergunningplichtige inrichtingen dus aan dezelfde eisen te voldoen als de niet-vergunningplichtige inrichtingen. Een en ander was een van de redenen om de vergunningplicht ook voor dergelijke inrichtingen zoveel mogelijk op te heffen.

Artikel 2, tweede lid

In dit artikellid is aangegeven op welke inrichtingen voor de uitoefening van detailhandel of een ambachtsbedrijf het besluit niet van toepassing is. De criteria geven aan dat het besluit betrekking heeft op relatief kleine inrichtingen (onderdelen a, d en f) of inrichtingen die geen of weinig nadelige gevolgen voor het milieu kunnen veroorzaken (onderdelen b, c en e).

Bij een totaal opgesteld thermisch vermogen aan stookinstallaties dat de genoemde vermogensgrens overschrijft is sprake van een zodanige situatie dat een individuele beoordeling van de inrichting en de installaties noodzakelijk wordt.

Ammoniak is een koudemiddel waarvan risico's kleven. Tot voor kort was de toepassing van ammoniak beperkt tot de grotere installaties (kunstijsbanen). Omdat inmiddels beleid is ontwikkeld om tot een afbouw van het gebruik van chloorhoudende koudemiddelen te komen, worden alternatieve koudemiddelen ontwikkeld. Daarbij is nieuwe aandacht voor ammoniak. Niet alle gevaarsaspecten van kleine installaties met ammoniak kunnen in dit besluit afdoende worden geregeld. Om ongeregelde toepassing van ammoniak te voorkomen, is het besluit niet van toepassing op een inrichting waar zich een zodanige installatie bevindt.

Inrichtingen die de in onderdeel e, onder 1°, bedoelde activiteiten verrichten, vallen dan wel zullen gaan vallen onder het Besluit herstelrichtingen voor motorvoertuigen milieubeheer.

In onderdeel e, onder 3°, wordt met slachten bedoeld het doden en vervolgens slachten of villen. Met term 'vee' worden hoefdragende dieren aangeduid, zoals runderen, paarden, varkens, schapen en geiten. Pluimvee of kleine pelsdieren vallen derhalve niet onder deze term.

Inrichtingen die de in onderdeel 3, onder 4° bedoelde activiteit verrichten, vallen dan wel zullen gaan vallen onder

het Besluit tankstations milieubeheer of het Besluit LPG-tankstations milieubeheer.

In onderdeel e, onder 5°, is de toepassing van zeefdruktechnieken uitgesloten vanwege het specifieke karakter van de lozingsproblematiek van bedrijfsafvalwater. Een individuele benadering toegesneden op de toegepaste zeefdruktechniek wordt in dat verband meer passend geacht.

De in onderdeel f genoemde vermogensgrens van 20 kW kent door de formulering enkele beperkingen in de toepassing. Allereerst geldt de grens van 20 kW alleen voor die apparaten die ten behoeve van het ambachtelijk vervaardigen of repareren van goederen worden ingezet. Dit criterium is dus niet van toepassing op bijvoorbeeld ventilatoren van koelinstallaties, de snijmachine van een slagerij.

Ten tweede geldt de grens voor het motorische vermogen (electrische motor of verbrandingsmotor). Die motor is namelijk de veroorzaker van geluid en trillingen. De vermogens die bijvoorbeeld door electronica of verwarming worden benut, vallen daarmee buiten de begrenzing.

Artikel 3

Artikel 3 bepaalt dat degene die de inrichting drijft, voldoende zorg voor het milieu in acht dient te nemen. De voorschriften en beperkingen die in bijlage 2 van dit besluit zijn opgenomen, betreffen de inrichting: de constellatie van gebouwen, installaties en menselijke activiteiten. Dat abstracte geheel kan men niet aanspreken, wel degenen die het in hun macht hebben dat de inrichting en de activiteiten die daarbinnen plaatsvinden beantwoorden aan de milieuhygiënische normen die in ons land gelden. Die verantwoordelijkheid wordt in het eerste lid van dit artikel geconcretiseerd. De zorgplicht, zoals verwoord in dit artikel, is een nadere uitwerking van de algemene zorgplichtbepaling die is neergelegd in artikel 1.1a Wm.

Binnen het stelsel van de milieuwetgeving wordt degene die de inrichting drijft primair verantwoordelijk geacht voor de naleving van de voorschriften of de beperkingen die aan de inrichting zijn gesteld. In artikel 8.20, eerste lid, Wm is dat zo verwoord dat degene die de inrichting drijft ervoor zorg draagt dat de aan de vergunning verbonden voorschriften worden nageleefd. Dit brengt met zich mee dat degene die de

eindverantwoordelijkheid voor het functioneren van de inrichting draagt, bouwkundige, technische of organisatorische maatregelen treft om te waarborgen dat de voorschriften worden nageleefd en dat milieubedreigende of -schadelijke situaties worden voorkomen.

Dit wil overigens niet zeggen dat die verantwoordelijkheid alleen ligt bij degene die de inrichting drijft. Het feit dat aan andere personen, zoals ondergeschikten, geen rechtstreekse verplichting wordt opgelegd, laat onverlet dat bij de toepassing van het strafrecht ook andere personen binnen de organisatie kunnen worden vervolgd.

Artikel 4

Artikel 4, eerste lid, bepaalt dat in ieder geval de voorschriften die zijn opgenomen in bijlage 2 worden nageleefd. De in de bijlage 2 opgenomen voorschriften zijn gesteld opdat de ondernemer op eenvoudige wijze kan bezien welke milieu-aspecten voor zijn bedrijfsvoering van belang zijn. Het voorschriftenpakket is vereenvoudigd ten opzichte van de voorschriften in de oorspronkelijke besluiten. Aspecten die reeds door andere beleidsvelden zijn geregeld komen alleen nog in het besluit voor als deze perse noodzakelijk zijn uit het oogpunt van de milieubescherming.

In artikel 4, tweede lid, is het zogenaamde gelijkwaardigheidsbeginsel neergelegd. Hierin is bepaald dat degene die de inrichting drijft andere maatregelen kan treffen dan in het betreffende voorschrift zijn opgenomen, mits hij kan aantonen dat daarmee minimaal een gelijkwaardige bescherming van het milieu wordt bereikt.

Artikel 4, derde lid, sluit aan bij de mogelijkheid dat een gemeente op basis van de Gemeentewet een verordening kent waarbij een of meer gebieden worden aangewezen waarvoor aanvullend gemeentelijk beleid gewenst is, bijvoorbeeld in het kader van een specifieke of gebiedsgerichte ontwikkelingsvisie. Voorschrift 1.1.4 van bijlage 2 bij het besluit bevat de bepaling dat de 'standaard-geluidnormen' niet gelden voor de in zo'n gebied gevestigde of nog te vestigen bedrijven. Zie ook hetgeen hierboven is vermeld in onderdeel 1.3.4 van het algemene deel van deze nota. In het eindrapport dat de Werkgroep Inrichtingen en vergunningenbesluit van de operatie Marktwerking, Deregulering en Wetgevingskwaliteit aan het

kabinet heeft aangeboden, is onder het kopje 'Gebiedsgerichte aanpak' opgenomen dat de noodzaak om te kunnen variëren zich vooral voordoet ten aanzien van milieukwesties van plaatselijke aard (met name verstoring). Daarbij speelt een rol wat in een concrete situatie aanvaardbaar wordt geacht. Volgens de Werkgroep is het denkbaar dat de geluidsnormen in een uitgaanskern van een binnenstad anders liggen dan die in een woonwijk. De Werkgroep stelde voor hieraan tegemoet te komen door invoering van de mogelijkheid van een gebiedsgerichte aanpak aan de hand van op centraal niveau gestelde bandbreedtes. Het kabinet heeft geoordeeld dat een introductie van een gebiedsgerichte aanpak door bandbreedtes mogelijkheden biedt om de normering toe te spitsen op de lokaal-specifieke omstandigheden. De regeling die is opgenomen in artikel 4, derde lid, sluit hierbij aan. De regeling biedt de mogelijkheid tot het voeren van een beter op de concrete situatie toegesneden beleid. Onderkend moet worden dat in termen van wetgeving de gebiedsgerichte benadering relatief nieuw is. De in het besluit geboden ruimte komt overeen met de stand van zaken van dit moment en past binnen de (beperkte) juridische grenzen van de huidige wetgeving. In het kader van andere projecten worden momenteel nadere studies en proefprojecten uitgevoerd met het oog op de praktische doorwerking van het gebiedsgerichte beleid op lokaal niveau. Te verwachten is dat in de komende periode de wijze waarop deze doorwerking kan worden gerealiseerd, zich zal uitkristalliseren. Bij de definitieve vaststelling van dit besluit zullen de dan op tafel liggende ontwikkelingen en resultaten van de uitwerking van het gebiedsgerichte beleid, worden betrokken.

Artikel 5

In artikel 5, eerste lid, onderdeel a, is bepaald dat het bevoegd gezag nadere eisen kan stellen die door de inrichting moeten worden nageleefd, doch uitsluitend ter uitvoering van deze voorschriften voor zover dat in hoofdstuk 4 van bijlage 2 is aangeven.

Op basis van artikel 5, eerste lid, onderdeel b, kan het bevoegd gezag eveneens nadere eisen stellen ter uitvoering van de algemene zorgplichtbepaling van artikel 3. Deze bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen is alleen

bedoeld voor die zaken die in de voorschriften niet aan de orde komen. Bij toepassing tot het stellen van nadere eisen moet terughoudendheid in acht worden genomen. Het instrument nadere eisen maakt het mogelijk om te komen tot een op een concrete situatie toegesneden, doelmatige oplossing. De bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen is bedoeld voor die gevallen waarin de situatie in een inrichting zodanig is dat ofwel de voorschriften nadere uitwerking behoeven ofwel deze situatie in de voorschriften niet is voorzien. Het stellen van een nadere eis is een besluit in de zin van artikel 1.3 van de Algemene wet bestuursrecht.

Artikel 6

Degene die het voornemen heeft om een detailhandels- of ambachtsbedrijf op te richten, dat valt onder het besluit, moet ten minste vier weken voor hij zijn plan ten uitvoer gaat brengen, daarvan melding doen aan het bevoegd gezag. Bij de gegevens over de aard van de inrichting moet worden aangegeven wat de belangrijkste kernelementen van de inrichting zijn, die de inrichting typeren. Daarbij zal kunnen worden aangesloten bij het algemeen spraakgebruik. De gegevens over de activiteiten of processen moeten zodanig zijn dat het bevoegd gezag een goed inzicht verkrijgt in de binnen de inrichting uit te voeren activiteiten. Ook wanneer men van plan is een detailhandel of ambachtsbedrijf uit te breiden of te veranderen, is men verplicht dit te melden, zij het niet in alle gevallen. Alleen indien een uitbreiding of verandering leidt tot een wijziging van de gegevens waarover het bevoegd gezag op grond van een eerdere melding beschikt, is een dergelijke melding vereist. Zolang er in die gegevens niets verandert, behoeven veranderingen of uitbreidingen niet te worden gemeld. Het achterwege laten van een melding neemt niet weg dat degene die een inrichting drijft, moet voldoen aan de voorschriften van het besluit.

Artikel 7

In het eerste lid, onderdeel a, is bepaald dat indien een inrichting reeds is opgericht voor het tijdstip waarop het besluit op die inrichting van toepassing wordt en de inrichting beschikt over een vergunning op basis van de Wet milieubeheer, de voorschriften van bijlage 2 gedurende een jaar nog niet op die inrichting van toepassing zijn. Deze

inrichtingen hebben derhalve nog een jaar de tijd om maatregelen te treffen om aan de voorschriften te voldoen. Gedurende die overgangperiode blijft de vergunningplicht in stand. Om onduidelijkheid te voorkomen is in onderdeel a aangegeven dat in dat jaar de vergunningvoorschriften blijven gelden.

In onderdeel b is bepaald dat na dat jaar alle vergunningvoorschriften gedurende drie jaar gelden als nadere eis. Daarna vervallen deze voorschriften. Het bevoegd gezag heeft derhalve drie jaar de tijd om eventueel nieuwe nadere eisen te stellen. Onderdeel b geldt slechts indien voor het onderwerp waarop het vergunningvoorschrift betrekking heeft in de in bijlage 2 opgenomen voorschriften de bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen door het bevoegd gezag is opgenomen. Is dat niet geval, dan vervalt het vergunningvoorschrift reeds zodra de voorschriften van bijlage 2 ingevolge onderdeel a op de inrichting van toepassing worden. Het voorgaande geldt voor alle vergunningvoorschriften ongeacht de vraag of zij strenger dan wel soepeler zijn dan de voorschriften van het besluit.

Onverlet blijft de mogelijkheid voor het bevoegd gezag om, zowel in het in onderdeel a bedoelde overgangsjaar als in de in onderdeel b bedoelde periode van drie jaar het vergunningvoorschrift onderscheidenlijk de nadere eis te wijzigen dan wel in te trekken. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat het niet mogelijk is dat het bevoegd gezag, indien voor het onderwerp waarop een vergunningvoorschrift betrekking heeft in hoofdstuk 4 van bijlage 2 geen bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen is opgenomen, met een beroep op artikel 3, eerste lid, juncto artikel 4, onderdeel b, het vergunningvoorschrift toch laat voortbestaan als nadere eis. In de toelichting op deze artikelen is reeds gesteld de nadere eis-bevoegdheid van artikel 4, onderdeel b, is bedoeld voor die zaken die in de voorschriften niet zijn geregeld en dat deze bevoegdheid om nadere eisen te stellen bij deze zorgplichtbepaling niet kan worden gebruikt om de voorschriften aan te scherpen.

In het tweede lid, onderdeel a, is bepaald dat voor inrichtingen die reeds zijn opgericht voor de inwerkingtreding van het besluit, waarop het Besluit detailhandel milieubeheer, het Besluit brood- of banketbakkerijen milieube-

heer, het Besluit doe-het-zelf-bedrijven milieubeheer of het Besluit slagerijen milieubeheer van toepassing was, eveneens een overgangstermijn van een jaar geldt voordat de voorschriften van bijlage 2 op die inrichting van toepassing worden. Gedurende dat jaar blijven de voorschriften opgenomen in de algemene maatregel van bestuur die van toepassing was, gelden. Daarna gelden de voorschriften van dit besluit. Deze kunnen soepeler maar ook strenger zijn dan de voorschriften van de oorspronkelijke algemene maatregel van bestuur. In onderdeel b is bepaald dat na dat jaar de op basis van de laatstbedoelde algemene maatregel van bestuur gestelde nadere eisen gelden als nadere eisen gesteld krachtens dit besluit. Het bevoegd gezag heeft derhalve een jaar de tijd om eventueel nieuwe nadere eisen te stellen. Ook onderdeel b van het tweede lid geldt slechts indien voor het onderwerp waarop de nadere eisen, gesteld krachtens de algemene maatregel van bestuur die oorspronkelijk van toepassing was, betrekking hebben in hoofdstuk 4 van bijlage 2 de bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen door het bevoegd gezag is opgenomen. Als deze bevoegdheid er niet is, vervallen de oorspronkelijk gestelde nadere eisen. Het voorgaande geldt voor alle gestelde nadere eisen ongeacht de vraag of zij strenger dan wel soepeler zijn dan de voorschriften van het besluit. Ook hier geldt dat het bevoegd gezag te allen tijde de mogelijkheid heeft om de oude dan wel nieuwe nadere eisen te wijzigen of in te trekken. Het derde lid geldt voor inrichtingen, reeds opgericht voordat dit besluit op die inrichtingen van toepassing wordt, die niet vielen onder een van de genoemde algemene maatregelen van bestuur (derhalve vergunningplichtig zijn), maar niet beschikken over een vergunning. Voor deze inrichtingen geldt geen overgangstermijn, maar geldt artikel 7. Degene die een dergelijke inrichting drijft, dient ten hoogste twaalf weken na de inwerkingtreding van het besluit overeenkomstig artikel 4, derde lid, aan het bevoegd gezag te melden dat hij de inrichting in werking heeft.

3. Toelichting bijlage 1

3.1 Algemeen

Onder de begrippen 'ambacht' en 'ambachtsbedrijf' wordt begrepen die

vorm van bedrijvigheid, waarbij één of enkele mensen individuele goederen voor een belangrijk deel in handwerk vervaardigen, bewerken of herstellen geheel naar de specifieke wensen van de opdrachtgever, die meestal tevens de eindgebruiker is. Tot een ambachtsbedrijf wordt ook gerekend een bedrijf voor de uitoefening van verzorgende diensten. Bij die vorm van bedrijvigheid staat het handmatige karakter voorop, ook al wordt veelal tevens gebruik gemaakt van toestellen of machinaal gereedschap. Het ambachtsbedrijf onderscheidt zich daarmee van de industriële bedrijvigheid, waarbij op veelal grotere schaal uniforme goederen worden geproduceerd, meestal in massa- of serieproductie of op een gestandaardiseerde wijze. Het komt voor dat in een ambachtsbedrijf goederen worden geproduceerd die niet direct ten behoeve van de uiteindelijke gebruiker of verbruiker zijn, doch voor verdere toepassing in een ander bedrijf. Zolang sprake is van een ambachtelijke werkwijze dan kan dit besluit ook op die bedrijven van toepassing zijn.

Een glazeniersbedrijf bijvoorbeeld waar op handmatig ruiten worden gesneden om te worden toegepast door een ander aannemersbedrijf, kan nog als een ambachtsbedrijf worden aangemerkt. Het besluit richt zich niet op de meer systematisch en gemechaniseerd glasbedrijven, waarin op grotere schaal dergelijke activiteiten plaatsvinden. Het is niet mogelijk gebleken andere geobjectiverde maatstaven, bijvoorbeeld vloeroppervlak of capaciteitsaanduidingen, aan te leggen, die alle vormen van ambachtsbedrijven eenduidig scheiden van de (meer) industriële bedrijven. Ook het aantal werkzame personen binnen een bedrijf bleek geen doorslaggevend criterium voor een onderscheid tussen ambacht en industrie. Wel kan worden gesteld dat het aantal medewerkers een belangrijke indicatie kan zijn voor het antwoord op de vraag of nog sprake is van een ambachtsbedrijf. Bij een overschrijding van het aantal van vijf wordt het al twijfelachtig of nog van een ambachtsbedrijf kan worden gesproken. Meer dan tien medewerkers is veelal een indicatie dat het ambachtelijke wordt overschreden.

Besloten is in dit besluit een materiële omschrijving te geven van de ambachtsbedrijven waarop het besluit van toepassing is. Onderkend wordt dat de

wijze van definiëring een zekere beoordelingsruimte voor het bevoegd gezag inhoudt. Dit behoeft geen bezwaar te zijn. De term ambachtsbedrijf komt men in veel bestemmingsplannen tegen. Gemeenten blijken ook op dit beleids-terrein in staat tot een goede toepassing van dit begrip te komen.

Bij de indeling van deze bijlage is zoveel mogelijk een inhoudelijke aansluiting gezocht bij de categorie-omschrijvingen die zijn gehanteerd in bijlage 1 van het Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer. Zie in dit verband met name de categorieën 9, 11, 12, 13 en 16 van dat besluit. Het kan in de praktijk voorkomen dat een ambachtsbedrijf valt onder twee of meer omschrijvingen. Dit is bijvoorbeeld het geval wanneer een hakkenbar en een sleutelbar worden gecombineerd. Dergelijke combinaties staan de toepassing van dit besluit niet in de weg.

3.2 Categoriegewijze toelichting

1. Er zijn diverse soorten ambachtelijke bedrijven die zich met name richten op de ambachtelijke bereiding van voedingsmiddelen. In deze categorie worden specifieke vormen aangewezen, waarop het besluit van toepassing is. Een deel van de in deze categorie genoemde vormen van ambachtsbedrijven vielen reeds onder het oude Besluit brood- of banketbakkerijen milieubeheer of het Besluit slagerijen milieubeheer. De reikwijdte van dit besluit is breder: het geldt voor poeliers en ambachtelijke visbedrijven. Ook ambachtelijke kaas- of yoghurtmakerijen en ijsbereiders vallen onder dit besluit.

Het bakoppervlak, bedoeld in onderdeel a, is dat deel van de oven waarop de produkten kunnen worden geplaatst. In veel gevallen is dit oppervlak eenvoudig door meting te bepalen. In sommige gevallen (wagenovens) gaat dat niet op, omdat het bakoppervlak wisselt met het produkt dat gebakken wordt. Bij zogenaamd kleinbrood wordt meer oppervlak per wagen ingezet, dan bij busbrood. Er is een methode om toch een uitspraak te doen over het (gemiddelde) bakoppervlak. Uitgaande van een nuttige inhoud en bakplaatafstand voor busbrood (0,2 meter) kan een oppervlak worden berekend waarbij de grootste belading van de oven wordt gerealiseerd. Deze maat kan dan vergeleken worden met de geformuleerde grens.

2.a Tot deze groep van ambachtsbedrijven behoren onder meer de goud- en zilvermeden. Tot deze categorie worden niet gerekend de bedrijven die zich richten op de vervaardiging van voorwerpen voor optische of elektro-technische doeleinden, bedrijfsmiddelen en munten.

2.b De kleinere instrumentenmakers zullen zich ook kunnen richten op de vervaardiging van piano's, vleugel-piano's, clavichords, spinetten en clavecimbels en kerkorgels. Voor zover sprake is van grotere bedrijven die zich op de vervaardiging van deze muziek-instrumenten richten, zal al gauw het niveau van ambachtsbedrijf worden overschreden. Bezien kan worden of op zo'n bedrijf een ander besluit, gebaseerd op artikel 8.40 Wm van toepassing is (bijvoorbeeld het besluit gericht op houtbewerkende inrichtingen).

2.c Fiets- of bromfietsherstellers vormen een traditionele groep van ambachtsbedrijven. Meestal wordt deze bedrijvigheid uitgeoefend in een directe relatie met de uitoefening van een detailhandelzaak. Onder dit onderdeel vallen ook de herstellende van andere gemotoriseerde toestellen zoals grasmachines, mits de cilinderinhoud die van bromfietsen niet overschrijdt. Voor motor- en autoherstel-inrichtingen geldt een ander besluit op basis van artikel 8.40 Wm.

Ook het ambachtelijk vervaardigen van speciale (maat-)rijwielen valt onder deze omschrijving. Gaat het om de fabrieksmatige vervaardiging van rijwielen of bromfietsen dan is dit besluit niet van toepassing.

3. Onder dit onderdeel vallen de installatie- en loodgietersbedrijven, die zich met name richten op de consumentenmarkt. Zij vervaardigen, bewerken, verkopen, herstellen en onderhouden centrale verwarmingsinstallaties, de gas- en watervoorziening en waterafvoersystemen.

4.a Dit onderdeel van de categorie-omschrijving betreft de schoenmakersbedrijven. Ook dit ambacht wordt veelal uitgeoefend in een directe relatie met de uitoefening van een detailhandelzaak. Is sprake van seriematige productie van schoenen dan zal al snel de eis van ambachtelijkheid, zoals in het algemene deel omschreven, worden overschreden.

4.d Hierbij is met name te denken aan het borduren, plisseren, appliqueren of festonneren van knopen, gespen of ceintuurs, die bestaan uit (kunst-)leer,

kunststof, textielstof of vezelstof of karton.

4.i Onder persoonlijke draag-, opberg- of beschermingsartikelen worden verstaan alle soorten tassen, mappen, portefeuilles, bureau-, reis- en toiletgar-nituren, portemonnaies, portefeuilles, boek- en albumomslagen die geheel of gedeeltelijk bestaan uit (kunst-)leer, kunststof, textielstof, karton of geperste vezelstof.

4.g Bij deze omschrijving wordt specifiek bedoeld op kleermakers en kleding-ontwerpers. Bij steuntextiel kan worden gedacht aan korsetten, bustehouders, buikbanden, steunkousen e.d.

5. Onder deze omschrijving vallen ambachtelijke activiteiten als het slijpen, etsen, verzilveren of zandstralen van vlakglas of gebogen glas, het vervaardigen of herstellen van al dan niet gebrandschilderde glas-in-loodpanelen.

6.a Hierbij is met name te denken aan potterijen, waar huishoudelijk aardewerk, sieraardewerk, biscuitaardewerk en terracotta wordt vervaardigd.

8. Tot deze groep in de grafische sector behoren onder meer de handboekbinde-rijen, restauratie-ateliers, afwerkingsbe-drijven met maximaal vijf vouwmachi-nes, displaybedrijven, assemblage van presentatie- of opbergmiddelen, pre-press-bedrijven.

11. Onder deze omschrijving vallen de praktijken voor visagiste, pedicure, tatoeage en andere vormen van verzor-ging van de oppervlakte van het li-chaam. Tot deze categorie behoren niet die praktijken waar mensen een medi-sche of paramedische behandeling ondergaan, zoals fysiotherapie. De laatstgenoemde vormen van dienstver-lening zullen onder een afzonderlijk 8.40-besluit worden gebracht.

4. Toelichting bijlage 2 (Voorschriften)

4.1 Algemeen

Niet alle voorschriften zullen op elke detailhandel of ambachtelijk bedrijf van toepassing zijn. Een aantal voor-schriften houdt verband met de aanwe-zigheid van bepaalde toestellen, appa-raten of stoVen, dan wel met het uit-voeren van bepaalde werkzaamheden. Wanneer geen sprake is van die toestel-len, apparaten of stoVen, zijn de betref-vende voorschriften niet relevant. Voorschriften uit andere generieke besluiten gebaseerd op de Wet milieubeheer of andere milieuwetgeving zijn

in dit besluit niet opgenomen. Voor-beelden van andere wet- en regelgeving die naast het Besluit detailhandel en ambachtsbedrijven milieubeheer van toepassing op de inrichting kunnen zijn, betreffen:

– Besluit opslag in ondergrondse tanks (BOOT)

– Besluit opslag propaan milieubeheer

– Besluit emissie-eisen stookinstallaties milieubeheer B (Bees B)

– Wet milieugevaarlijke stoVen en bij-behorende uitvoeringsbesluiten (o.a. het Besluit inzake stoVen die de ozonlaag aantasten)

– Wet bodembescherming en bijbeho-rende uitvoeringsbesluiten (o.a. het Lozingenbesluit bodembescherming, Besluit kwaliteit en gebruik van overige organische meststoVen)

– Bestrijdingsmiddelenwet en bijbeho-rende uitvoeringsbesluiten (o.a. het Bestrijdingsmiddelenbesluit). Voor zover de gemeente het bevoegde gezag is met betrekking tot bovenstaande wet- en regelgeving, verdient het de voorkeur de handhaving daar-van zoveel mogelijk integraal uit te voeren.

Ook eisen die via andere wet- en regel-geving worden opgelegd, zijn in dit besluit niet opgenomen. Hierbij kan onder meer worden gedacht aan eisen op grond van gebruiksvergunningen van de brandweer, het Bouwbesluit en de bouwverordening (b.v. ten aanzien van brandwerende constructies en blusmiddelen). Installatie-eisen, zoals in NEN-normen vastgelegd en die door de installatie- en nutsbedrijven worden gehanteerd, zijn niet in dit besluit opge-nomen.

4.2 Begrippen

In bijlage 2 is onder I een overzicht gegeven van begrippen die in de voor-schriften worden gehanteerd.

De bepalingen van begrippen met betrekking tot geluid- en trillinghinder sluiten aan op die van de Wet geluid-hinder.

De bepaling van het begrip 'gevaarlijke stoVen' leidt ertoe dat voedings- en genotmiddelen buiten de reikwijdte hierbuiten vallen. Dit is namelijk in de definitiebepaling van de Wet milieuge-vaarlijke stoVen bepaald. Als gevolg hiervan zal opslag van bij voorbeeld alcoholische dranken niet worden geconfronteerd met opslageisen conform CPR 15-1. Omdat alcoholhou-dende vloeistoVen als spiritus niet

onder deze uitsluiting zijn begrepen, is tevens een onduidelijkheid in de toepassing van het oorspronkelijke Besluit detailhandel milieubeheer op dit punt weggenomen.

Het openbaar riool omvat het gemeentelijk rioolstelsel en dat wat daartoe behoort en verband houdt met de uitvoering van de gemeentelijke taak van de inzameling en het transport van afvalwater. Dat kunnen zijn rioolgemalen, persleidingen en andere openbare werken en installaties. Niet ertoe behoren particuliere aansluitingen en voorzieningen voor de inzameling en het transport die geen eigendom van een gemeente zijn.

4.3 Voorschriften

Hoofdstuk 1. Algemene voorschriften

Paragraaf 1.1 Geluid en trilling

1.1.1 – In dit voorschrift is de algemene norm ten aanzien van geluidhinder opgenomen. Het vormt de basis voor zowel het volgende voorschrift als voor de nadere eisen uit hoofdstuk 4.

1.1.2 – Met woningen worden in dit voorschrift bedoeld de woningen, ook bovenwoningen of huurwoningen, van die niet worden bewoond door degene die de inrichting drijft. Onder het begrip vallen niet eventueel aanwezige eigen dienst- of bedrijfswoningen of een woning die wordt bewoond door degene die de inrichting drijft. Zowel voor bestaande als nieuwe bedrijven is in beginsel de voorkeursgrenswaarde van de Wet geluidhinder opgenomen als de standaard geluidnorm LAeq. Voor het buitenniveau betekent dat een etmaalwaarde van 50 dB(A), voor het binnenniveau van in- of aanpandige woningen een etmaalwaarde van 35 dB(A). Voor de toegestane piekniveaus zijn waarden gesteld die overeenkomen met de grenzen zoals opgenomen in de reeds bestaande amvb's alsmede de gangbare praktijk bij vergunningverlening. Uitgangspunt daarbij is dat met deze normen doorgaans een acceptabele geluidkwaliteit in de zin van geluidbeleving en risico's voor de persoonlijke gezondheid, in de directe omgeving van het bedrijf wordt bereikt. In de praktijk blijken overschrijdingen van piekwaarden door laad- en losactiviteiten gedurende de dagperiode, in het algemeen niet tot hinder te leiden.

1.1.3 – Dit voorschrift vormt een ver-
bijzondering op de meet- en rekenregels

voor de bepaling van het equivalente geluidniveau van een inrichting.

Met buitenterrein wordt bedoeld een voor publiek toegankelijk onbebouwd deel van de inrichting, bijvoorbeeld een tuin of terras. Ook binnen de detailhandelsector komen terrassen voor. Het betrekken van stemgeluid van bezoekers in de beoordeling van de geluidnormen is problematisch. Geluid afkomstig van terrassen wordt niet of nauwelijks afgeschermd en kan direct omliggende gevels belasten. Rigide toepassing van de geluidnormen zou het in veel gevallen onmogelijk maken een terras in gebruik te hebben. De uitsluiting van stemgeluid afkomstig van een buitenterrein geldt feitelijk uitsluitend voor situaties waarbij het buitenterrein aan de straat of een andere openbare ruimte is gelegen. In deze gevallen mag worden aangenomen dat het van bijvoorbeeld het terras afkomstige geluid opgaat in het omgevingsgeluid. Echter indien een buitenterrein omsloten is door bebouwing zal het omgevingsgeluid doorgaans veel lager zijn. Stemgeluid van het terras zal dan eerder leiden tot overlast. De beoordeling van dergelijke situaties dient overeenkomstig voorschrift 1.1.2 te geschieden.

Met een overdekking wordt een vaste overdekking bedoeld en niet een zonnescherm of luifel. Verwarmde of overdekte terrassen noden tot een gebruik in alle jaargetijden en moeten derhalve wel overeenkomstig voorschrift 1.1.2 worden beoordeeld.

1.1.4 – Denkbaar is dat voor een bepaald gebied specifiek gemeentelijk beleid gewenst is, bijvoorbeeld in het kader van een gebiedsgerichte ontwikkelingsvisie voor een lokatie of deel van de gemeente. Indien bij een gemeentelijke verordening op basis van de Gemeentewet een concentratiegebied voor detailhandel wordt aangewezen, gelden de geluidnormen van voorschrift 1.1.2 niet in dat gebied.

Van groot belang is echter dat deze ontwikkeling in akoestische zin wordt afgewogen tegen de belangen van bewoners en overige belanghebbenden in zo'n gebied.

Met de aanwijzing van een afgebakend gebied kan dergelijk gemeentelijk beleid vervolgens worden 'vertaald' naar een specifieke geluidgrenswaarde voor het aldaar gevestigde of te nog te vestigen individuele bedrijf.

Het equivalente geluidniveau, veroorzaakt door de inrichting, mag in ieder

geval niet het in dat gebied heersende referentieniveau overschrijden.

Het feit dat voorschrift 1.1.2 niet langer in een dergelijk gebied van toepassing is, mag ook geen gevolgen hebben voor de geluidniveau's binnen woningen van derden; daarvoor is ongeacht de hoogte van de buitenwaarden een vast beschermingsniveau vastgelegd overeenkomstig de binnenwaarden van tabel II. Vóór de vaststelling van de verordening dient derhalve te worden nagegaan in hoeverre het geluidniveau binnen woningen van derden die binnen de akoestische invloedssfeer zijn gelegen, wordt beïnvloed. Met de akoestische invloedssfeer wordt hier bedoeld de geluidbelasting vanwege de inrichtingen op de gevels van omliggende woningen voorzover dat hoger is dan 50 dB(A).

1.1.5 – In dit voorschrift is het algemene doel van het besluit ten aanzien van het aspect trillinghinder neergelegd. Het uitgangspunt is primair dat continue trillingen in woningen niet voelbaar mogen zijn. Continue trillingen worden doorgaans veroorzaakt door stationaire installaties zoals compressoren of koelmachines.

1.1.6 en 1.1.7 – Dit voorschrift geldt alleen voor inrichtingen die reeds waren opgericht voor de datum waarop de besluiten die nu komen te vervallen van toepassing werden. Voor die inrichtingen geldt in elk geval een maximaal toelaatbaar equivalent geluidsniveau van 55 dB(A) gedurende drie jaar. Hiermee wordt de in die besluiten gehanteerde overgangsregeling nog enkele jaren gecontinueerd.

Paragraaf 1.2 Energie

1.2.1 – In het algemeen deel van deze toelichting is reeds ingegaan op het energiegebruik. Daar is ook aangegeven dat de voorschriften van dit besluit zich richten op de grotere energieverbruikers uit de betrokken bedrijfssectoren.

Ongeveer 10% van het aantal inrichtingen, waarop het besluit van toepassing is, gebruikt jaarlijks meer dan 50.000 kWh electriciteit of 25.000 m³ aardgas. Indien het bevoegd gezag dat verzoekt zal zo'n bedrijf moeten aangeven welke maatregelen of voorzieningen het heeft getroffen of zal treffen die ertoe bijdragen dat een zo zuinig mogelijk gebruik van energie wordt gemaakt.

Dit kan bijvoorbeeld blijken uit:

– de deelname aan een meerjarenspraak (MJA), waarbij moet blijken dat het bedrijf zich aan de afspraken

houdt. Een voorbeeld van een MJA is die voor de supermarkten;

– de realisatie of een uitgewerkte planning voor de uitvoering van maatregelen op basis van de adviezen die door externe deskundigen zijn gegeven. Zo'n advies kan bijvoorbeeld door een energiebedrijf worden gegeven;

– eventuele andere documenten of verklaringen waaruit blijkt dat het bedrijf de gevraagde prestatie op dit gebied levert of zal leveren.

1.2.2 – Inrichtingen zullen die maatregelen dienen te treffen die zich binnen een redelijke tijd terugverdienen, waarbij rekening wordt gehouden met mogelijke neveneffecten. Hierbij wordt uitgegaan van de binnen de branche gebruikelijke terugverdiertijden. De terugverdiertijd zal mede afhankelijk zijn van de specifieke omstandigheden van het bedrijf en het tijdstip waarop de maatregel wordt uitgevoerd.

De inrichting heeft binnen termen van redelijkheid ruimte om bij de besluitvorming over de energievoorzieningen aansluiting te zoeken bij andere investeringsbeslissingen of -ritmen van het bedrijf.

Of aan de verplichting wordt voldaan kan blijken uit de documenten of de verklaringen die hierboven bij de toelichting bij voorschrift 1.2.1 zijn genoemd.

Paragraaf 1.3 Afvalstoffen en afvalwater

1.3.1 – Deze algemene bepaling geeft aan dat de zorg voor milieu zich ook uitstrekt tot afval, en met name tot het beperken van afval. Zeker omdat onder het onderhavige besluit een grote diversiteit aan inrichtingen valt, met een minstens even zo grote diversiteit aan afval, is het niet mogelijk gebleken een complete en actueel blijvende lijst van preventie-opties in het besluit op te nemen. Wel is er inmiddels veel informatie beschikbaar over afvalpreventie. Door branche-organisaties wordt bijvoorbeeld aandacht besteed aan afvalpreventie door middel van milieuzorgprojecten en -handboeken. Voorop staat dat de verantwoordelijkheid van de ondernemer een primaire rol speelt in het zoveel mogelijk nakomen van de zorg voor afvalpreventie. Van belang is dat de beschikbare informatie toegankelijk wordt gemaakt voor bedrijven en het bevoegd gezag. In gevallen waarbij niet op dergelijke informatie kan worden teruggevoerd doch waarbij afvalpreventie van

substantieel belang is, bestaat de mogelijkheid een onderzoek te verlangen naar de preventiemogelijkheden. Dit is neergelegd in voorschrift 4.3.1.

Voorbeelden van afvalpreventie worden per branche, bedrijfstak of per thema nader uitgewerkt in informatiebladen van Infomil (Informatiecentrum milieuvergunningen).

1.3.3 – Dit voorschrift verplicht tot het scheiden van het eigen afval (bedrijfsafval) en het gevaarlijk afval dat van buiten de inrichting afkomstig is (huishoudelijk afval van particulieren). Omdat dit onderscheid reeds op wetsniveau is aangebracht, is het noodzakelijk dat ook in dit voorschrift tot uitdrukking te laten komen. Het praktisch gevolg van dit onderscheid is dat detailhandels die gevaarlijk afval van particulieren in ontvangst nemen (batterijen en dergelijke), dit afval gratis kunnen inleveren bij de gemeentelijke depots. Het eigen bedrijfsafval daarentegen moet via de reguliere kanalen worden verwijderd.

Bedrijfsafvalwater

Bij het Besluit van 19 januari 1996 houdende het opnemen van voorschriften in enkele algemene maatregelen van bestuur gebaseerd op artikel 8.40 Wm met betrekking tot het brengen van bedrijfsafvalwater in een voorziening voor de inzameling en het transport van afvalwater (Staatsblad 1996,45) is aan de oude 8.40-besluiten waarvoor het onderhavige besluit in de plaats treedt, een aantal voorschriften toegevoegd met betrekking tot de indirecte lozing van afvalwater. De voorschriften 1.3.4 en verder sluiten hierbij aan. De systematiek en formulering van de voorschriften zijn enigszins aangepast zodat deze beter aansluiten bij de overige voorschriften. De voorschriften zijn bezien in het licht van de ruimere werkingssfeer van het besluit, hetgeen heeft geleid tot enkele aanpassingen. Wanneer in de voorschriften is aangegeven, dat bedrijfsafvalwater met bepaalde kenmerken niet in de riolering wordt gebracht, betekent dit, dat ook het lozen van bedrijfsafvalwater met die kenmerken op de bedrijfsriolering niet is toegestaan. Voor deze redactie is gekozen, wanneer het ongewenst wordt geacht dat dit bedrijfsafvalwater waar dan ook in de riolering wordt gebracht en het tevens redelijkerwijs voorkomen kan worden dat bedrijfsafvalwater met de betreffende kenmerken in de riolering terecht komt.

Wanneer in de voorschriften is aange-

geven, dat bedrijfsafvalwater met bepaalde kenmerken niet in het openbaar riool mag worden gebracht, betekent dit, dat het brengen van bedrijfsafvalwater met die kenmerken in de bedrijfsriolering wel is toegestaan, mits voorafgaand aan de lozing op het openbaar riool een dusdanige behandeling plaatsvindt, dat aan de betreffende voorschriften wordt voldaan.

Van het brengen van bedrijfsafvalwater in het openbaar riool is binnen de gekozen terminologie overigens ook sprake, wanneer bedrijfsafvalwater vanuit de bedrijfsriolering niet rechtstreeks in het openbaar riool wordt gebracht, maar bijvoorbeeld via een bedrijfsriolering van een ander bedrijf. Van belang is, dat het bedrijfsafvalwater uiteindelijk in het openbaar riool terecht komt, en niet de route waarlangs het bedrijfsafvalwater in het openbaar riool terecht komt. Ook wanneer het bedrijfsafvalwater op een andere wijze dan via de bedrijfsriolering vanuit een inrichting in het openbaar riool wordt gebracht (bijvoorbeeld via een straatkolk), is er dus sprake van het brengen van bedrijfsafvalwater in een openbaar riool, en gelden de voorschriften van dit besluit.

1.3.4 – Dit voorschrift strekt tot implementatie van de Richtlijn Stedelijk afvalwater (91/271/EEG) en bevat voorschriften die op grond van de richtlijn aan elk lozen op het openbaar riool moeten worden gesteld. In dit voorschrift is de bescherming van het oppervlaktewater, de zuiveringstechnische werken en het openbaar riool algemeen verwoord. In de overige voorschriften die in het besluit zijn opgenomen is de bescherming van het milieu tegen nadelige gevolgen van indirecte lozingen nader uitgewerkt.

Afvalwater waarvan normaliter kan worden gesteld dat het niet aan voorschrift 1.3.6 voldoet (en derhalve niet geloosd mag worden) is afvalwater met een of meer van de navolgende kenmerken:

- met een temperatuur die hoger is dan 30 °C;
- waarvan de zuurgraad, uitgedrukt in waterstofionenexponent (pH), lager dan 6,5 of hoger dan 10 is;
- waarvan de sulfaatconcentratie hoger is dan 300 mg/l;
- dat brand- of explosiegevaar kan veroorzaken, of
- dat door een beerput, rottingsput of septictank is geleid.

Er is niet voor gekozen deze kenmer-

ken in voorschrift 1.3.6 op te nemen omdat in de praktijk situaties kunnen voorkomen waar de duur van de lozing zo beperkt is dat van een belemmering van de doelmatige werking van de verschillende werken geen sprake is, ook niet wanneer bedrijfsafvalwater met een of meer van de genoemde kenmerken in een riolering wordt gebracht.

1.3.5 – Wanneer bedrijfsafvalwater niet door tussenkomst van een openbaar riool in het oppervlaktewater wordt gebracht, maar via een andere route, is voorschrift 1.3.6 van overeenkomstige toepassing. Welke onderdelen van dat voorschrift relevant zijn, is afhankelijk van de route waarlangs het afvalwater in het oppervlaktewater terecht komt. Omdat kennis over die route op het lokale niveau bekend is, is daar de bevoegdheid gelegd om bij nadere eis een voorschrift op te leggen, dat afdoende bescherming voor riool, zuivering en oppervlaktewater waarborgt.

1.3.6 – Dit voorschrift bevat algemene eisen waaraan afvalwater aan moet voldoen, ongeacht de activiteit waarbij het vrijkomt. Zo is het verboden om bedrijfsafvalwater dat bedrijfsafvalstoffen bevat, die door versnijdende apparatuur zijn versneden of door vermalende apparatuur zijn vermalen of waarvan kan worden voorkomen dat ze in het bedrijfsafvalwater terecht komen, in een riolering te brengen. Hierbij moet gedacht worden aan bijvoorbeeld vetstukken en haren bij slagerijen en groentesnippers en etensresten bij keukens en centrale kantines.

Ook is het verboden om een gevaarlijke afvalstof, waarvan kan worden voorkomen dat deze in de bedrijfsriolering terecht komt, in de riolering te brengen. Gedacht kan worden aan bijvoorbeeld vrefrestanten, ontwikkel- en fixeerbadan bij fotografische afdelingen, en chemicaliënrestanten. Voor werkzaamheden of handelingen waarbij niet kan worden voorkomen dat bedrijfsafvalwater vrijkomt, dat een gevaarlijke afvalstof is, wordt het in de specifieke voorschriften toegestaan onder bepaalde voorwaarden en in een aangegeven maximum concentratie een bepaalde gevaarlijke afvalstof in een riolering te brengen.

Bedrijfsafvalwater dat stankoverlast buiten de inrichting veroorzaakt, mag niet in het openbaar riool worden gebracht. Stankvorming die in het riool zelf optreedt, zal bij een adequaat rioolstelsel niet leiden tot stankoverlast. Het voorschrift heeft betrekking op

situaties, waarbij ondanks een adequaat rioolstelsel of een adequate rioolwaterzuiveringsinstallatie stankoverlast optreedt ten gevolge van de lozing.

In de meeste gevallen zal bij het naleven van deze voorschriften de goede werking van de riolering niet belemmerd worden. Voor elk bedrijf dat afvalwater op de riolering loost, zijn standaardvoorschriften ter bescherming van het riool van toepassing. Bovendien gelden voor bepaalde activiteiten bijzondere voorschriften of worden speciale voorzieningen voorgeschreven. Hoofdstuk 4 biedt de mogelijkheid tot het stellen van nadere eisen.

1.3.8 – Dit voorschrift is gebaseerd op het Handboek Grafische Industrie. Dit voorschrift is voor de bedrijven, waarop het besluit van toepassing is, noodzakelijk. De overige bepalingen uit het Handboek Grafische Industrie kunnen in voorkomende gevallen worden beschouwd als invulling van de algemene norm van voorschrift 1.3.4.

1.3.11 – Het lozen van plantaardige of dierlijke oliën of vetten is vanuit het oogpunt van de doelmatige werking van het openbaar riool ongewenst, omdat dit afzettingen in riolen kan veroorzaken. Het besluit heeft dan ook als uitgangspunt, dat het lozen van plantaardige of dierlijke oliën of vetten zo veel mogelijk moet worden voorkomen, tenzij dit redelijkerwijs niet kan worden gevergd.

Er kunnen zich in de praktijk situaties voordoen, waarbij plaatsing van een slibvangput en een vetafscheider niet noodzakelijk kan worden geacht. Het gaat daarbij om situaties waarbij de concentratie aan plantaardige of dierlijke oliën of vetten in het bedrijfsafvalwater lager is dan 300 mg/l in situaties waarbij de investering niet opweegt tegen het milieurendement en plaatsing van een voorziening derhalve redelijkerwijs niet kan worden gevergd.

Voor situaties waarin het plaatsen van een slibvangput en een vetafscheider redelijkerwijs niet kan worden gevergd en het doelvoorschrift van 300 mg/l in enig steekmonster toch incidenteel wordt overschreden, kan in bijzondere gevallen op grond van de vangnetbepaling een nadere eis worden gesteld. Indien het vanuit het oogpunt van de doelmatige werking van de riolering noodzakelijk is, kan daarin een andere wijze worden voorgeschreven om de lozing van plantaardige of dierlijke oliën of vetten te beperken.

1.3.12 – Er moet zoveel mogelijk voorkomen worden dat minerale olie in het afvalwater terecht komt. Daarom is bevat dit voorschrift een verbod op de aanwezigheid van schrobputjes in de vloer van een werkplaats waar minerale olie wordt gebruikt, die in verbinding staan met een riolering. Dit is bijvoorbeeld het geval bij (brom)fietsherstellers of andere werkplaatsen waar verbrandingsmotoren worden hersteld. Eventueel gemorst minerale olie moet met absorptiemateriaal worden opgenomen.

1.3.13 en 1.3.14 – Deze voorschriften bevatten de eisen waaraan een slibvangput en een vetafscheider moeten voldoen.

In de eerste plaats betreft dat de eisen, zoals die zijn neergelegd in NEN 7087, uitgave 1990 en de daarbij behorende bijlage met het daarop in 1992 uitgegeven correctieblad. In de tweede plaats betreft dat de eisen die bij ministeriële regeling kunnen worden gegeven. Vaststaat dat die eisen bij ministeriële regeling zullen moeten worden gegeven, omdat bepaalde eisen van NEN 7087 in strijd zijn met andere wettelijke voorschriften.

Daarnaast is het niet uitgesloten te achten dat ten aanzien van de eisen van NEN 7087 afwijkende of aanvullende eisen moeten worden gesteld, zoals ook het geval is in de door KIWA voor slibvangputten en vetafscheiders opgestelde beoordelingsrichtlijn die ten grondslag ligt aan de voor die voorzieningen bestaande kwaliteitsverklaring (certificaat).

1.3.15 – Ten behoeve van de controle op de verschillende bepalingen is in een aantal situaties een controlevoorziening verplicht. De concentratie-eisen gelden voor specifiek bedrijfsafvalwater voordat dit gemengd wordt met bedrijfsafvalwater afkomstig uit andere ruimten. De controlevoorziening dient daarom geplaatst te worden voorafgaand aan vermenging van de bedrijfsafvalwaterstroom afkomstig uit de ruimte(n) waar de betreffende werkzaamheden worden verricht, met uit andere ruimten afkomstige bedrijfsafvalwaterstromen. Met een bestaande controlevoorziening die op een andere plaats is aangebracht, kan worden volstaan, wanneer het desondanks mogelijk is om aan de hand van een aldaar genomen monster vast te stellen of de voor het bedrijfsafvalwater afkomstig uit de betreffende ruimten geldende concentratie-eis is overschreden. De controlevoorziening wordt in dat geval

– ondanks de andere plaats – als doelmatig beschouwd. Bij plaatsing van een nieuwe controlevoorziening is het aanbrengen daarvan op een andere plaats alleen mogelijk, indien plaatsing voorafgaand aan vermenging van het betreffende bedrijfsafvalwater met andere bedrijfsafvalwaterstromen redelijkerwijs niet kan worden verlangd.

1.3.16 – Voor (foto)grafische afdelingen geldt dat bemonstering mogelijk moet zijn voordat het bedrijfsafvalwater in de bedrijfsriolering wordt gebracht. Voor bedrijfsafvalwater afkomstig uit een (foto)grafische afdeling betekent dit dat bemonstering mogelijk moet zijn direct achter iedere aanwezige ontwikkelmachine of ander ontwikkelproces.

Paragraaf 1.4 Lucht

1.4.1 – Emissies van stof, gassen of dampen naar de lucht vanuit de inrichting kunnen op diverse schaalniveaus negatieve gevolgen voor het milieu veroorzaken. Op lokaal niveau moet in eerste instantie worden gedacht aan de nadelige gevolgen zoals geurhinder, stankoverlast of stof. Die aspecten krijgen traditioneel de meeste aandacht van bedrijf, bevoegd gezag en derdenbelanghebbenden. Het ligt dan ook voor de hand dat het algemene voorschrift 1.4.1 erop ziet dat deze genoemde gevolgen worden voorkomen of zoveel mogelijk beperkt. Op lokaal en regionaal niveau kunnen zich ook ander nadelige gevolgen manifesteren, die het gevolg zijn van emissies naar de lucht maar die in eerste instantie minder manifest zijn, zoals de uitstoot van rookgassen en andere stoffen. Deze kunnen in omstandigheden tot gezondheidsklachten leiden, zoals benauwdheid of astmatische aandoeningen.

Op regionaal en landelijk niveau dragen emissies van diverse oxiden naar de lucht ten gevolge van verbrandingsprocessen bij aan het verzuringsvraagstuk. Hoewel de bijdrage van een doorsnee detailhandelzaak of ambachtsbedrijf aan de landelijke milieuvraagstukken nauwelijks meetbaar is, moet worden geconstateerd dat de totale bijdrage van de gehele sector aanzienlijk is.

1.4.2 – Verwarmings- en stookinstallaties kunnen bij een verkeerde afstelling tot rookgassen leiden die een aanzienlijke nadelige invloed hebben op het milieu op alle schaalniveaus. Een goede afstelling van de verbrandingsprocessen kan dat al aanzienlijk beperken. Deze bepaling laat uiteraard onverlet hetgeen in specifieke besluiten ten aan-

zien van emissies naar de lucht is geregeld.

1.4.3 – Om explosiegevaar te voorkomen moeten mot- en meelsilo's en de hiermee in verbinding staande installaties grondig worden gereinigd voordat hieraan werkzaamheden worden uitgevoerd die vonken kunnen veroorzaken of waarbij open vuur of licht wordt gebruikt. Het is niet voldoende om alleen de installatie zelf vrij te maken van zwevend stof; die eis geldt ook de ruimte waar de installatie in opgesteld is.

1.4.4 – Lokale geurhinder, welke ontstaat bij het bereiden van voedingsmiddelen, kan normaliter op twee manieren worden voorkomen: een uitmondning op voldoende hoogte of het toepassen van een ontgeuringsinstallatie. Beide mogelijkheden zijn in dit voorschrift opgenomen, waarbij het primair de verantwoordelijkheid van de ondernemer is, om de juiste keuze te maken.

In het algemeen zal een marktkraam waar voedingsmiddelen worden gebakken (vis, oliebolletjes, etc.) die dichterbij dan 25 meter bij andere gebouwen staat, geuroverlast veroorzaken. Er zijn ontgeuringsinstallaties in de handel die speciaal bestemd zijn voor montage op b.v. een frites- of viskraam. Indien een ontgeuringsinstallatie wordt geïnstalleerd moet deze de geurdragende componenten daadwerkelijk afvangen en niet door het vermengen met andere stoffen maskeren.

Onder het bereiden van voedingsmiddelen moet worden verstaan: het bakken, frituren, grillen, roken of koken etcetera. Dit voorschrift is ook van toepassing op buiten opgestelde rookkasten.

1.4.5 – In dit besluit zijn enkele voorschriften opgenomen met betrekking tot de luchtventilatie bij parkeergarages. De bepalingen zijn overeenkomstig de norm NEN 2443 van het Nederlands Normalisatie Instituut gepubliceerd in april 1996.

Andere voorschriften met betrekking tot parkeergarages die betrekking hebben op bouwkundige en planologische aspecten zijn niet in dit besluit opgenomen. Daarbij valt te denken aan open of gesloten gevelgedeelten bij parkeergarages, en de situering van de in- en uitgang van een parkeergarage. Hetzelfde geldt voor een aantal andere bouwkundige maatregelen die – zo is gebleken uit milieukundig onderzoek – relatief gunstig kunnen uitwerken voor het milieu, zoals bouwrijze die een

gemiddelde rijsnelheid in een garage van minimaal 10 km per uur mogelijk maakt.

Paragraaf 1.5 Verlichting

1.5.1 – De (terrein- of reclame)verlichting moet zodanig zijn aangebracht dat licht niet hinderlijk bij omwonenden naar binnen schijnt. Vaak wordt overlast veroorzaakt door schijnwerpers die zijn geplaatst als inbraakpreventie of door lichtbakken voor reklamedoeleinden. Door schijnwerpers zorgvuldiger af te stellen en te richten kunnen klachten veelal worden verholpen. Ook het simpelweg verminderen van de hoeveelheid (reclame)licht kan goede mogelijkheden bieden. Voor het objectief vaststellen van lichteinder is momenteel geen standaardmethodiek beschikbaar en kan niet worden getoetst aan een norm. Door de Nederlandse Stichting voor Verlichtingskunde worden initiatieven ondernomen tot het in 1997 realiseren van een aanbeveling ten behoeve van het vaststellen en beoordelen van hindersituaties.

Paragraaf 1.6 Veiligheid

1.6.1 – Voorbeelden van ruimten met stofontplooiingsgevaar zijn:

- gesloten schroef-, ketting- en (band)transporteurs en elevatoren;
- pneumatische transportinstallaties voor houtmot of meel;
- stortkokers, waarin zich brandbaar stof kan bevinden;
- meelsilo's en motopslagruimten;
- molens;
- afzuigleidingen;
- cyclonen en filterkasten.

Stofontplooiingsgevaar is met name aan de orde bij bakkerijen (meelopslag en transportbanden) en bij opslagruimten voor houtmot. Het verbod op roken en open vuur in bovengenoemde ruimten moet zijn aangegeven met een gevarensymbool (overeenkomstig NEN 3011) of met duidelijk leesbare tekst.

1.6.2 – Deze voorschriften zijn ook van toepassing op de opslag van LPG-wisselreservoirs omdat dat ook gasflessen zijn. Gasflessen met een waterinhoud van meer dan 10 liter mogen wel in een buitenopslag of in een kluis buiten de verkooppriimte worden bewaard.

1.6.3 – Afsluiters in vaste gasleidingen moeten zijn aangebracht om in geval van brand of lekkage voor compartimentering te zorgen.

1.6.4 – Over het algemeen is mechanische ventilatie niet nodig, tenzij de acculader en accumulatorenbatterij is

opgesteld in een kleine, besloten ruimte. In de meeste gevallen is het voldoende als de acculader in een grote ruimte, liefst nabij een buitendeur is geplaatst.

1.6.5 – Een brandschakelaar moet zich bij voorkeur zo dicht mogelijk bij de stookruimte bevinden, tenzij de stookruimte slecht bereikbaar is (bijvoorbeeld op een zolder die alleen via een vlioztrap te bereiken is). In een dergelijke situatie is het beter de afsluiter op een goed bereikbare, duidelijk aangegeven plaats aan te brengen. Een gasafsluiter is meestal in de meterkast aanwezig, daar waar gasleidingen het bedrijfspand binnenkomen.

Om te kunnen beoordelen of dit voorschrift op een stookruimte van toepassing is, moet worden nagegaan wat het individuele vermogen (nominale belasting op bovenwaarde) is van de installaties die in de stookruimte staan opgesteld. Voor toestellen met een gezamenlijke (hoofd)afsluiter, beveiliging, kleppen, rookgasafvoer e.d. moet het belast vermogen echter worden opgeteld.

1.6.6 – Bij het verwisselen van een LPG-wisselreservoir kan een (geringe) hoeveelheid LPG vrijkomen. Indien het verwisselen in een besloten ruimte met slechte ventilatie geschiedt, kan dit de vorming van een explosief gasmengsel veroorzaken. Bij het verwisselen van de reservoirs in de buitenlucht worden eventueel vrijkomende gassen afdoende verspreid.

1.6.8 – Een maximaal-thermostaat moet aanwezig zijn. Dit houdt in dat frituurpannen op open vuur (gasfornuis) niet zijn toegestaan (in verband met het sterk verhoogd brandgevaar). Alleen elektrische frituurinstallaties of indirect gestookte installaties (zoals doorgaans in cafetaria's) mogen worden gebruikt.

Hoofdstuk 2. Bijzondere voorschriften met betrekking tot activiteiten die in de inrichting worden verricht

Paragraaf 2.1 Opslag, overslag, bewerking of verwerking van gevaarlijke stoffen

Een groot deel van de activiteiten met stoffen binnen de detailhandel en ambachtsbedrijven zijn nauwelijks milieurelevant. Aan bijvoorbeeld de opslag van suiker hoeven geen voorschriften te worden gesteld. Echter voor de opslag en het gebruik van gevaarlijke stoffen of stoffen die hinder voor de omgeving kunnen opleveren, zijn wel voorschriften opgenomen.

2.1.1 – Dit voorschrift bevat een algemene norm ten aanzien van het omgaan met gevaarlijke stoffen. Dit voorschrift wordt in de opvolgende voorschriften nader uitgewerkt. Voedings- en genotmiddelen (zoals alcoholhoudende dranken) worden niet beschouwd als milieugevaarlijke stoffen; in de WMS zijn deze stoffen uitgezonderd. Dit voorschrift geldt wel voor (afgewerkte) olie, bestrijdingsmiddelen en gevaarlijk afval.

2.1.2 – Een aandachtspunt vormt de opslag van andere chemicaliën en vloeistoffen die bodem- of waterverontreiniging kunnen veroorzaken, bijvoorbeeld de opslag van grote hoeveelheden watergedragen verven bij doe-het-zelfzaken. Bij een dergelijke opslag behoeven niet direct speciale maatregelen te worden getroffen, maar de opslag dient niet plaats te vinden naast een schroepputje, of op een onverharde vloer.

2.1.3 – Dit voorschrift ziet op de handelingen die met gevaarlijke stoffen kunnen worden verricht in bijvoorbeeld een werkplaats. Onder (licht) ontvlambare vloeistoffen worden K1- en K2-producten verstaan. In verband met de bijzondere gevaarsaspecten van deze stoffen moet een lekbak 100% opvangcapaciteit bezitten. Als boven een lekbak zowel (licht) ontvlambare stoffen als andere milieugevaarlijke vloeistoffen worden opgeslagen, moet toch een lekbak met 100% opvangcapaciteit worden aangehouden. Doorgaans zal de bedoelde lekbak binnen zijn opgesteld, waardoor automatisch wordt voldaan aan de bescherming tegen inrengen.

2.1.4 – Indien in een bedrijf buiten de verkooppriimte gevaarlijke stoffen worden opgeslagen, dient dit te gebeuren overeenkomstig de richtlijn CPR 15-1. De CPR 15-1 is niet van toepassing op de opslag van bestrijdingsmiddelen. Tot 400 kg aan bestrijdingsmiddelen gelden de voorwaarden uit de Bestrijdingsmiddelenwet. Ingevolge deze wet moet de opslag plaatsvinden in een deugdelijke, afgesloten bewaarplaats die op de buitenlucht is geventileerd. Veiligheids-signalering (bijvoorbeeld door middel van bordjes met de tekst 'bestrijdingsmiddelen' en 'verboden voor onbevoegden') en een slanghaspel moeten aanwezig zijn. Controle van zo'n bestrijdingsmiddelenopslag vindt plaats door de Algemene Inspectie Dienst (AID).

2.1.5 – Dit voorschrift is van toepassing op de opslag van winkel- en werkvoor-

raden. Met betrekking tot de werkvoorraad kan onder meer worden gedacht aan olie-opslag in een werkplaats (van bijvoorbeeld fietsenhandel met bromfietsherstelling) of de opslag van lijm bij een hakkenbar. Dit voorschrift is alleen van toepassing op de opslag van milieugevaarlijke stoffen (inclusief spuitbussen) in de verkooppriimte, indien dit stoffen betreft die daadwerkelijk voor de verkoop bestemd zijn. Milieugevaarlijke stoffen die voor eigen gebruik bestemd zijn mogen niet in de verkooppriimte worden opgeslagen. Stoffen die zijn bestemd voor de verkoop zijn over het algemeen in kleinverpakking opgeslagen. Bovendien is de verpakking afgesloten en wordt deze binnen de inrichting nooit geopend. Hierdoor neemt het gevaar voor de omgeving en het milieu in belangrijke mate af.

2.1.7 – Indien een bovengrondse tank aanwezig is voor de opslag van K₃-producten, geschiedt de opslag overeenkomstig de richtlijn CPR 9-6. In deze richtlijn zijn ook voorwaarden gesteld aan dubbelwandige en kunststof tanks. Laadketels, zoals een reservoir in een boxpallet, worden niet als tanks maar als emballage beschouwd. Hierop zijn de voorschriften 2.1.1. t/m 2.1.5 van toepassing. Met name bij foto-labs worden regelmatig dergelijke opslagreservoirs gebruikt.

Paragraaf 2.2 Opslag, overslag, bewerking of verwerking van fijnkorrelige stoffen

2.2.1 – Een silo moet over een voorziening beschikken die door middel van een akoestisch of visueel signaal aangeeft dat de opslagruimte nagenoeg vol is. Overvulling van de opslagruimte kan leiden tot stofoverlast in de omgeving.

2.2.2 – De kans op stofexplosie in een meelsilo is gering. Daarom is afgezien van het voorschrijven van een explosieluik, zoals in het verleden gebruikelijk was. Maatregelen om statische elektriciteit af te voeren zijn voldoende.

2.2.3 – Opslag van zand en ander fijnkorrelig materiaal kan met name bij droge weersomstandigheden of wind leiden tot stofoverlast voor de omgeving. Afhankelijk van de plaatselijke situatie zal moeten worden bezien welke maatregelen het meest geschikt zijn om stofverspreiding tegen te gaan. Wordt zand vochtig gehouden, dan moet men beducht zijn op oneigenlijke zandafvoer via de riolering. Zie dan de voorschriften in paragraaf 1.3.

Paragraaf 2.3 Opslag, overslag, bewerking of verwerking van hout en houtachtige stoffen

2.3.1 – Verduurzaamd hout moet tegen regen zijn beschermd. Dit kan door het hout binnen op te slaan, of buiten onder een afdak of zeil. De opslag van verduurzaamd hout in inrichtingen waarop deze amvb van toepassing is, zal voornamelijk plaatsvinden bij doehet-zelf-zaken en tuincentra. Hierbij is alleen sprake van tussenopslag van verduurzaamd hout; het verduurzamingsproces heeft elders plaatsgevonden. Aangenomen mag worden dat uitloging van impregneermiddel heeft plaatsgevonden binnen korte tijd na het impregneerproces en tijdens de opslagfase en het transport. In dit voorschrift wordt daarom voor de opslag van verduurzaamd hout geen vloeistofdichte vloer geëist. Dit voorschrift is overigens niet van toepassing op verduurzaamd hout waarvoor een kwaliteitsverklaring is afgegeven (bijvoorbeeld een KOMO-keur). Ten behoeve van de handhaafbaarheid van dit voorschrift is het wenselijk dat een partij hout, waarvoor een dergelijke verklaring is afgegeven, op duidelijke wijze herkenbaar is. Hier toe zal het hout moeten zijn voorzien van een keurmerk. De instantie die de verklaring afgeeft moet zijn erkend door de Raad voor Accreditatie.

2.3.2 – Een motopslagruimte moet over een voorziening beschikken die door middel van een akoestisch of visueel signaal aangeeft dat de opslagruimte nagenoeg vol is. Overvulling van de opslagruimte kan leiden tot stofoverlast in de omgeving en verstopping van de afzuiginstallatie veroorzaken. Bij houtstof moet conform de Nederlandse Emissie-richtlijn (NER) een emissie-eis van 10 mg/m^3 worden gehanteerd. Met betrekking tot de emissie van stof tijdens het vullen van meelsilo's wordt in de NER geconcludeerd dat met de huidige stand der techniek de standaardemissie-eisen haalbaar zijn. Ook hier zal derhalve over het algemeen de eis van 10 mg/m^3 gehanteerd moeten worden. Deze concentratie is te realiseren met een filterende afscheider, zoals een doekfilter, lamellenfilter, envelopfilter of vergelijkbare voorziening. Het kan verstandig zijn de leverancier van de filterinstallatie om prestatiegaranties te vragen. Als door de leverancier een bepaalde emissie-concentratie wordt gegarandeerd, moet dit zijn gebaseerd op metingen conform de NPR 2788.

Om de opgelegde emissieconcentratie blijvend te kunnen garanderen is het uiteraard noodzakelijk dat de filterinstallaties goed worden onderhouden, beschadigde filterdoeken worden vervangen.

Hoofdstuk 3. Bijzondere voorschriften met betrekking tot de bedrijfsvoering van de inrichting

Paragraaf 3.1 Onderhoud en keuring

3.1.1 – Als installaties, toestellen of voorzieningen van een inrichting slecht onderhouden worden, is de kans groter dat gevaarlijke situaties ontstaan of overlast voor de omgeving optreedt. Good-housekeeping is de basis van een goede, voor het milieu verantwoorde bedrijfsvoering.

3.1.2 – Het onderhoud van een stook- of C.V.-installatie en het bijbehorend verbrandingsgasafvoersysteem wordt doorgaans uitbesteed aan een verwarmingstechnisch installatiebedrijf. Deze voert het onderhoud uit volgens de hiervoor geldende NEN-normen en installatie-eisen. Meestal wordt een onderhoudscontract afgesloten. Als bewijs van een uitgevoerde onderhoudsbeurt wordt vaak een sticker met jaartal op de stookinstallatie of C.V.-ketel aangebracht.

3.1.4 – Bij controle moet de vetafscheider worden geopend en de dikte van de vetlaag worden bepaald met een peilstok. De onderkant van deze laag moet zich nog ruim boven de afvoerpijp (die de verbinding met het riool vormt) van de afscheider bevinden. Het water in de controleput (een afzonderlijke put of geïntegreerd in de vetafscheider) moet geen sporen van vet meer vertonen. Van het legen en reinigen van een slibvangput of een vet- of olie-afscheider moeten de bewijzen worden bewaard op basis van voorschrift 3.2.1.

3.1.5 – Inspectie en onderhoud van brandblusmiddelen dient jaarlijks plaats te vinden volgens de voorschriften vermeld in NEN 2559 en NEN 3211.

Bedrijven die blusmiddelen inspecteren en onderhouden moeten beschikken over een REOB-erkenning (Regeling voor de Erkenning van Onderhoudsbedrijven kleine Blusmiddelen). Na inspectie moeten blustoestellen en slanghaspels worden voorzien van een label of sticker met datum. Draagbare blustoestellen moeten bovendien worden voorzien van een zegel.

3.1.6 – Regelmatig onderhoud van vetvangende filters of ontgeuringsin-

stallaties is noodzakelijk om een goede werking te kunnen garanderen en stankhinder te voorkomen of beperken.

3.1.7 – Met name bij bedrijven waar voedingsmiddelen worden opgeslagen, zal bestrijding van ongedierte noodzakelijk zijn. Ook bij bedrijven waar grotere hoeveelheden verpakkingsmateriaal aanwezig is, is de kans op ongedierte vrij groot.

3.1.8 en 3.1.9 – Voor de opslag van milieugevaarlijke stoffen, oliën en afvalstoffen ligt de nadruk op good-housekeeping. Een opslagplaats moet netjes en overzichtelijk zijn. Dit houdt ook in dat afvalstoffen regelmatig worden afgevoerd. Emballage mag niet lekken en eventueel gemorste stoffen moeten zo spoedig mogelijk worden opgeruimd. Als milieugevaarlijke stoffen of olie worden opgeslagen moet voldoende absorptiemiddel aanwezig zijn om gemorste stoffen op te ruimen. Als absorptiemiddel kunnen speciaal hiervoor bestemde korrels worden gebruikt, maar ook bijvoorbeeld zaagsel is een geschikt middel. Gebruikt absorptiemiddel moet als gevaarlijk afval worden opgeslagen en afgevoerd.

Het terrein van de inrichting dient indien nodig te worden ontdaan van zwerfvuil. Zwerfvuil in de directe omgeving van de inrichting, dat duidelijk van de inrichting afkomstig is, moet eveneens worden verwijderd. Hierbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan een bij de inrichting behorend terras en de omgeving hiervan.

Het verwijderen van meelstof uit bedrijfsruimten heeft tot doel secundaire stofexplosies te voorkomen.

3.1.9 – De afvoerfrequentie voor dierlijk afval is afhankelijk van de temperatuur waarbij het afval wordt opgeslagen. Bij opslag in een ongekoelde ruimte zal, om stankhinder te voorkomen, afvoer dagelijks moeten plaatsvinden, bij opslag in een koelcel wekelijks. Dit voorschrift is niet van toepassing bij hoeveelheden met een omvang die vergelijkbaar is met die van een doorsnee huishouden. Met name bij slagrijen zullen grotere hoeveelheden dierlijk afval ontstaan.

Paragraaf 3.2 Bewaren van documenten

3.2.1 – In nagenoeg elk bedrijf zijn installaties aanwezig die door derden worden onderhouden of gecontroleerd. Vaak worden hiervoor onderhoudscontracten afgesloten. Naast periodieke controles van installaties kan het voorkomen dat andere rapporten zijn opge-

steld, metingen zijn verricht of keuringscertificaten zijn afgegeven, die op de een of andere manier met milieu of externe veiligheid te maken hebben. Resultaten van dergelijke onderzoeken, metingen, controls, alsmede afgiftebewijzen van afval zijn tijdens een controlebezoek vaak moeilijk te achterhalen. Soms worden ze zelfs buiten de inrichting bewaard.

De gedachte achter dit voorschrift is, om alle gegevens met betrekking tot milieu en veiligheid op een centrale plaats binnen de inrichting te bewaren. Dit levert de volgende voordelen op: – het bedrijf krijgt een beter inzicht in de 'prestaties' die op milieugebied zijn geleverd; – doordat registratieformulieren en andere documenten steeds bij elkaar moeten worden opgeborgen, wordt het onderwerp 'milieu' als het ware een onderdeel van de bedrijfsvoering; – voor de controlerend ambtenaar wordt een bedrijfscontrole vereenvoudigd, omdat alle relevante informatie op een centrale plaats aanwezig is. In het ideale geval zal bij een incidentele controle inzicht worden verkregen in het bedrijfsfunctioneren in de tussenliggende periode.

Dit voorschrift geeft aan wat voor onderzoeken, metingen en keuringen op milieugebied bij bedrijven kunnen worden uitgevoerd. Dit betekent niet dat bedrijven door middel van dit voorschrift worden verplicht tot het uitvoeren van bedoelde onderzoeken als dit niet in een van de andere voorschriften is geregeld. Als echter bepaalde rapporten zijn opgesteld, certificaten zijn afgegeven of onderhoudscontracten zijn afgesloten waarbij sprake is van enige milieurelevantie, dan dienen ze bij elkaar te worden bewaard (bij voorkeur in een milieuregistratiemap of speciale kast). De administratieve inspanning van de ondernemer om deze registratie bij te houden is minimaal.

Op dezelfde centrale plaats moet ook de registratie van periodieke controles, afgiftebewijzen van afval en andere milieurelevante documenten worden bewaard.

Wanneer de originelen op het hoofdkantoor van een concern worden bewaard, verdient het aanbeveling om de filialen van afschriften van de betreffende documenten te voorzien.

Hoofdstuk 4. Nadere eisen

4.1 Geluid en trilling

4.1.1 en 4.1.2 – Het bevoegd gezag wordt de mogelijkheid geboden in individuele gevallen van de standaard geluidnorm af te wijken. Deze afwijkmogelijkheid geldt niet voor de geluidniveau's binnen woningen van derden; daarvoor is ongeacht de hoogte van de afwijking van de buitenwaarde een vast beschermingsniveau vastgelegd overeenkomstig de binnenwaarde uit voorschrift 1.1.2. Bij toepassing van de afwijkmogelijkheden dient derhalve te worden nagegaan in hoeverre het geluidniveau binnen woningen van derden die binnen de akoestische invloedssfeer zijn gelegen, wordt beïnvloed. Met de akoestische invloedssfeer wordt hier bedoeld de geluidbelasting vanwege de inrichting op de gevels van omliggende woningen voorzover dat hoger is dan 50 dB(A). Uiteenlopende redenen of argumenten kunnen ten grondslag liggen aan de wens, behoefte of noodzaak tot afwijken.

In beginsel zal de hoogte van het heersende referentieniveau bepalend kunnen zijn voor de mate van afwijking van de standaard geluidnorm. De volgende invulling kan dan aan de orde zijn:

a. Indien het heersende referentieniveau zodanig laag is, dat de in dit voorschrift gestelde standaard geluidnorm zal leiden tot overlast voor de omgeving, kan een lagere geluidgrenswaarde aan het bedrijf worden opgelegd. Dit kan zich voordoen in situaties waarbij bedrijven gevestigd zijn in een rustige omgeving zoals bijvoorbeeld een stille woonwijk of landelijk gebied. Bij het in overweging nemen van een lagere geluidgrenswaarde zal het bevoegd gezag rekening dienen te houden met de rechtszekerheid van gevestigde bedrijven. Alternatieve maatregelen kunnen in de afweging worden betrokken waarbij zonodig aandacht moet worden geschonken aan een evenredige lastenverdeling. Van belang is voorts dat bezien kan worden in hoeverre eventuele maatregelen gefaseerd kunnen worden uitgevoerd.

b. Indien het heersende referentieniveau zodanig hoog is dat redelijkerwijs van het bedrijf niet kan worden verlangd de lagere standaard geluidnorm na te leven en de handhaving van geluidnorm een onevenredige beperking van de bedrijfsvoering of zelfs sluiting zou kunnen betekenen, terwijl de lokale situatie een soepeler normstelling toe-

laat. In een dergelijk geval kan de geluidgrenswaarde worden verhoogd. Dit kan zich voordoen in drukkerie gebieden zoals stadswinkelcentra of bedrijfsterrainen.

Niet uitsluitend het heersende referentieniveau hoeft maatgevend te zijn om afwijking van de norm te wensen. Ook maatschappelijke ontwikkelingen en de al of niet hierdoor veranderende regelgeving kan daartoe aanleiding vormen. Duidelijk voorbeeld is de verruiming van de winkelsluitingstijden waarbij wellicht in specifieke gevallen meer ruimte geboden moet worden.

Tenslotte kunnen eventueel ook geluidgrenswaarden boven het referentieniveau worden bijvoorbeeld indien individuele bedrijfseconomische redenen motief zijn om aan de behoeften van het bedrijfsleven tegemoet te komen, en indien is aangetoond dat maatregelen onvoldoende soelaas bieden. In dergelijke gevallen zal het bevoegd gezag een afweging moeten maken tussen de belangen van het bedrijfsleven en de belangen van de woonomgeving rond de inrichting. Met name kan zich deze problematiek voordoen rond laad- en losactiviteiten en waarbij in specifieke situaties extra geluidruimte moet worden geboden om de bedrijfsvoering niet geheel onmogelijk te maken. In het algemeen moet worden bedacht dat afwijking van het heersende geluidniveau aanleiding kan zijn voor hinder of het uiten van klachten.

Het gebruik maken van de mogelijkheid tot afwijking van de standaardnorm vindt plaats op basis van een lokale afweging met inachtneming van bovengenoemde motieven. Deze lokale afweging en besluitvorming is daarbij overigens gebonden aan de opgebouwde praktijk rond de benadering van het onderwerp geluid. Immers geluid is geen nieuw item maar reeds jarenlang een structureel element in de uitvoeringspraktijk van vergunningverlening, de planologie, de rechtsspraak en de handhaving, in technische zin gevoed door uitvoeringsbesluiten, circulaires, richtlijnen en handreikingen.

De beslissing tot het afwijken van de standaardnorm dan wel het voorschrijven van voorzieningen, dient expliciet te worden geformaliseerd door middel van het instrument nadere eis. Van belang hierbij is dat aan de beslissing om af te wijken van de standaardnorm een afdoende akoestische motivatie ten grondslag moet liggen, bij voorkeur en voor zover mogelijk, ondersteund door

relevante geluidmetingen. Een afwijking van de gestelde norm wordt in gevallen van bezwaar of beroep volgens de Awb-procedures ter toetsing voorgelegd aan de rechter.

4.1.3 – Op grond van dit voorschrift kunnen eventueel te treffen akoestische voorzieningen verplicht worden gesteld of gedragsregels worden opgelegd, die nodig zijn om aan de geluidvoorschriften van de geluidparagraaf te voldoen. Een zodanige nadere eis zou alleen gesteld moeten worden indien de lokale situatie dat noodzakelijk maakt. Het bevoegd gezag zal in overleg met het betrokken bedrijf moeten vaststellen op welke wijze en met welke middelen aan de geluidvoorschriften kan worden voldaan.

4.1.4 – Indien discontinue, intermitterende of sporadisch voorkomende trillingen (bijvoorbeeld door transportactiviteiten) problemen opleveren, kan het bevoegd gezag de van toepassing zijnde streefwaarden uit de Richtlijn 2 'Hinder voor personen in gebouwen door trillingen' van Stichting Bouwresearch (1993) formaliseren.

4.2 Energie

4.2.1 en 4.2.2 – In omstandigheden of gevallen waarin een specifieke benadering en concretisering noodzakelijk blijkt, biedt voorschrift 4.1.1. de mogelijkheid aan het bevoegde gezag tot het stellen van een nadere eis. Zo'n nadere eis zal moeten beantwoorden aan algemene criteria (zie ook onderdeel 1.3.5. van deze toelichting). Ter concretisering van het beoordelingsaspect 'redelijkheid' is in voorschrift 4.1.2. opgenomen dat het bevoegd gezag geen nadere eisen mag stellen die strekken tot het treffen van maatregelen of voorzieningen die een langere terugverdiendtijd hebben dan vijf jaar bij gebouwen of faciliteiten en drie jaar bij processen.

Wordt een investering verlangd, dan ligt het voor de hand dat het bevoegd gezag mede aangeeft op welke termijn die maatregel of voorziening moet worden getroffen. Daarbij kan erop worden gelet dat een aansluiting plaatsvindt bij andere investeringsbeslissingen of -ritten van het bedrijf.

Infomil stelt informatiebladen op waarin de stand der techniek met betrekking tot energiebesparing wordt beschreven. Deze bladen bevatten lijsten van maatregelen of voorzieningen die bij de concretisering van de nadere eis als leidraad kunnen dienen.

De bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen geldt alleen voor de in paragraaf 1.2 bedoelde grote inrichtingen. Ingevolge artikel 4 is het dus niet mogelijk om andere inrichtingen nadere eisen op te leggen op basis van de algemene bepaling van artikel 3, eerste lid.

4.3 Afvalstoffen en afvalwater

4.3.2 en 4.3.3 – In het besluit zijn niet voor alle denkbare activiteiten die kunnen worden uitgevoerd en tot het brengen van afvalwater in de riolering kunnen leiden, voorschriften opgenomen. Dat voorkomt, dat het besluit een uitgebreid pakket aan voorschriften bevat dat voor een groot deel niet relevant zou zijn voor een gangbare inrichting. Voor zover het nodig is om aan dergelijke activiteiten specifieke eisen te stellen ter bescherming van het milieu bieden deze voorschriften daarvoor een basis.

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,